

م.ک.م.ش.ا.
اسکن شد
تاریخ: ۱۳۸۵/۶/۱۶

خصائص الترمذی (س)

نور الدین بن

محمد جعفر الجزائری

خصائص الزينبيه (س)

نور الدين بن

محمد جعفر الجزائري

كتاب
مستطاب خصال النبي
لبعض العلماء
الجليلين

نخبة فيها شفاء ومدة
دُرٍّ بفضاء الكأس الذي
وجاء فيها الذرة للشاربين
وضا القلوب العارفين

محدث العلم قدرا العين
وهو مضمون ثقة اشارة
احبوا بها هجر علم مدثر
لا زال راشد تربية العين
جزاه رب الفضل احسن الجزاء
بكل حرف صحة ونورا
سحاب فض العلم نور الدين
تعم وتلي في الوري اخبارك
لم يتبدد الامام النظر
بكل ما يرجع في الدارين
من حزن ثيبان بياهي العجز
وكل طريحة وحورا

طبع في المطبع الكريمة في سنة ١٣٤١ هـ في شهر ربيع الثاني

١٣٤١
سنة ١٣٤١ هـ

المجلد ٩٠٠
العدد ٩٠٠
١٣٤١ هـ

۱

بسمه تعالی عزت شاه
 اوراق چین و پهلوانی بوجب حدیث شریف اقامت بن ادم انقطع علمه الا من ثلاث
 علم یقیع به و صدق حارث و ولد صالح بدعواله بن مذهب و الخط و سید و اذکر کرد
 ناصر الهوان و مناب سعاد شتمال عقیده خد و سالت علیا حضرت زینب
 رومی ندایا جمع نموده بودیم بطبع و سامان شایسته و تبرک و دعیه ناظرین روان از عیبا
 و احوال بحاث و امانی حاصل شود و خیر ما بل بودیم چنانچه موفق شود و ان شاء الله تعالی
 نموده و بعضی عیال از ان تغییر مطالب از استقفا تمام و ان شاء الله تعالی در نجف اشتغال
 بهما احتیاطی بحال بن کونامور نمود و در ناخبر طبع ان حمال به خطون هزار دانات بود و ان شاء
 حال که بود و ان شاء الله تعالی در بعضی ایام تقطیل و ان شاء الله و بنظر بعضی اصدا و اصل
 کمال رسید و بطبع رسانیده ام و ان شاء الله تعالی که ان شاء الله طبع بر نفس است خاصه و ان
 کونامور این کتاب از چند جهت ناقص است اول بواسطه عکای تمام مطالب ان بار محو کرد
 نظر بوده و دوم بواسطه عکای جودت سلاست عبارات ان سوره بواسطه عکای پاک کرد
 کاخذ و خط و اشتغال ان بر بعضی اخلاط و لکه چکنم تجری الی ریاح بما الاشتهی السفن ان شاء
 اسند عامه تمام با طفت که هر خوند از تقاضا ان اغراض فرمایند چنانچه موفق بطبع ان قرار
 شد مبرین بعضی تقاضا بن خواهد شد بعون الله و توفقه
 صورت تقریر حضرت مستطاب حجة الاسلام و المسلمین ابی الله فی العالمین کهف الفقها
 و المجتهدین اقای افاضل ابی الحسن اصبهانیه قدس سره العالی در نجف اشرف مرقوم داشته
 بسم الله الرحمن الرحیم هذا ما رشح به فلم فضل السید الفاضل الجلیل و الجلیل الماهر العظیم
 و النافذ البصیر المنتفع الخیر عیال الاعلام وصفوه الفضلاء الفخام السید نور الدین
 نور الله قلبه و شرح صدره فی مناب عقیده خد و الرساله و شمس قلاوه الجماله
 و خجسته سماء النبالة المعصومة الصغری زینب الکبری و هو کاشف عن کثره تتبعه سعده

۲۲۷۵۲۳

اهدای
مکتب
عبدالجواد

بأمره وفور طاعة الله عز وجل حيث أشقاه في مقامه وفي المأمول إلى غاية المرام في مقامه
 الله ثم أفضل الجزاء وحباً لكل الحباء فانه في الأعطاء حرمة الأحقر أبو الحسن الموسوي
 صورت تفرغ حضرت مستطاب حجة الاسلام والمسلمين آية الله في العالمين كهف الفقهاء
 والمجاهدين آية حاجي ميرزا محمد علي شيرازي شامد ظله العالي في ذكره لا يمتنع من شأنه
 بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله الذي فضل مداد العلماء على دماء الشهداء وصلى الله على محمد
 وآله أكتفاء النبلاء وبعد فلقد امتعنا النظر واجتهد الفكر في هذا التأليف المبني
 والتصنيف الشريف الذي أحوى على بعض فضائل من ربييت في حجر النبوة ورضعت من
 ثدي القوة ويضمون شرب من خصائص ليلدة العصمة وحقبة العقدة فوجدنا كتاباً يحكي
 بياض آية النور وجهه المحرور وقلب العبد الشكور وبسواده ليلدة القدر ومحور البدن
 والحجر الأسود مقلد المحرور والخرد والغرر فانه نشاء من معدن الحكمة والادب الفضل
 والارب جامع العلوم وحامو الرغوم مخزن الفواضل الجلية والفضائل المعنوية
 الأخلاق الحميدة والخصال السعوية الحاوي لشر في العلم والزينة الجامع لطرف
 الفضل والكناسة في المرتبة العليا والرتبة الكبرى السيد السند المستند المؤيد
 العالم الكامل والمدقق الفاضل ذي الفكرة الوفاة والفكرية التقادة والفهم القوي
 والذهن المستقيم والمملكة الغدسية والمنحة الربانية التي المنقبة والمهذب الصفي مخرج
 الشرع المتين وادنا الأعترا السيد نور الدين آية الله وإياه وزاد في كماله وعلاؤه والبا
 ان لا ينشأ من الدعاء في أوقات الخلو ومظان الاستجابة والله في الإجابة حرمة الأهل
 الجليل الشهر شمس محمد علي الحسيني المعنوي عشرين يوماً في عشرين شهر ربيع المرجع
 الأربعين بعد الثلاثمائة والألف من الهجرة النبوية على ما جربها الفتاة وتجربته لذلك
 صورت تفرغ حضرت مستطاب حجة الاسلام والمسلمين آية الله في العالمين كهف
 الفقهاء والمجاهدين آية الحاجي شيخنا الدين العارفي مد ظله العالي في رجب اشرف

بسمه تعالى كتابه كذا جانيب بطايعه الفضائل العظام وفخر العلماء الأعلام مخرج
 شريعته سيد الأنام ومصباح طريق الحلال والحرام حاوي الفروع والأصول جامع المقصود
 والمنقول الركن المعتمد والسبيل الأمجد مقياس عماله الذين وعالج مدارج الحق واليقين
 آية فاستبد نور الدين في كل الزمان في المجد سبيل العلماء والطباب ركن الأسلاك
 والمسلمين آية حاجي سيد محمد جعفر مد ظله نجل مرحوم ضوان مكان حجة الاسلام
 آية حاجي آية عبد الصمد طاب ثابه وجعل الله الجنة مثواه ورحلات حضر
 عصمت صفير الشيعه في يوم الحشر البقي تصديق فروره اند بطل العدي ومقتضى
 وإنه لو طالب ببلدك مفاصل مجد يستكبر فلم يابى في تحريمه زاناً فدرت به
 نقد بريد معلوم است شيرازي هجري ما ند يد وشكر الله سعيه يجعل الأمتل وهي
 المرجع عند جعله لدنيا وآخرته ووفقنا الله تعالى بالاستغناء من فهو ضائفة آيتين متين
 حرر في شهر ربيع الأول المكرم سنة ١٢٤٤ الاحقر ضياء الدين العارفي في شهر ربيع
 صورت تفرغ حضرت مستطاب حجة الاسلام والمسلمين آية الله في العالمين
 كهف الفقهاء والمجاهدين آية الحاجي سيد محمد فيرزي بادي مد ظله العالي
 بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله الذي فضل العلم بالفضل والنساء مكان نوراً يقد في قلب
 من يشاء وجعل أهله رتبة الأبياء وفضل ملاهم على دماء الشهداء والصلو على خير
 خلفه محمد أفصح من نطق الصادق وأبلغ من آية الكتاب فارى كل قلب صاد وعلى
 أهل بيته المختصين بآية الحكمة وفضل الخطاب المرفعين في الخلافة فإمام الكتاب الذين
 هم حجة بوقت وآية رسالته في زمانه وعدل فإنه وبجسك فقلد جلته في هذه
 الأوران لناظره شريحت في أخص حلالها الناضرة وبدايع اشجارها اللطيفة فإنا في حل
 بحر لا ينال سائله ويغرق ناظره كتاب شفي صد ورفوم مؤمنين ويزداد غيظ قلوب
 النافقين فبالمن كتاب حسن ساليه وعمت شايديه إنا وفق عليه رباب التجرة

يقفون منه على مولد لم يكونوا وروها وعلى خفايا لم يكونوا وصلوها الموقظ الجليل
 عن رفته والسبب للخال من غفلة الحق القاطع للعائد والصاعقة المحرقة للجاحد
 وكيف هو من افاضات العالم النزيل والفاضل الكامل الجليل بعد البقرة والسداد في
 الهداية والرشاد فرع شجرة النبوة ثمرة دوحه الامانة ثم المفاخر حبل الزايا والمأثر ولرب
 الزاخر عن اكابر بعد اكابر مؤيد للشرع المبين السيد نور الدين كتاب فدا ضايت شوا
 نجومه الثواب حتى ما انفتحت خفاء من غيايب هو في شأن بصيرة الرسول وصو
 النبوا لاخت الكمال والحلول وينت في الله الملك المتعال العفيفة الجميلة النقية القية
 الرضية الزكية المرضية رضية العصمة فاضلة عالمين معلمة صدقته معصومة مظلومة
 عليها صاورة زكية متصلة دائمة

قد صير الدين قمر العيون سحاب فض العالم نور الدين وهو مضئ يقتضي اناره
 ضم وتلى خالق اخباره احيها مبحر علم متخير له تسد بلا اتمام المنظر
 الازال واشتد بالعين بكل ما هو في الدارين جزاه رب الفضل احسن الجزاء
 من حسن بيابيح المعجز بكل حرف بهجة ونورا وكل طرفة جنة وحورا
 حرره الفريق في الانادي سمي جده النبي الهادي
 محمد الحسيني الرجوي الفريزي ابا كاسي محمدرضا

تفرغ من اخر لاحد من العلماء العظام اياه الله بلطفه العيم في النجف الشريف ثم الله اخرا بريح
 الله على عظم نعمته وحسن بلائه والفضل تيمنا وصلواته على افضل انبيائه وسيدا منصفه على
 عشرته واصحابه سلام الله عليهم جميعا وبعد فان خاما يقال من ان ناليف كل المرحومين
 من اهل البيت عجلوا من اوان فيرمي هذا الفضل هذا السيد المهتم والفاضل المحدث السيد نور الدين
 اياه الله عز وجل في هذا الموضع هذا فانه فيرمي هذا الفضل وجوه وسعة في هذا الموضع هذا
 في اهل البيت عجلوا من اوان فيرمي هذا الفضل هذا فانه فيرمي هذا الفضل وجوه وسعة في هذا الموضع هذا
 في اهل البيت عجلوا من اوان فيرمي هذا الفضل هذا فانه فيرمي هذا الفضل وجوه وسعة في هذا الموضع هذا

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي اعطى كل شئ

خلقه ثم هدى وسلام على

عباده الذين اصطفى اما بعد كتاب

مستطاب خصائص الرتبة في شرح احوال

وخصائص عبادت اشتمال جناب صغر زيبك

كبرى تصنيف كحضر سبطا ثقة الاسلام علم الاعلاف

مروج الاحكام ناشرا اياه الكرام السيد المحقق المدقق في

العلماء المحققين فينا الفقهاء المذاهب السيد نور الدين بن سيد

العلماء ملاذ الانقياء مولانا الابرار الحاج اقا سيد محمد جعفر

مجل المرجع العلام والمجاهدين حجة الاسلام والمسلمين علا

عصره واوانه السيد السيد الحاج سيد عبد الصمد الخراساني

مناظرة العالي هو كتاب ايايتمل له هذا الكتاب

العلماء الاطباء لقد اجابوا انما داف

فيما الجاوب ما

في بعض

الاطباء

في اهل البيت عجلوا من اوان فيرمي هذا الفضل هذا فانه فيرمي هذا الفضل وجوه وسعة في هذا الموضع هذا

في اهل البيت عجلوا من اوان فيرمي هذا الفضل هذا فانه فيرمي هذا الفضل وجوه وسعة في هذا الموضع هذا

في اهل البيت عجلوا من اوان فيرمي هذا الفضل هذا فانه فيرمي هذا الفضل وجوه وسعة في هذا الموضع هذا

و اما اگر کسی اهمیت در این امر نمی خود نموده و مراتب تحصیل آن خود را بر دست خیر و در این دنیا
 مناسب نباشد به نظر اینست که این مطلب را حق الهی فهمد و باب ذوق سلیم عالم و این مطلب
 هم واضح است که در این عصر برای اهل علم در نظر بعضی اشخاص فارسی نوشتن عربی است
 ولی چون این کسین غرض اصلی از خدمت ندارند لذا اعتنائی باین سبب ننموده و بگویند که
 نوشتن این اوراق در احوال بوده و اغلب این صفت هم بمقادیر سالرسلان و رسولان بلسان
 قوم و ملت از زبان آنها بل خود را بمنزله انکاشته چنانچه خداوند عالم اسباب طبع ان
 را فراهم آورد و منتشر گردید و مطبوع طابع اهل فضل و افتادان را از جهت بلسان عربی
 صیقل خواهم نمود بفضل الله و قوه مقدمه ثانیه بر باب علم و کمال و فضل و کمال
 روشن است که خداوند بکمال و خلایق به مناسبت بشر را شرافت و فضیلت بر روی
 داده بر برخی از موجودات و بسیاری از مخلوقات چنانچه که به شهره و نام و کرامت و ثناء و ادب هم
 بیان ناطق است و این سیادت نباشد و شرافت مگر بواسطه کمال آنها و اهل فضل و تحقیق
 را در تحصیل این کمال بیامان است وانی چنانچه در کتب مفسرین شریفان بیان شده که در این مقام
 بنظر اهل فاضل هر چه رسد همان است که جلی از اهل فضل استفاده از این اهل عقلیه و اخبار
 و آثار عقلیه نموده که این شرافت بواسطه نفس ناطقه انسانیه است که قابلیت دارد از این
 اتصالی بصفات کماله و ملکات حسنیه و عالیته توسط جوهر نفیس عقل که خدای تعالی
 با وسوسه فرمود پس هر فردی از افراد انسانی مجموعه کالات و صفات و قله و ملکات حسنیه
 شد بر روی و سروری دارد بر بسیاری از مخلوقات و کثیری از موجودات بحکم مطرب و وجدان
 بدون حاجت بیدان بر همان چنانچه هر فردی که فاقد کالات شد از حیوانات پست تر
 و بی رتبه تر گردید چنانچه که به وانی الدلالة صبر باید اولئك کالات نام بل هم افضل و بعضی از
 اصناف گفته در مرتبه از همه که باشی - با این خواهی که مگر باشی - انسان شدن
 امروز که پیش قدم - صد سجد کنند اگر که آدم باشی - و کالات بر دو قسمند خارجی و

مقدمه ثانیه
 و این کلام
 و این کلام
 و این کلام

و داخله موافق بعضی اصطلاحات تکوینیه و تشریحیه اما خارجیه و تشریحیه کنایه از امور
 حسنیه باشد که تحصیل آنها خارج است از اختیار شخص از قبیل بزرگی نسب و شرافت
 خانواده زیرا که تحصیل این رقم کال برای خود شخص خارج از اختیار است مگر بطریق سبب
 و اتصال اینهم با حق است و کالات تکوینیه نیز بر دو قسم باشند برخی از آنها خارج از اختیار
 چنانچه معارم شد و برخی را حق بملک بدن چون زیبایی صورت و رعنائی قامت و نظایر
 که تحصیل این کالات نیز از اختیار خارج باشد و اما تشریحیه و داخلیه عبارتند از کالات
 که تحصیل آنها برای شخص مجامه و زحمات مگر باشد چون علم و حلم و ملکه شجاعت و شفا
 و باقی صفات کالاتیه که در علم اخلاق میباشند زیرا که تحصیل این کالات برای هر کسی بهتر
 است و بیان بعضی از علماء اخلاق در این مقام مبین همین مقال است که مفعولان المحاسن
 اما جسمانی و اما روحانیة فافلوق منها بالمهینه الصور و لغی الخلقه البشریه جسمانی و اما
 تعلقی منها بالنفس الناطقه و حائنه در این جمله مضمرا به کالات با بر بوط جسمانی و با بر
 بروج انچه از آنها متعلق بحکم است از قبیل زیبایی صورت و نیکی منظر و تناسب
 و ارجح بکالات جسمانی است و لکن راجع باخلاق از قبیل علم و حلم و ملکه شجاعت و سخاوت
 که از عوارض نفس ناطقه اند داخل در کالات روحانیة شما آیند و بدیهی است که هر چه
 انسان بیشتر حاوی کالات روحانیة شد مقام شرافت و رفیعتر و مرتبه نفاس او منبع
 تر خواهد بود غایت آنکه مضمرا شد بد و کالات جسمانیة خبریه که گفتن خوبان هر دارند تو
 تمام اداری و لیاقت تخلع شدن بجعلت کرامت شده و این شرفیه و لفظه که متناهی است از
 شامل و لیاقت پیدا نمود که خطاب مستطاب فتبارک الله احسن الخلقین بر او سبب است
 چه مرد باشد و چه زن چنانچه هر قدر که فاقد کالات باشد بنظر اهل نظر خالص باشد
 و لو هر که باشد و چون ما بصفتی تواریخ و سیرتینکم استکارای بنیم که انسان کامل درین
 عالم بسیار کم و اندک بوده چنانچه که به شرفیه و قلیل عریانی الشک و نیز مبین همین

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيد المرسلين وآله الطاهرين

معنى است خاصه در سلسله نسوان كه با اكثر عددها نامع ذلك كه معدودى زانها
بسرحد كال رسيد و انجل زانكه وادى كال و البسجد كال طى نموده بلكه ميوان گفت
بعد از معصومين انسانيت ختم شد در وجود ذات خودش هيچ نبي النبى المحمديه والاولاد
العلويه والعصه الفا طهيه والحاسر الجسديه والمصاب الحسنيه العصه الصغرى بنب
الكبرى روحى و ارواح العالمين فيها بورد چنانچه هر كس بخالات و احوالات و كالات
اويد با حق بين بكر تصديق ما خواهد نمود چرا كه لغد بلغت في المجد فاته حد ها
فلو كان النساء بمثل هذا - لفضلت النساء على الرجال - فالانثى عيب التمسوس
ولا التذكير فخر للالهلال - اما شراف نسبي و فضيلت خانواده او بر اولين و اخيرين قابل
انكار نباشد چرا كه شجره مباركه اصلها ثابت است و رسته اش منصل بقاتل كامه
مباركه تاسيد و لادم و لا تخروا و از سلسله مباركه غير مقطع و كل نسب منقطع بوقته
الانسي محسوب است كه شرفى بواسطه انها شريف شده كسى است كه جدش اشرف
انبيا و پدريش سيد و صبا و مادرش نبي حواء جل اش ملكه عظيمه و برادرش كوكبه
عرش خدا قطع نظر از سائر ارقام و باقى اقوام او كه سادات و عظامه طوائف عرب
بوده لها النسب الوضاح شرف نورها نبي شراف خانواده او بر هر كس واضح و روشن
است و اما باى كالات انسانيت باز چون بد به انصاف بنگرند و انچه را كه ناز ميدان
انسانيت مى بينيم چنانچه بر حسب احوال در نل و خصا صراشان خواهيم نمود بفضل الله
و قوته و قله و مائه بايد دانست كه خلاى عالم لطفا على على بن ابي طالب و كرامه
على الفاطمه نسل نبوت را در صلب على بن ابي طالب و بطن فاطمه قرار داده و اين انصاف
پيغمبر است و از الطاف الهيه است نسبت با اولاد فاطمه كه بواسطه الى يوم القيمه بر
عالميان فخر و مباهات نمايند و دليل بر اين مطلب قطع نظر از علم عرف كه اولاد دختر
و انثى نبوت بحد دهند اخبار كثره است كه عاقله و خاصه نقل نموده و مادر اين مختصر

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيد المرسلين وآله الطاهرين

از انها را بر شش ظر پد را و ريم و از انجله است ما رواه في كتاب بنابيع الموده عن عمر بن الخطاب
عنه الله عليه و آله وسلم قال كل سبب و نسب ينقطع يوم القيمه الا سببى و نسبى
و كل و لادم فان عصبتهم لا يهايم ما خلا ولد فاطمه فانى انا ابوهم و عصبتهم از اين خبر و
مستفاد ميشود بكي است كه اولاد فاطمه و اولاد پيغمبرند كه بايد نسبت انها بپيغمبر ملحوظ
شود در دنيا بكي است كه در روز قيامت در روزيكه پدريس را فراموش كنند در روز
اولاد فاطمه متصل بپيغمبر باشند و از ان احوال سالم و دامن باشند و نه منقبت و
خصوصيتى است براى اولاد فاطمه الفضل ما شهدت به الا عدا انهم در بنابيع الموده
و عن جابر قال قال رسول الله صلى الله عليه و آله وسلم جعل ذريه كل نبي في صلب
على كذا اين روايت ظاهر ميشود كه اين از خصوصيات پيغمبر است كه ذريه او را خلاى عالم
در صلب على بن ابي طالب عليه السلام قرار داده بنابيع الموده في جواهر العبد بن عزرا طه بن
الحسين عن ابى جابر عن فاطمه الكبريه سلام الله عليها قالت قال لي رسول الله صلى
الله عليه و آله وسلم انى ايتمون العصبه الاولاد فاطمه فانا و آلهتم و عصبتهم و عمر جعفر بن
محمد عرابي جابر قال كذا نا و العباس جالس بن عبد الله صلى الله عليه و آله وسلم اذ دخل
على فسلم فز على النبي صلى الله عليه و آله وسلم و قال له و فليل ما بين عينيه و اجلس
عن يمينه فقال العباس يا رسول الله اتحبه فقال يا عم والله الله اشهد حب الله تعالى الله عز وجل
جعل ذريه كل نبي في صلب فاطمه فانا و آلهتم و عصبتهم و عمر جعفر بن
عامه و بعض انها من از طري عامه و هم از طري خاصه اند مطلب معلوم و ظاهر ميشود و انچه
بطلوب ليست و در احتياج طريسي نقل ميكند احتياج مفصل را كه در اين خصوص
واقع شده است محتاجه بين حضرت موسى بن جعفر و هارون الرشيد و ما ذل انرا كه
بر مطلب است بطريق برهان ميكناريم هر كس بخواهد تمام ان را ملاحظه نمايد رجوع بصل
كتاب نمابد مبهم بايد موسى بن جعفر ثم قال هارون لم جوزيم للعامة و الخاصة ان يسوا

كذا في رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم يقولوا لكم يا جبرئيل رسول الله وانتم بتوا على وانما يس
 للرسالة وانا طمأننا له وها هو النبي صلى الله عليه وآله وسلم قد قال يا امير المؤمنين لو ان النبي قُتِل
 فخطب اليكم كرميكن هل كنت تجيبون قال سبحان الله ولم اجبه بل اغتر على العرب والعجم وقرشي
 بذل الله فقلت له لكتب لا خطب الي ولا اترقبه فقال ولما فقلت لانه ولدني ولم يلد له فقال
 احسنت يا موصي ثم قال كيف قلتم انا ذرية النبي صلى الله عليه وآله وسلم بقب وانا المعقب المذكور الانبياء وانتم ولد
 الانبياء ولا يكون لها عقب فقلت اسئلك بحق الطرزي والغري ومرفيه الا اعفيتني عن هذا
 فقال ولا تخشع فيجيبكم كبره بالولد على وانتم يا موسى بموسى وامام زمانهم لانا انما نرى واستمع
 في كل ما سئلتك عنه حتى اتيتني في ربيحيه من كتاب الله وانتم يا دعون ولدي على ان لا يقطع
 مستغنى الف والواو والاماويل عندكم واحتجبتهم بقوله عز وجل ما فرطنا في الكتاب من شيء
 واستغفرتهم عن راي العلماء وقيل لهم فقلت انا ذرية في الجواب قال هات فقلت عوذ بالله
 الشيطان الرجيم بسم الله الرحمن الرحيم ومن ذرية داود وسليمان وابوبكر وبوصف وموسى
 وهرون وكله فخر الحسن بن علي بن ابي طالب وعيسى بن ابي عيسى يا امير المؤمنين فقال ليس
 اب فقلت انما الحق قد روي لانا انباء عليهم السلام من طريق مريم وكان الخطاء قد رايهم
 من قبل انما فاطمة ان ذك يا امير المؤمنين قال هات فقلت قول الله عز وجل فمن جاءك
 فيه من بعد ما جاءك من العلم فقل ما وانذروا ابائكم وابنائكم وابنائكم وابنائكم وابنائكم
 ثم تبديل فجعل الله على الكتابين ولم يذبح احدا ثم ادخل النبي صلى الله عليه وآله وسلم عليه والخط الكسبي
 عند مباحة النصارى الا على بر ابي طالب وفاطمة والحسن والحسين ابائنا الحسن والحسين
 ابائنا الحسن والحسين ونسائنا فاطمة وفاطمة على ابي طالب عليه السلام على العلاء
 فلما جعوا على ان جبرئيل قال يوم احد يا محمد ان هذا في المواضع من علي قال لانه في وانما
 فقال جبرئيل وانما بنا رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم قال لا سب لانا ولا ذنوبنا ولا في الحسبي
 كبر حضرت برهان فانما مبيدك بر ابي بكره اولاد فاطمة اولاد في غير يد يد واهل بيته

باین شریف و زکریا و یحیی و عیسی که چنانچه خلاف عالم نسبت میدهد همدیگر را با هم و اولاد آنها
نزدیک آدم بشمارد و باینکه از طرف مادر منسوب بآدم است و کذا که با پدر مایلند که تصحیح
نسبت بقوت میدهد مابین حسن و حسین و پیغمبر و کذا که حضرت را مستثنی از کذا
بعدم جواز نکاح پیغمبر از ایشان حضرت یحیی است که اولاد پیغمبر و و هریک از آنها از اولاد او است
و ماطلع بر مدعا است باینکه اولاد فاطمه و اولاد پیغمبر و این نیز که منقبت است از تبار او است
فاطمه از روز قیامت قال فضل الله بوقتیکه نشاء مرعی الله و عدا اخصاف باهل بن زمان
بدهد که مرادات حقوق پیغمبر نماید نسبت بدین و ذریه او که از این دو مطلب بزرگ
سئوال کرد خواهند شد مقتدی و ایضا باید دانست که در کیفیت خلقت انوار
مقدس اصحاب کسا عبارت کثیره متخالفه وارد شده اما ائمه و اتر است که خلقت آنها قبل
از خلقت سموات و ارضین بوده و جمیع بین آنها اگر چه ممکن است ولی چون از موضوع
مخالفت است منصرف نشد اما اولاد را اینجا انکشاف میکنند بدگردهای که در مدینه المعانی نقل
نموده عن انس بن مالك قال قال رسول الله صلى الله عليه و آله وسلم قال بعض الانبياء
الخير ثم اقبل اليها بوجه الكريم فقلت يا رسول الله ان رؤسنا تفسرنا قول الله عز وجل والاولاد
الذين اوتيت عليهم من النبيين والصدوقين والشهداء والصالحين وحسن اولئك رقبا
فقال صلى الله عليه و آله اما النبوة كما هي على بن ابي طالب واما الشهداء نعمي حمزه واما الصالحين
فاخيه فاطمه واولاده الحسن والحسين قال وكان العباس حاضر افوتب وجلس بين يديه
رسول الله صلى الله عليه و آله و قال السنانا واثق وعلی وفاطمة والحسن والحسين
من نبي واحد قال وكيف ذلك يا عم قال العباس لانك تعرف بعلي وفاطمة والحسن وحمزه
دونا فبسم النبي صلى الله عليه و آله و قال اما قولك يا عم السامر بن عبد الله واثق
ولكن يا عم ان الله خلقني وعلی وفاطمة والحسن والحسين قبل ان يخلق الله آدم حنبلا مما
صفيه ولا ارض مدحبه ولا ظلمه ولا نور ولا اجرة ولا نار ولا شمس ولا قمر ولا العباد

مفتی محمد علی شمس الدین عظیمی

الحمد لله الذي هدانا لهذا

که ظاهر در این کلمات مخفی در ایام جد بزرگوارش مبرز بوده از انجیل و ابیست
انجندی دیک و خود انور و او را نقل نموده پس اختیار نقل بحال صائب و لی است
زیرا که جمع بین اخباریان میشود و نام نامیش را لافان زینب است و زینب بانما
از زینب است زینب فرج یعنی فرید شدن و بانیکه باصل خود باشد یعنی درخت
خوشبوی بنیکو منظر و بانیکه زینب اب بوده است یعنی زینت پدر که باعتبار
معنی بعضی تعبیر از ان مخفی نموده زینب بانها در مقابل ام ابیها و این معنی خالی از وجه
نیست و سقوط الف در ظاهر بواسطه تخفیف که کثرت استعمال بوده چنانچه حکمت
واقعی ان همان اتصال معنوی و انجا حقیقی ما بین پدر و دختر بوده که لاف که کنایه
از اندک انصال مابین آنها است هم حاصل نموده چنانچه چارگان بمقابله مختلفه
نکات شریف بوده و از برای دو معنی اول که معنی فرجی و درخت بنیکو منظر باشد هم
مناسب عرفانست نظیر سبزه چنانچه معنی فرجی اشان با اجتماع کمالی در او باشد
چرا که فرجی از اوصاف است و نسبت باجناس و اصناف و اشخاص فرجیست که پدر
فرجی جوان بکثرت گوشت و پیر او است و فرجی در اشعار کثرت شایخ و پیر
و صبی است و فرجی در انسان اشان است و قور صفات حسن و اوصاف پستند
در وزن کمال جوان بکثرت گوشت و پیر و کمال درخت بزیادین شایخ و پیر و کمال
و کمال انسان باخلاق و است و چون عقیده خود در رسالت مجموعه صفات کمالیه بود
خصوصا باین اسم شریف گردیده و اما مناسب درخت بنیکو منظر باین مکرر منبر
واضح است چنانچه در کنایات و استعارات عرب مرسوم است که هر شخص را
بلکه هر چیز نقیص را بشیر تعبیر نمایند و تنظیر و زینب چنانچه فرموده آنرا علی بن شریک
و در این شریفه هم فرموده و مثل کلمه طبع که شرفه طبع و چون مکرر شخص را
و فوائد حاصل از او بسیار که از انجیل انعام بدین مین و نکره دانی دوزی سبیل سلیمان

و شفاعت مذنبین لدا موسوم زینب شد که معنی درخت خوشبوی بنیکو منظر باشد
خوشبوی و از انجیل انجیل و بنیکو منظر بواسطه کمالان صورت و مانتا بود و
گفته اند که زینب بمعنی بلا کش باشد چون معلوم بود که چهره باها بیند و بی شفقها
متحل شود لدا موسوم زینب شد و لیکن اجل معانی همان زینت پدر بودن است که از
زینب اب باشد چرا که دختر یکداری همچو نفس قدسی و اینهمه کمالان باشد نه تنها
زینت پدر بلکه زینت عالم است و در او است که بوجود هیچ فرزند فخریه و مایه ها نماید
بوده عالم بچین قور قدس و استوار و از هر روشن و متور است اشان زینب
چهار پایه حرف است زان اشاره است بپادشاه است که از او بهر وافی از کمال
ارث بوده باندنای است زینب بزرگوارش علی علیه السلام و حکمت تقدیم مادر و پیر
همانا علامه صفحت و صحت در ان ثبت است و بنون کنا به است از دو برادر و بنون
چون قدس جامع بین اند و بزرگوارش انک القامات است که مقام وصول باشد و با
کنایه است از بزرگوارش انک القامات است که مقام وصول باشد و با
شای باحد کون کنا به از حسن با اشان بحسب علیه السلام چون این مخفی از
کمالان هر بان از خصله انصافی برده لدا خلایق عالم خواست مقامات و کمالان
این جمله بر وجودات ظاهر و مایل که در مرقوم بمقاماتش خبر و شرفاتش بصیر
باشند لدا خود اسمی برای او اختیار که ظاهر مقامات و باشد تا مردم او را بشناسند
و بتو تسلس تقریب جوید و طبع منقش در انست و ان که شرفی برای ان محبوب الهی که خلایق
حالا تمام او را معین نموده و بزرگوارش انک القامات است و کنا به است و هر کس
باین مقام مجبور نیست چنانچه انچه فعلا در نظر هست خلایق عالم تصریح اسم چند
آن از خواص را خود معین فرموده اول حضرت آدم بوده و دوم حضرت
سبحی بود که زکریا خطاب مستطاب از کلام انانیتش که بلام اسمی سرفراز کرد و

اشکاره
بمطالع
و تفسیر

خَصِيصَةُ دُرِّي

۱۶

حضرت عیسی بوده که یکصد بار که منسوب به اسمی است که در چهارم حضرت خدی
مرتبت بود که از شریفتر و باقی هدایت یافتن حق مریدانی اسمی است که عالمیان را نشان داد
و کلمات انوار دلیست که طوبی و فاطمه و حسنه و حسیه را نیز باین خصوصیت متباین
داده چنانچه اخبار مستقیمه بلکه متواتر در باین خصوص واد شد و ذکر آن خارج
از بحث است رجوع بکتاب مناقب شود و از جمله کسانی که باین خصوصیت مخصوص
شد رضیع ندی عصمت است که صفی زینب کبری بوده و در باین خصوص
خبر دین که مفسر هاید چون روزی چند از ولادت آن مظلومه گذشت حضرت صدیق
ظاهر خدمت حضرت امیر علیه السلام عرض کرد ای خدیجه خدای اهل ارض و سما در
تأخیر زینب این دختر غرض چیست فرمود باینکه الصفاق اختیار با احدی خاص علی
الله علیه و آله است پس آنقدر که قتل آنرا نمود و روبر داشت و بخدمت پدر آورد و
راست از امیر رضی الله عنهما را رسانید رسول خدا صلی الله علیه و آله قتل آنرا مظلوم را گرفت و بپای
چسباند و در بطن او شراعی بوسید و مکرر بپشت در آن حال جبرئیل از جانب جبرئیل
بر آنحضرت نازل شد سلام و تحیت بجا آورد و عرض کرد یا رسول الله خدایت سلام
میرساند و مفسر هاید ای حبیب من نام این دختر را زینب بگذار پس پیغمبر اسم مظلوم
را زینب نهاد (الحسنی) و در خبر دیگر است که مفسر هاید که در آن زمان که صدیق
سلام الله علیه باین کوهر صبر عصمت و طهارت حامل بود حضرت خدیجه مرتبت در
مدینه نبود و یکی از اسفان در عیال بود چون آن مظلومه از عالم رحم بعوض وجود
خز آمد صدیق ظاهر سلام الله علیه با امیر المؤمنین پیغام فرستاد که چون پدر
در سفر است و حاضر نیست حضرت این دختر را نام بگذار آنحضرت فرمود من بر
پدرت سبقت نمیگیرم صبر فرمائی که این زودی مرا بجنت خواهد نمود و هر نامی
که صلاح داند منبذ چون سه روز نگذشت رسول خدا مرا بجنت فرمود و بپای

خَصِيصَةُ دُرِّي

۱۷

ان رسم که معمول بود از نخست اسمی حضرت کبری در آمد مفسر علیه السلام خدیجه را
عرض کرد یا رسول الله خدایت علی جل و علا دختری بد حضرت عطا فرموده است نامش را
معین فرمائید فرمود اگر چه فرزندان ناطق اولاد مستند کن امر ایشان باین و در دکان عالم
است و من منتظر وحی میباشم در باین حال جبرئیل نازل شد عرض کرد یا رسول الله حق
تو را سلام میرساند و مفسر هاید که نام این مولود را زینب بگذار چه نام را در لوح محفوظ
نوشته ایم حضرت رسالت صلی الله علیه و آله قتل آنرا نمود و ذکر امیر علیه السلام را
چسباند و بوسید و نامش را زینب بگذار و فرمود وصیت میکنم حاضرین را باین
اعت که اگر این دختر را بجهنم پارس بدارند همانرا بجهنم بفرستند و بعضی
گفتند آنکه فرمود بجهنم پارس آنکه مظلومه است این را بجهنم لازم است تنبیه
چند مطلب نمایم اول آنکه این که منافق نیست بپای آن خبر که فرمودستما هاز زینب
و در باین دو خبر که مفسر هاید جبرئیل نام او را در بجهنم ثابت کن چون مباشر در نشانی پیغمبر
بوده اند نسبت با و داده میشود و خبر کسی را که نامش را در لوح محفوظ ثبت
نمایند معلوم میشود که شخص بزرگ و محترمی است و بپای آن خبر که چنانچه خلاف عالم
اسماعی خسته اخبار از بپ و زینب عترت خود قرار داده نام نامی آنحضرت را زینب بداد
فرمود چنانچه در نوبت پیغمبر در حق او دلیل بر کمال رخصت و مرتبت است چرا
که فرمود است آن پیغمبر هم با امر الهی بوده بنص کریمه و مانع طوعن الهوی ان هو الا
وحی بوحی عجبا چقدر شبیه است باین نوصیه بنوصیه که در حق مادر پدر و برادر
او فرموده مع الناسف کسانی که پیغمبر اینقدر دوست داشت و نوصیه نمود و خلاف
عالم کرامی داشت و اطاعت آنها را بجهنم سالت قرار داد امت بد عاقبت چنان اذیت کنی
نمودند که اگر خلاف عالم اذیت آنها را واجب نموده و پیغمبر از آنها از اصول دین و دین
قرار داده بود زیاد از این مقدار اذیت آنها را مقرر نبود چنانچه حضرت سجاد علیه السلام

در این خبر که مفسر هاید جبرئیل نام او را در بجهنم ثابت کن چون مباشر در نشانی پیغمبر بوده اند نسبت با و داده میشود و خبر کسی را که نامش را در لوح محفوظ ثبت نمایند معلوم میشود که شخص بزرگ و محترمی است و بپای آن خبر که چنانچه خلاف عالم اسماعی خسته اخبار از بپ و زینب عترت خود قرار داده نام نامی آنحضرت را زینب بداد فرمود چنانچه در نوبت پیغمبر در حق او دلیل بر کمال رخصت و مرتبت است چرا که فرمود است آن پیغمبر هم با امر الهی بوده بنص کریمه و مانع طوعن الهوی ان هو الا وحی بوحی عجبا چقدر شبیه است باین نوصیه بنوصیه که در حق مادر پدر و برادر او فرموده مع الناسف کسانی که پیغمبر اینقدر دوست داشت و نوصیه نمود و خلاف عالم کرامی داشت و اطاعت آنها را بجهنم سالت قرار داد امت بد عاقبت چنان اذیت کنی نمودند که اگر خلاف عالم اذیت آنها را واجب نموده و پیغمبر از آنها از اصول دین و دین قرار داده بود زیاد از این مقدار اذیت آنها را مقرر نبود چنانچه حضرت سجاد علیه السلام

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
الطاهر المنيح

در بعض فرمایشات خود اشاره باین مطلب فرموده الا لعل الله على الطوم الظالمین
تسبیله بجلالت و بجزت خدیجه اشاره است بفضیلت و منقبت و همانا فضل از جانب خدیجه
کبری بر احدی مستور نیست چه یکی از آنها اینست که با اتفاق خاصه و عامه رسول
خدا صلی الله علیه و الخبر داده که الله اختار من السماء ربهم بنت عمران و تسبی
بنت مراح و خدیجه بنت خویلد و ما طهرت محمد و در جلالت آنجا نخله همین این است
وی را مقابل تشریف جناب امیر المؤمنین علیه السلام در خدمت باسلام و اعلا کلمه
مقدسه فوجد شمره اند و بسیار از زموختن گفتند و کانت سید شاخته
من اجل نسائه العزیز و عطفه او کانت لثقی بملکة العرب و لعرف بسیدة البطحاء خلاصه
آنکه جناب زینب علیها السلام هم از جهت صورت و هم از جهت سیرت شباهت یافته
خود داشته این مکرر حضرت خدیجه انیس و مؤمن پیغمبر بوده این مظلومه هم بار و غم
حسین تشنه جگر بوده حضرت خدیجه ما به نسل حضرت نبوی این محذره ما به نسل
درد های حسینی بوده حضرت خدیجه برای استقامت دین مبین از تمام اموال خود گذشت
انجمن دین هم برای انشاء دین از تمام اموال خود حتی از نفاع سرو کوشواره و الا خود سر نظر
نمود حضرت خدیجه بکفایت خدمت پیغمبر بوده این محض هم محل خدمت برادر بود و
خدیجه در جمیع شایسته و گرفتاریها شریک و سهم بود این معظنه هم در جمیع شایسته
و ثواب با برادرش شرکت و در زیاده چنانچه در خصایص ائمه مذکور خواهد شد حضرت
خدیجه پس از استماع هجوم کفار بر حضرت رسول و محریج نمودن بدن آن بزرگوار با چای
برای داد سی پیغمبر خود و امیر المؤمنین باسقونانی و کورنای بکوه خرا رفتند این مظلومه
هم برای داد سی برادر چندی نوبت بطرف قتلگاه آمده و چون اب و نان نداشتند که
همراه آورد کاهی بطرف تل زینبیه میرفت و دستها بالا می سرکشته از کثرت هم و غم گاهی
فریاد میکرد و غمنازه زمانی منوچه باین سعد میشد و میفرمود باین سعد بقتل او

و انت نظر الی ای پسر سعد نو که از فرشتی با ما رجی هم ندای نه لای از شمره علت میطلبید
گاه دیگر که از هم این و سائل ما یونس جد خود را صدا میزد چرا که رسم عرب بوده هرگاه در
امری از هم و سائل منقطع می شود میزدند منوچه بزرگ طایفه خود شد و او را صدا
میزند **اشیقا** امری بدی را که تبارت بولادت فرزند دادند شاد و حرم کرد بدی بخیر
این ابیطالب که ولادت هر یک از او را دو سبب خزن او کرد بدی چنانچه در سابق ذکر شد
در بعض کتب مسطور است که چون حضرت زینب منوگلد شد امیر المؤمنین منوچه
بجای ظاهر کرد بدی در وقت حضرت حسین با استقبال پدر شرافت و عرض کرد ای پدر
بزرگوار ما داخل و ندر کردگار خواهی بر عطا فرموده امیر از شنیدن این سخن بی اختیار
اشک از دیده های مبارک بر رخسارها پاش جاری کرد بدی چون حسین علیه السلام را
را از پدر بزرگوار مشاهده نمود افسره خاطر گشت چه احد بدی در ایتاوت دهد بشارت
سدیل بصبیبت کرد بدی و سبب خزن و اندوه پدر شد دل مبارکش بدر آمد و اشک
او در مبارکش بر رخسارش جاری گشت و عرض کرد بابا ای ایت شوم من شمار ایتا
اوردم شما اگر به می کنید سبب چیست و این کریمین بر کشت حضرت امیر حسینی را
دیدی گرفت و نوازش نمود فرمود نورد به زود باشد که ستر این کریمین اشک را و آب
نمودار شود و اینجا اشاره بواقعه کربلا میفرماید و همین بشارت را سلمان به پیغمبر
انحضرت هم منقلب کرد بدی چنانچه در بعض کتب است که حضرت رسالت در مسجد
داشت وقت سلمان شرفیاب خدمت شد و انشرد و ابولاد را مظلومه بشارت
داد و تنبیهت گفت آنحضرت بکریمت و فرمود ای سلمان جیر بکل از جانب خداوند
خبر و در که این مولود کریمی مصیبتش غیر معد و باشد تا لام کریملا میلا شود الخ
با که این خیر صافات نذر دبان خبر که حضرت برای ولادت این مکرر منوچه در قتل
و پس از مراجعت بدها بجانم دختر و فرزند او را بدی چرا که ممکن است سلمان مصیبت

چون مجبور بود و مجبور بود حضرت بنی یوسف از آن انسان اذا العیب شیء العیبه انوار
کذا لکن از جمله محبت پدید بر کوارش او چنانچه از جمله محبت مسال عیال و مکر
کلام با نماند بود که از امتیازات آنکه بود و چون حضرت را حضرت حسین خلافت خاصی
بود که فرمود حسین حق است حسین بالملازمه انخدول و این محبت است که
بواسطه آنکه از استیفاء این مبین بود که در حقیقت نیک داری نموده از شما شصت
و سه ساله حد بر کوارش و شیء ششیم از جمله نیک داری که ظاهرین بواسطه نیک
که از حضرت قطب العارفین را چنانچه تفصیل نکاشته خواهد شد بلکه بواسطه این
جهت لک الوفا بکلمه موجودات شد اشارت بواسطه همین جهان مذکور و در
العین مرقی بود **خصیصه در کلام** از جمله مقامات الهیه انوار
آنکه است نائیه الزهراء و شرح این اجمال محتاج است بسط این مقال مسلم است که
ناسب هر باره و تشبیه هر امری که بیایان بر دوام و شدت است بلکه مطلقا غلط
است بدو و این یکی هیئت انجمن ناسب به یکی چند نفر مقتضای هیئت آن است که در
خیال ناسب است باشد که در مقام انجمن معصود خود بنیاد بر عقیده تشبیه مبین
اما داره را نمایند یکی انجمن انجمن و این عبارت است که خود را افلاک دارد
مؤسسه بنده از بدل مال و ثبات و رفیع نمایند هر امر و شوال بکدر جلواند بر خود
هموار نمایند تا نگردداری مفصدا نمایند چرا که نگردداری مراد از آن محتاج است از آن
ان زیادتر باشد که نیست قطعا چون این مطلب معلوم شد این نکته هم محمول
نماند که بین اسلام ناسخ شرع و مبنای مبنای دین و اخلاق عالم دو هیئت برای
دین مبین اختیار فرمود یکی مؤسسه بکری صقیبه اما هیئت مؤسسه مرکب از اشغال
اکل و هادی سبل محمد بن عبد الله که در پیش مقصد بود و لذت سیر و شادمانی و تشریع و امثال
که تجوی قوانین بوده نیمه شهر خود که فرمود برزق الاسلام کلامی که در حضرت خدیجه

نمایند که این
انجمن است که
نمایند که این
انجمن است که

که اموال خود را صرف در تشبیه مسال اسلام نمود و حضرت فاطمه که بخیال انوار مصائب و شلال
العیال بن فرمود که چون بشنومیم پیغمبری آمد و بیست سه سال زحمت کشید
و مرد میرا کرد و ادبی جمال و کرامت هستا بودند شاه راه هدایت ساینده و در
مقابل انوار انبیا و علایق حبیبانی که با وجود نند عا در حق انوار پیغمبر و وعده بیکر
الهم اهد قومی انام لا یعلمون چنین پیغمبر وقت عطف از دیانت یک دختر از او بیایا
کار ماند که روشنی عالم از طبل وجودش پیغمبر در حال چه خلوات چه جلوات چه
او را میفرمود و خلافت عالم محبت و وفاداری را از سر رسالت واجب گردانید و عوین
است که او را محبت نیک داری نمایند چنان آیت از او نمود که جهان باین مسعیه او
تنگ شود نفرین نموده و عرض میکرد اللهم عجل فرجی و فانی بالیکه هر فهم میخواست
تنبه نماید انوار افاد بود چنانچه محض اینکه بدانند که در است صبر و ناشی از عجز
در مسجد را داده نمود که فرین نماید و ضاع عالم منفک سنوفا از جای خود حرکت نمود
و هیچ برقی که آمد شکایت حال خود را نزد امیر المؤمنین نمود علی علیه السلام برخواست
که دست نغم برآورد و منافقین اگر فرمایند سبأ عالمیان ملتفت شد با خیال که
امیر المؤمنین بیرون میرود احتقان حق او میشو و این پدرش با جمال بکدر را ضعیف
شد که احتقان او نشو بلکه صبر و شکیبایی پیشه نمود روح و جسم را فدای دین فرمود
که امر و زکرا می از دایه است اثر انجمن است و همچنین حضرت امام حسن چون سینه
مسلمین را ملا حظ فرمود ملتفت شد که احای دین موقوف بر ما شایان ختم است لذا
بواسطه صلح خود و بیعت دین مبین فرمود از انجمن فرمودند صلح حضرت بهر دو از انجمن
افشار او نایبده مقصود اینست که این بیعت هر یک با دایه خود سعی در احراز خود
دین و وفای این اسلام نموده و اما هیئت نقایسه دین مرکب بود از نفرینش که
حضرت سید الشهداء بوده و چهار نفر دیگر که هر یک از آنها باب بکفر از اعضا انجمن

نمایند که این
انجمن است که
نمایند که این
انجمن است که

خصیصه یازدهم

۳۲

و معوض نموده و خود بکار آن سکنایه و تبت بهر پشته اسلام منورند حضرت سید
 الشهداء مانع و جلوگیر بود و در محال آن محافل برای منبر و عرفی از منکر تالیف و مشایخ
 انصار و بیان منبر و برای نکر داری بن جلوی کبری از کراهی مردم و چون خیالات آن
 حضرت منافی با غرض فاسد نمی باشد و لذا احد در مقام دفع آن حضرت و قتل آن حضرت
 برآمدند چنانچه خود آن حضرت فرمود و لو دخلت حججه ما دلت علی که اگر در سوره اخ جابری
 بروم خاتم خون مرا خواهند ریخت لذا آن حضرت و اهل بیتش صبر نمودند تا آنکه در بن
 مبین باقی ماندند آنست که آن حضرت بنی هاشم و بنی فاطمه بودند آن کا دین محمد استقیم
 الا بقول یا سید غنی **خصیصه یازدهم** از جمله الفا
 آنکه مد است که الحسن بن فاضل بن محمد بن ابی حمزه شریک بابر اد بود
اول در معامله کراهی های برقی که صدق و حقیقی که خداوند شریک من المومنین
 المومنین و انفسهم الخ حضرت سید الشهداء بود و این معامله را بوجاهتم و اکل نموده فانه سکا
 الله علی بذل الموال و نفس و روح و دمه و همه و شتر و ثمره و دونه و وصیت بل
 جمیع ما کان لدی و شتر و وجود و در اداء این معامله مالک هشت و صد
 و سیله و علم شفاعت کرد بدین خواه چون حکم هم معین شریک برادر بود که اگر
 آنقدر نبود این معامله نافض ماند بود **دویم** شرکت نمود بابر در جمیع
 شتاند و گرفتاریها و مصائب از زمان خروج از مدینه و مکه تا سفر شام سیم
 در تحصیل ابرها و مشروبات خارج از حد **چهارم** در اشتراک در شفا
 کاهکاران **پنجم** در اداء و افاضه خلق جمیع فوضات و فوائد و سببها
 حیات و هدایت که اجل و افضل نمید چنانچه توضیح اینها خواهد شد **ششم**
 در ابقاء دین مبین چنانچه مسطور شد پس بواسطه این نجاست مذکوره ملتفت شد
 الحسین شد **خصیصه یازدهم** از جمله

در این باب

خصیصه یازدهم

۳۳

الغالب آنکه اول است نامه شرح این احوال معلوم باد که از جمله غلات حبیه و اوصاف پخت
 زهد است که هر کس بهر چه و مقام کرد رسید بواسطه زهد از دنیا بود و لذا در پیشرفت
 اسلام بهر بنی عرب و هر کس بر تحصیل آن شد فوائدی حتمی است حقیقت آن را
 حضرت اسحق الوحدین بیان فرمود قال امیر المؤمنین الزهد فی الدنیا ثلثه عرفها و لها
 و دال فاما الزا فترك الزینة اما الهاء فترك الهواء و اما الدال فترك الدنیا که در این جمله
 حقیقت هدر رانیها بفرماید که عبارت است از ترك زینت هوا و هوس و محبت دنیا
 که هر یک از این سه مضایب است بختیار و تنبیه تا این سه نوبت است اما امر و ثواب
 زاهدین بر دو احوال و حشا وارد شد از جمله حدیث است که انرا باستان خوانند
 نقل می کند موافق و ابی انشا الطوبی که در لیلۃ العلی خطاب سید باحد بخانیا
 صلوات الله علیه و علی عیله قال لا یاریت فی حبس الخلق و یناقشون الحشا و هم من ذلك
 امنون ان در فی اعطى الزاهد بر فی الفی انی اعطیهم مغایع الجنه کما عا حق
 تقصوا ای بابت و لا احب عجم و جمی و لا فتمهم بالوان اللذنه من کلامی لا جلستهم
 فی مقعد صدق ان ذکرهم ما صنعوا و نسوا فی دار الدنیا و افعیهم اربعه ارباب یارب یصل
 علیهم الهدایا بکرمه و عسیا معندی باب بنظرون الخ کیف شاولی الصوبه
 و باب بطلمون من الدنیا بنظرون الی الظالمین کیف یعدون باب یصل علیهم النور
 و الحمد المین الخ و احب ادر این باب بقیما دار است کسب که افتاده بمص و مین نمود
 زهد در تحصیل نمود حضرت عقبه خدر سالت بولما نزلک زینت نموشا هادان ایه
 است المال البون زینة الحیوة الدنیا این مقدمه ترك جمیع زینتها و اموال نمود و پس در
 کربلا داشت چون دو فرس ماه دارای جمیع کالان زانها زهد و زینت تو را فی نمود
 اموال هم آنچه داشت تمام را ترک نمود حتی کوشوار هم داد ترك هوا هم نموشا هدر این
 اینست با وجود فدا و بر هر امری مع ذلك ضای حق را ترجیح بر ضای حق و صبر

در این باب

[illegible]

ووجوده القهري عقل تألي از اوصاد شده موجب خود نفس فلان علی خلق شده و
 حیث صیغه جم فلان علی خلق شما و هكذا الكلام در بانی عقول که بهمین
 شده تا عقل عاشق که او را عقل فعال گویند آخر عقل است بواسطه بعد از زمی
 صلی خود صلاحیت این که عقلی از اوصاد رشو نداشته ولی بوجه امکانی بنا
 هبوط الغیبه از فلان قمر و هر چه در اوست بوجه القهری وجود افاضت التوکل
 والصور علی فلان الحیل از این وجه بعض حکما گفته اند که بعقل فعال تفویض شده
 که خداست عالم عناصر پس از هر عقل یک عقل یک فلان نفس فلان صادر شد
 تا تمام شد عقل نه فلان حتی بعضی از ای نفس مد که عالم چنانکه بعضی از عقول
 در سطح هستی بحقیقت بهم نویسنده بعضی کلمات را باین صفت
 دلائل برهان فلان که بهمین معنی دارد چنانچه در دعای رقیب هلال صحیفه
 هم شان بهمین مطلب که پس از این بنیام معلوم شد که هر یک از عقول بالنسبه الیک
 واسطه الفیض معاد الوجود است این خلاصه مذهب مشائین از حکما بود و اما
 اشراقیین گویند عقول کلیه طولیه عرضیه متناهی باشد فضلا عن عقول الخیر
 و قول بعدم تناهی اقرب بصواب است زیرا که اول بظهور و در کار و عهده تناهی
 قدرت است و هو اسمائه التي صلات ارکان کل شیء و خدا نه الواسعه بالجلل همه نهایی
 که عقل اول صادر اول اشرف موجودات افضل مخلوقات است و واسطه فیض
 کل عوالم است کلمه نامت و نوریه مشیت ان ناحیه ناشی است و است و محذوف
 بالیکه نور محذوف رتبه و است چنانکه بعضی از عرفا گویند و سر خط حلقه
 هستی بحقیقت بهم نویسنده پس انحضرت معرف حضرت احدیت است
 و واسطه الوجوب بین السب و المخلوقات است لذا میفرماید یا عارف الله و همین
 معنی حدیث شریف میفرماید تو و اعم الریویه و قولوا فینا ما شئتم بالجله

خصیصه چهارم

اخبار و البرای طلب بسیار است چنانچه مستحب است آثار و سوره نبی چون
انوار ماهی محمدیه هم از یک کشتن چنانچه فرموده او علی بن شحرور واحد الذاعقل اول
بر هم صادر باشد موجودات هم از طفل و جوانها باشد کافی القدر باشد
لاجل خلق الناس کما قال نور محمدی از ارباب در جانت است این سوره در جوش
از امیر المؤمنین خلوت شد و از محمدی که حضرت صدق و از محمدی که امیر مومنین خلوت شد
و از اتصال دور شد و قوت و لا یت حضرت امیر المؤمنین حضرت صدق باشد عقیله
خدا رسالت مولد شد و الا چون انجمنی نیجه عقل اول بود ملقب با فلک که این
عباس هر وقت خواست و اتیان او نقل کند می گفت حدیثی عقیله از ارباب سبب
ملقب بقبله الفریضه اشاره از این بیانات معلوم شد که این محدث
مجموعه کالات بود زیرا که جامع شان کالات عقل است چنانچه از حدیث ترفیع
مذکور ظاهر شد انجمنی نیجه عقل این آری جمیع آثار عقل فرو می آید و احوال
نماها و الا ملقب بکامله علامه شد **خصیصه پنجم**
از جمله القاب این محترم است و متوجه که انمکه محل وقوع خلایق عالم و حضرت سید
الشمس و حضرت مجاهد بود و الا ذابیع الهیته اسرار محمد بود بلکه محل تولد کلیه
بود و الا حضرت سید الساجدین هر وقت بینا اخبار و احادیث می شود و سزاوار
کرد از دهان مردم جای گیرد و از او بیدارند و الا سادش انجمنی سید و از انجمنی نقل
می شود و کلات عباس با اینکه خبر ائمه موصول القول مع فلک می گفت حدیثی است
و در اینجا اشارت می کند که انمکه در سنده است و بنام انمکه از انجمنی است خبر کامل از ان
که مجلسی از ارباب جلد هشتم و هم از اخبار انوار نقل می فرماید عن ابی عبد الله عن ابی العباس
عن یونس بن اسمعیل عن رسول الله و در یک خبر خطبه خداست و جلد هشتم باب
فذلك نقل از علل الشرائع صدق عن ابی حمزه عن محمد بن جابر عن یونس بن عیسی

خصیصه یازدهم

و دیگر در سنده یک عمر عبد الله بن محمد العلوی عن جلال من اهل بیت عن یونس بن
علی بن ابراهیم طر و در سنده یک عمر عن بدین علی بن الحسن عن محمد بن یونس بن علی
عن طاهر فله این چند سنده در نظر بود که شد مفسر اینست که این مکرم محل وقوع
عالمه مردم بود **خصیصه شانزدهم** از جمله القاب
انجمنی است که از انمکه مکتوف و در حدیثی از جمله یک عمر برای اینست که مسلمین
از اطراف جوانب و سبب و برای زیارت حاضر شد و این مظلوم هم از اطراف جوانب
محل توجه جوانب مصائب و زابا و بلا بود از کبریا و رود سید بلکه از انمکه خلقت
که یاد آورده این عالم که از انمکه از روزی که این عالم خلقت نمود و از انمکه او را خلق نمود
و محل توجه مصائب شد و بود و الا ملقب بمظلوم و نیز شد که در این لقب سزاوار با
جدید و وارد و در انجمنی خصوصاً حضرت سید الشهداء که این لقب برای او علم غلبه
شد و چون انجمنی سبب از انمکه مظلوم انجمنی و سبب از انمکه مظلوم خواهر و برادرش را که کلیه
خانواده محمدی مظلوم بودند و در بعضی از کتب از جمله القاب انمکه که سید را شمر و و
این انجمنی است که انجمنی از هر شیت جدا بود و جدا فی النوحه جدا فی الصفا
و جدا فی الکماله جدا فی القامات جدا فی الفضائل و الا انمکه جدا فی الزابا و الا مصائب
بسیار جمیع محرم می گویند انمکه لان لا اله الا الله و لا شریک له و لا شریک له و لا شریک له
در باره این مکرم هم می گویند انمکه لان لا اله الا الله و لا شریک له و لا شریک له و لا شریک له
این شهادت ایشان است بنیاه انمکه که انمکه در شیهه خلفه فند و انجمنی

خصیصه شانزدهم از جمله القاب انجمنی است
القصیر و البلیغ از انمکه که از انجمنی کالات نفسان و فضایل و سبب
لسان بلاغت و انمکه که چاشنی بواسطه همین کالات از هلاکت نجات یافت بلکه
مستوان گفت همین بس است شأن این کال که خلافت متعالی شرف معجزات سید انبیا

در حدیثی از انجمنی است که انمکه در سنده است و بنام انمکه از انجمنی است خبر کامل از ان

در حدیثی از انجمنی است که انمکه در سنده است و بنام انمکه از انجمنی است خبر کامل از ان

خود قرار داد منسوب بامیرالمؤمنین است مبنی بر آنکه انصار جواب حاضر و مستقیم
این کمال علی علیه السلام لسان الله الخالق بود چنانچه هر کس در خطب کمال انحضرت
ملاحظه نماید تصدیق میکند مدعا را اتمه کلام قصه و بلغا کنند کلامه و ن کلامه
الخالق فوق کلام المخلوق خودش هم فرمود انا الامیر الکلام بالجماعه مدعی منکر این کمال بر
انحضرت بود و این کمال انحضرت قبله الغریب را در سید چنانچه هر کس نظر در خطب
اشعار و کلمات مختلفه که مسطور در کتاب است نظر نمود تصدیق خواهد نمود بلکه هر
تکلم نمودن انحضرت را بعد بدکان میگردانند بامیرالمؤمنین است منکم چنانچه او می گفت کما
تفرغ عن لسان امیرالمؤمنین چه خوش میروید و انکم کورن را هر که بدکاس میگوید
لسان حبیب که کوبا کردی لسان دارد چنانچه در بازار کوفه مجلس بیدار کمال از
بمنصه ظهور و سید انما کوفه نال بشرین حرم الامه و نظریه انی بنبی علی بود
و لا و خفوفه قط انطق منها کما تفرغ عن لسان امیرالمؤمنین علی بن ابیطالب او من اهل
الناس انما سکوا فانما لا تفرغ عن سکت الا جریس فلک الحمد لله والصلو علی ابی
محمد والد الطیبین انما الخ میگوید همین قل که انحضرت را شالو بسکوت نمود جمیع
خاموش شد **ایشان** سکوت مردم در افعال یا ان جمیع از دعاء و هلهله و کس
و طبل و کرای عکری میوز شکفت تا شد بولی ان جو می بنظر سید **اول** محمد
است سکوت انها بضرر نکوبی باشد از ان محذره چنانچه حضرت سید الشهداء هم در
روز عاشورا چنین نصرت کوبی و نفوس لشکر معاوت اثر نمود و صدیکه خواست در
انها تمام نماید و وعظ و نصیحت فرمایند و انها ساکت نمی شدند برای آنکه کلام الله
سمیع نباشد و اهانسان حضرت نمایند پس انحضرت چنین نصرت کوبی را نهاد نمود حتی
اسماء ایها الزکریا که بسیار **دوم** محمله است چون اهل کوفه در امام خلافت امیر
المؤمنین همیشه زیارات خطب انحضرت مستفیض میگردیدند چنان نعمت عظمی و منعم

مفون کلمات انحضرت بود پس از شهادت انحضرت از این فوضات محرم و نفوس انها
طالب متوجع چنان نعمت در حق باس از چنان موهبت و ن مقدمه ان فیض
کامل سبب تمام حواس انها از علایق منقطع و مشغول کلمات ان مظلومه انداد
بلانند روحانیته شد و قیله بنسکه راوی که در رانین که مردم از استماع کلیه
انحضرت منقلب میگردیدند از بدایت شاه و کبر میگردید مگر میگردید انهم و انی
که کلمه خبر کمالی تا انکه خبر نامه **سوم** محمله است ملا و تیار لطافت
لسان شری که گفتار انمکر موهبت گویا انها **چهارم** محمله است چون
بکوش مردم و فرمود بود انها خارج با نوضع دهشتناک که انها را و آورده نمودند
مردم طالب بودند بدانکه کس این خارج اهل چرخه تفصیل را چه بود که در انحضرت
در مقام اظهار مراد انها بر آمد لذا هم ساکت شدند بود به حال همان بوجالات
و ببالک انمکر اظهار موهبت مینمایند **اشان آخری** محله است ببال کلیه
شیاهت سید و دختر شباهت بنادر پیدا میکنند بخبر حضرت زهرا سلام الله علیها
کانت شیها مشیایا رسول الله و منطقهها کظفه و هجین حضرت زینب منطقهها
کمنطقهها امیرالمؤمنین عینا چه کرد شد **ایشان آخری** خطبه خواند
حضرت زینب از چند جهت شباهت **اول** از جهت فصاحت
بلاغت در قبح از جهاتیکه هر دو در مقام احتجاج بوده ستم از جهاتیکه هر دو
مظلوم و بیایان خود مظلومیت خود را انانیت نمود چهارم از جهاتیکه هر دو در مقام
اتمام حجت است حکام مصلی الاسلام و اثبات معایب ظالم منافقان بود حکایت
عالم جلجل و نقیض نبیل المحدثه القویه صاحب التصنیفات اکثره و ولای ابو الحسن الخلیج
شیخ محمد باقر باقی صاحب کبریت احمد در کتاب کسکول که انرا بسینه الفاش و مسمون
مینویسد که در زمانیکه در عقبات عالیا شغول تحصیل بود در از زمان سید

خصیصه هفتاد و یکم

۴۲

بود و قی در حرم مطهر مشغول زیارت بود که یکی از زواران که بطرف بالای سربارک
رفت نشسته مشغول تلاوت قرآن گردید این سید جلجل با خود گفت که با سزاوار
است که مردمان در یکدیگر کتاب جلد نوراللاوت نمایند و بتوانی از فواید آن بهره
مند باشی از کمال غیرت قی از او فایده خواص درستی و تقاضای در تحصیل علوم
فلسفه و ریاضیات و کمال با کرامت خود نمایند و فایده فزاینده علمیه و دینی ایشان حاصل
شد که در این اواخر درین سرحد حجه الاسلام میرزا محمد حسن شیرازی حاضر میشد
بلکه احتمالاً اینها در بیان ایشان مبروفت بقدر تقوی کثرت عبادت و عبادت
بود و قی ایشان علی الله مقام الشیخ زبیری من حکایت کرد که در عالم رؤیا
دیدم حضرت محمد بن الحسن علی السلام را که در کمال شرفه حالی هستند پیش رفتم
و سلام کردم و از حال ایشان سؤال کردم فرمودند که از روزیکه عماد زینب علیها
وفات کرده همه ساله در روز وفات آنحضرت ملائکه در اسماءها مجلس مینمایند
و خطبه آنحضرت که در بار او کوفه بیان کرده میخواهند و گریه مینمایند بطوریکه مریض
برقو اینها را از گریه ساکت تمام و امر روز وفات تمام زینب بود و الحال من از
آن مجلس مراجعت نمودم و آن روز را مرحوم سید علی الله مقامه زبیری من بیان
نمود که حال مرا از خاطر فرستادند لا اله الا الله علی الغوم الظالمین بالجمله
فصاحت آنحضرت اظهر من الشمس و این من الامس بود چنانچه در مجلس این یاد دین
استیجابات این زیاده ملعون متعجب شد و گفت هی جماعه بجز خصیصه
هفتاد و یکم از جمله القاب نعمه است انجاء معلوم با در جمله ملکات شریفه
ملکه شجاعه است که از صفات انبیاء است و از آن قوت طلب است معلوم
که از قلب قی اعضا قوه مبرک و اندازة هم که است و از انوار بسیار و
بروز از مقدار است و از اخبار مدح زیاده از او شد و فرمایم از اختلاف مقامات

خصیصه هفتاد و دوم

۴۳

و امیر المؤمنین کرامت فرمود و ولی شجاعه پیغمبر و پیر خود نمایند انجاء معلوم با در
و شجاعه جبردی بدختر الا اخرش یارت سید چنانچه در این کوفتارهای که برای
حضرت فراموش اند شجاعه نیز قی خود را نکرد آشنه در هر حال با کمال استیلا
نمود و در چند روز شجاعت محسوسه آنجلی نمود اول عصرها شور و فتنه که در
جمله برای شب غارت حرم غمر محسوسه بختند خواستند جلجل بیار حضرت چنانچه
نمایند آنحضرت بمانعت نمود چنان شجاعه بخرج داد تا حضرت با کمال در وقت
و تنبک در مجلس این یاد دین از احیای حضرت شجاعه باین یاد امر نهادند آنحضرت نمود این
حضرت در محکومین فرزند را در انداخته هر قدر خواستند و اجابت نمایند و دانستند
نام نرند ام خواهم گذاشت را بکشید سید در شام باز از او فایده خواستند و
او را شجاعه خود بجا که در چند شب سید از او فایده خواستند و بجا که در
شجاعه از او فایده خواستند و بجا که در چند شب سید از او فایده خواستند و بجا که در
انحضرت را که و از او فایده خواستند و بجا که در چند شب سید از او فایده خواستند و بجا که در
و از او فایده خواستند و بجا که در چند شب سید از او فایده خواستند و بجا که در
باینحال برید هر قدر خواستند و بجا که در چند شب سید از او فایده خواستند و بجا که در
شعبه نظایر و اجابت نمود و امیر المؤمنین و بجا که در چند شب سید از او فایده خواستند و بجا که در
و از او فایده خواستند و بجا که در چند شب سید از او فایده خواستند و بجا که در
خصیصه هفتاد و دوم از جمله القاب نعمه است انجاء معلوم با در جمله ملکات شریفه
شیر عبادت برای تشکر از مواهب الهیه است پس بجهت عجل بوجوب شکر کنیم هر قدر
از افراد بشر لازم است که در مقام عبادت بندگی منعم علی الاطلاق از ذیل مال جان کوفته
نمود باشد چون نعم الهی لا تعد ولا تحصى کا شکر باید که از انبیا شریفان شد و انبیا
لا تحصى و اطراف عبادت بندگی که در هر چند و چنانچه فرمود الله تعالی لا اله الا الله

و از او فایده خواستند و بجا که در چند شب سید از او فایده خواستند و بجا که در

این حسن زکوة و باطن صدق و عبادت مالیه در مقابل قنکر از نعم مالیه عبادان بدست
 از انهم جسمانی که چه خوش کنند و این مقام از دست زبان که بویاد کلعه شد کسر
 بداید و لمع ذلالتان باید حق المذود و کوناهی تمود و مطیع و امر الله و نواهی
 ربانیه باشد تا مقامات لایب و در جات منع الیه باشد و چنانچه کند عمل تحقیق فیه
 مقامات مقام عتیبت است چنانچه فرمودند العو تب و حوره کنهه الربوبیه و خلاف
 عالم صادر **اول** و پنجم چنانچه از ربوبیت سنود و مال اموان نمود شهادت با مقام
 بر علیه حضرت چنانچه در مقام معراج مؤمنین که پنجمین مقام انفاست و انفاست
 مقام خربت عیاجات با فاضی الحاجات ضمن دهند که فایات مقام عروج میکنند
 ان محمدا عبدا و رسولی بنی بناء علی هذا هر کس به درجه مقام یک نال شد بهر کس
 رسیدگی بود و مرتبه هر کس را عبادت بندگی و با بد شناخت چون حضرت صدیق
 تمام عمر خود را صرف عبادت بندگی نمود بلکه سچو اهرام عرض کنم نفس عبادت بندگی
 بود چرا که تمام حرکات سکناات حیات ملک و عبادت پس است بر اعالی معرفت
 فرما این حضرت فاضل العباد و دواعی اخرین با نغذره با الخاء لا تنسین فی فائذ اللیل
 چنانچه چنانچه عالم جلیل فاضل نبیل الشیخ الموفق شیخ الاسلام حاج شیخ محمد باقر
 صاحب کتاب کبریا احمد دایم دوام در بعض نوشته جان خود از بعض مقال و غیره نقل
 نمود و فرمایند حضرت سجاده که حاصل فرمایند شریک است در این فرجه تمام شام
 بالضره صلیبت زحمت شفق که بر غلام زبیب را دامت مع ذلک نماز شب و اول وقت
 اگر شخصی فاضل نماید میفهمد که عاجز است از ادای مقامات و در جات این مکتبه و چنانچه
 از عبادات بمقامات غیر متناهی نال شد مقلب عبادت شد **ایشان** در این
 شریک تالاج البکایین زین العابدین علیه السلام **حصیه نورانی**
 از جمله القایات مکتبه است با که معلوم باد که شریف ترین عبادات که در روز خوف

خدا و بر اهل بیت محمد صلی الله علیه و آله چنانچه برای هر يك از این دو توابع بشمار و برنگاز
از مقدار در اخبار و آثار وارد شده چنانچه بر متتبعین آثار مسؤو نیست پوشیده
و کبر غیر از این دو وجه مذکوره است اما اگر بنمودن از خوف خدا در اجزش همین بس
که در فوق کل عین با کتب يوم القیامة لا یمکن من خشية الله و فیه این حضرت
ستادانها که فرمودن فی القیامة لعقبة لا یجوزها الا البکانون من خشية الله و
کریه نمودن بر خانوادۀ محمدی صلی الله علیه و آله انهم اخبار و یاربنا و یرجی لعقبة
مطلق کریه نمودن بر مصائب محمدی و بعضی بعنوان اختصاص برای باریک از مضمون
و لا غلبه اخبار بعنوان کریه نمودن بر حضرت سیدالشهداء وارد شده این قدر در تفصیل
این عبادت شریفه اهتمام وارد شده که میتوان گفت افضل طاعات اشرف برکات
و تمام و بده لکن این است هر يك از عبادات از اشراط و اجزای است که با خلال احداثها
غرض ناقص ماند مجاری عبادت جلبله که بسط صبر بدون شغل و مانع و با هر کس و
و انرا از این است برای هر مرتبه از اجزای خاص است مرتبۀ ادیان تا یکی است
بکریه است ابرار بهشت است من بکی و ابکی و تباکی و جبهه الحجة معلوم با کبریا
خبری احقر خبر در خصائص مرحوم شیخ بنظر من رسیده و فریب این مضمون خبر است
که نقل شد در مخاطبۀ حضرت خواجه با حضرت موسی علی ای حال شهنشاه و این نکته
را متعرض باید شد که اخبار مخالف است بعضی دارد مطلقا تا کی موجب جت بعضی
مطلق کریه نمودن موجب خوار جت بعضی مقدار معین نمود و لذا جمیع اینها
با اختلاف ریاضت بهشت است تا بحال در کبر پاز و حجت این مخدۀ شبیه شریک
بنااماد در صلی علیها السلام اما کبر از خوف خدا این قدر نمود که وصیت نمود با هر
المؤمنین تبشیر که در ان ابخیم خوراج نمود با او و غن نماید و اما از جهت ثانی فای
زالت بعدایها معصبة الرأس یا کبة العین اعلم الحکم چنانچه در آیام مرض آنحضرة

خصیصه نور چشم

۵۰

نموده و کرم و سبب پیغمبر بر این افضل از شب فخر بلکه اگر با با شامیده و مندر
عشق حضرت سید الشهدا شد تو این زیاده از شربت ریختن و اینچنین و اینست
بر اینست در زمان شهر پیغمبر ابواب الجنان و بقیع فی ابواب الجنان شهر الحسن
پیغمبر ابواب الجنان للموسلین علی السلام و بقیع علیهم ابواب الجنان بلکه حتم خاموش
میشود چنانچه در حدیث وارد شده که فطره اش را بر صیبت انحضرت در پاهای زین
را خاموش کند **مطلب فیض** در مقام ذکر معانی مثالب این امت است که
اهل جاهلیت بال وحشیکم و بی تربیتی که جز طبع آنها و ان سوا اخلاق که چون حشر
الارض بود و رعایت شئون این مملکت نمود و جنگ و جدل و نهب ممالک که جز طبع این
و ان عادات بر اینها احرام الهذا التهم و خوف و یاس و کی بجای خود مستقری این
یا اینکه در علم اسلام محمد و یقانون منقده محمدی هستند این چنان وحشیکری
و ظلم با و لا پیغمبر خود نمودند که وجدان هیچ ذی شعوری را ضعیف نمیشود نسبت با عدو
خود چنین معاملت نماید فضلا از اینکه بر بی نوع اخلاق و واسطه القیض بین الله و الخلق
و مرتبه آنها کسب که برکت وجود آنها عرب صاحب ثروت مکت چنان وحشیکری
نسبت آنها نمودند و اذیت کردند که اگر از دنیا آنها اشر فخر عبادت بودند از این
مقدار اذیت ممکن نبود عجایب پیغمبر که رحمة العالمین حیاتی مائت رحمت بر اوست را ضعیف
جنازه اش با همان برده شود برای اینکه با اعدا بر امتش را نشود با اینکه بیست سال
او را اذیت او آنها را از ترب و در حق آنها دعا نموده با اینکه انبیا سابق چون ام آنها در
مقام اذیت و از ارشاد بودند نفرین بر آنها نمود چنین پیغمبر و وفای بپای پیغمبر است
از این بریست امثال در مقام اخراج اهل خانه و اذیت و قطع نسل بر اعدا و الا که مصرع
مفت و قطعه رحمت چنان ذلت و خاری بر او را و اعدا و او را و او را و او را و او را و او را
خلع سلطنت بودای منصفین عالم دی کوش فرا و اید و ناله جان گذار و ال محمد

نور چشم

خصیصه نور چشم

۵۱

ایا بر پیغمبر و زواری و ترب این بوده که نسبت بذریع و چنین کج رفتاری شود و بعضی از آنها شهید
و برخی اسیر و فراری و اغلب نواحی اسلامی و غیر اسلامی سطو و است غارت و تاراج
اسلامی و جری بدین که از مورخان متأخرین میباشند در جلد اول کلامی دارد حاصل
ترجمه اینست در بدو اسلام چون پیغمبر اقوام ارحام خود را در منزل دعوت نمود برای
تبلیغ رسالت خود با آنها افرمود و گفت که میاید ایمان بیاورید و برادر و وصی من باشید
بهر حال این باطل است و ااجابت نمودند و اما این مسؤریست که همین کلام نقص بر وصایت
و خلاف انحضرت است قطع نظر از آنی بر این حکم منقده از انهم با طمع نظر نمودند
میکنیم با موالی اصفانست سلطان از این عالم بود و اما دلاقی از هر چند داشتند باشد
او را خاندن و این آورد و ولایت بنشانند و اینها از آنها بکسان و بسکاکت
بر این افعال نه میباشند مگر از غلبه بر آنها و اجمع با اعدای شره که قابل اصلاح
نباشد چنانچه گفته اند ما بالذات مختلف و لا یختلف و خلاف عالم هم خبر اذغال و جمل
و ما محمد از رسول مدخل من قبل الرسل فان مات و قتل انقلبتم علی اعقابکم و انقلبتم
خالفوا علی الظالمون **مطلب سیم** در بیان دستور است برای مصیبت زدگان
چنانچه میفرماید هرگاه بخوای بر چیزی گریه کنی گریه بر حضرت سید الشهدا تا غرض از این
و دستور اینست که چون گریه بر حضرت سید الشهدا چون توان یافت دارد شخص مصیبت
زده که میخواهد گریه نماید مصیبت انحضرت را مندرگشود و بر او گریه نماید که امر و توای
و اینان تحصیل نمود باشد و با غرض اینست که مصیبات وارده بر حضرت سید الشهدا
مصیبات عالم امضی نموده اگر شخص مصیبت زده ملنگ مصیبت های انحضرت شود
مصیبت خود را فراموش نمود و بر انحضرت گریان شود و شاید از این باشد که چون
شخصی بر او مصیبتی وارد و بر او شوار باشد مندرگشود و نظیر مصیبت خود را که بر
انحضرت وارد شد و این نکند و هم در خاطر او که انحضرت با اینکه عکس موجود است

نور چشم

چنین

چنین مصیبتی بر او وارد آمد پس خود را با حضرت شایسته دهد و بر آنحضرت گریه نمایند
دل خود را خالی نمود و هم اجر گریه بر آنحضرت برده باشد و شاهد بر این فرمایش خود آنحضرت
استان سمیع بفرمایند و شهادت نماید بونه **ایشان** در سن و شبیه سید سید
تخلاتی عالم بمصیبت زدگان داده بقوله عز وجل الذین اذا اصابتهم مصیبة قالوا الله انی
الیه المرجعون و شبیه بر اهل تقوی و سستی نیست **مطلب چهارم** در بیان
اشاتی بکفایت شهادت آنحضرت است که میفرماید کشته گشت چون کشتن کوفت
و در وجه تشبیه مختلافی بقطر سید شایسته عرض از تشبیه این باشد که چون کوفت
را میکشند هیچ باکی ندارند بلکه کال سر و رو و شرف را دارند از کشتن آن حضرت را
هم با کمال بی باکی و سر و رو و شرف بدون ملاحظه شهید نموندند شایسته عرض اینست
چنانچه کشتن کوفت سفند مباح و حلال و در راه بدون ردع و منع همین طریق آن
حضرت را در راه بدون ردع و مانع خون آنحضرت را مباح دانستند شاهد بر این
فرمایش خود حضرت است که میفرماید فیم تعلقون رمی فی چندین فرقه بین شهادت
آنحضرت و فیم کوفت سفند است کوفت سفند را تشبیه نمیکند کوفت سفند را سران قضا و
ضرب جلد نمیکند کوفت سفند را بایز و تشبیه و جوب نیز و سنک نمیکند و آنحضرت را
هم اینها نمیکند نموده بلکه اسب بر بدن او هم ناختند چنانچه فرمود و یجوز الخیل بعد القتل
عند استخوانی حضرت سجاد میفرماید انا من قتل صبرا قتل صبرا شاه باب که کوفت
که ذکر شد کوفت سفند را نمیکنند آنحضرت را نمیکنند و باطل نموده اند این کیفیتان چون
انهم با اضافت در قتل آنحضرت بود الا الله الله علی القوم الظالمین **مطلب پنجم**
در بیان فضیلت گریه کردن بر حضرت سید الشهدا است که حقیقتا اگر عظم
کیفای با اثر گریه بر اثر بی نافع برای قطع امراض مزمنه و معاصی همین است غیر آن
میفرماید اگر گریه کنی بر آنحضرت نا ایمنه است چشم بصورتش سید امیر محمد

تخصیص نور چشم

تخصیص نور چشم

غفور هر که گریه نمود با شوق و چشمتان بپایان کرد که باشد باز با دلم معلوم باد که غفرل آنحضرت
و انوار است غریب خواهد بود بحجت بیان از غیر انوار عاجز و علم انکارش انوار شایسته
برای روشنی چشم دوستان با علم شکست و علم بالا بود خود اشاره ببعض ان آثار و فوائد
اول بدین است که کلمه عبادان مشرعه و طاعت ساقی و هر جمیع و ثواب بی
است که هرگاه شخصی انعام از ایا جمیع خصوصیات عبودیت در آن از اجزای سراجی او در
ان ثواب را با و میدهند ولی فو تسلات آنحضرت را اجر و ثواب خارج از حد و عادت است
مثلا کسی که با ناله بال مکی اشک ز چشمش جاری شود و در مصیبت آنحضرت بیامرزند
خداوند عالم کناهان او را و اولاد او را بیکدیگر بگذرد که در ایا باشد که اگر باده بر آنقدر کریم
کنتا جوادیش خواهد بود پس امرش کناهان و رفتن بهشت کمترین عطیه است که
بمنوسلین آنحضرت عنایت شود چنانچه منقول است رضمن حدیثی که در بحار الانوار از سید
طاووس نقل نموده و من یکی و ابی و احدی فلا یجده من نیاکی فلا یجده تا یکی و منی
است نزدش بهشتا سچ و سید بیانی مرآت فو تسلات پس کسی که تمام عمر خود را صرف
در ذکر و بر آنحضرت نموده چه مقام و درجه دارد نمیدانم از اینها باید دانست که غفلان صریح
از ادراک مقامات آنحضرت چه تمام عمر خود را صرف در ابی و یکی نموده باشد که در جمیع شد
و من برابر خود شریک و سهیم و در معامله شهادت دخیل بود **الله** شایسته از
جناب الهامید و جناب تعظم الحاج افاضت محمد مهدی و جناب خال و من جناب افاضت
سید محمد حسن اندک الله تعالی مقامات هر یک از آنها معروف و بزرگواری و موضوع و حجت
انجده صاحب المکان المحموده و الصفاة المسعودة الحاج سید احمد طایب صریح مقام قدس
و عبادت و فضل و جود و سخاوت و در عریضاتان ایران معروف و در جود و حد و عظم
و رفیع و در بود و وفات ایشان سنه سبصد و پنج بود مطابق با کلام احدی معترض و فاش
اگر شکر از مقامات ایشان و شرفی مدان کالاتشان بخوانم ذکرهایم با آنحضرت خود بعضی

خصیصه نور در کس

۵۴

حکم بر حجت تمامند و در حق معلوم و جهل نسبت بمقامات کماله انجم هر قدر بودیم
 نبویا سطره علامه قوت و نبوت است بهر حال از هر سه تفریق و توفیق الذکر شنیدیم که
 مرحوم جده معظم و جبر عظیم از جهت حقان مجتبیای طلب است و فتنه بودند برای
 سلب امانت افناد بود و حکم که رفتاری محقق همان چنانچه شرح آن کوفتاری در
 تاریخ مجتبیای مسمور است محقق بعد از قتل از طلب را داده و ایشان را که در آنجا
 آیام عاشورا نزدیک بودند و آن مجلس عاشورا منصف مجلس خانه مجتبیای
 الله مؤمنه عیسان و متعلق خود ما از آنجهت برای نداده اسباب فتنه و برای
 حرکت و محقق اصل بر ماندن بالآخره خیال جدا جدا کرد گرفت و فتنه داد و هر بعد قرار
 دهند شب در حال در مقابل خواب به مجلس است مشتمل از جماعت سادات کاسه
 ای بدست انجم داده اطرافان نوشته بود در هر هجری کاه فوجی بخشد انجم
 فتنه ایجاد و ریا بهد از طلب بیدار شد شعرا نوشته هر قدر تفتیش نمود شعرا نکست
 نفیصدند و تخیل خود را بشویند سائید و بطل از عاشورا تفتیش و فتنه خویش را درین
 این طلبی نوشته در اینجا ناند کاری از انجم و مؤمنان بفراغت فتنه اوج در و سالی
 را شاد و یاد فرماید **و کرم** چنانچه اشاره نمودیم هر عبادت بر اعتدات و مقدمات
 و شرایط معتبی است که در دوران موقوف بر اینجا دانها است که پس از حصول همه آنها از عبادت
 حاصل میشود ولی فوسل انحضرت لیسط و بدون شرط و جز است و محتاج بهیم مضدی
 نباشد چنانچه میشود شخصی خالی از ذهن تحصیل این عبادت نماید مثل آنکه اسم انحضرت
 بر دوشود و او مغلوب گردد چرا که این اثر مکنون در نام مبارک انحضرت است چنانچه محبتش
 مکنون است در قلوب و علامت ایمان که طلب است عندا سماع اسم الشریف مشروط
 باشد عندا امتناع نفس منوجه قوه خاله باشد که در این حال به اختیار وقت شنید
 نام مبارکش که بجا ارض میشود چنانچه این حال برای حضرت ادم امانی افناد که گفته ذکر

خصیصه نور در کس

۵۵

انحس بر کسری این اثر و در نام خواهد شد ذنب نه مکنون است **اشد** و این کیفیت
 عبادت در توفیق از انجمن نه مکنون است چنانچه در خصیصه که بر کون بر آنحضرت
 خواهد شد انشاء الله تعالی **سوق** از برای هر یک از عبادان امانت و امانت است که
 هر یک میشود شخص عبادت میکند ولی فتنان معصیت بلکه کاه شود فتنه ان شرک
 بخود شود زیرا که شیطان و نفس را چنان سلطان بر ایشان که معصیت را بصورت
 عبادت و عبادت را معصیت جلوه گر نماید و طاعت را بعبودیت و با عجب ضایع و ناسد
 سازد ولی فوسلات با انحضرت از این امانت و امانت سالم و شیطان را راه در آنجا
 چرا که روز عاشورا شیطان از کربلا فرار و در پس فوسلات انحضرت نظیر طلبند چنانچه
 شیطان بر همه اعضا سلطان مجتبیای که مخصوص ذات احدیت است که قابل از برای عبادت
 الله است کلام بتواند بهر عبادان صدک ساند بخیر فوسلات انحضرت که انحضرت
 طلب مخصوص ذات احدیت چنانچه طلب را دانست فرماتفرمائی بر سایر اعضا است همین
 طور فوسلات انحضرت را دانست سلطان است بر این اعضا و لذا از اولین سخن
 که فرمود سلسله جلیله انبیاء مرسلین ملائکه مفرقین بر ترقیب و مقابله تا آن شدند و
 و بر کتب سائل العسبیه بود چنانچه حکایت این که حق عزوجل مصائب انحضرت را بر ای آنها
 ذکر نمود برای همین بود که انحضرت کرم نمائند و تحصیل این عبادت جلیله را نمائند که
 اشرف عبادات است حق برای جلیش که اشرف انبیاء بود در موارد عدیده جلیله خبر شهادت
 فرزند شریف را بدلا که وقت لا اذن حضرت سید الشهدا جمیع ملائکه برای تعجب آمدن
 ضحاک غریب میگفتند و انحضرت را مغلوب برای اینکه انحضرت زیاده از باقی انبیاء
 مقامات عالی و عبادت جلیله کرم نماید

و کلام بیان پیغمبر صاحب حضرت سید الشهدا را برای پدر و مادر و برادر و موارد
 عدیده برای همین بود که آنها مغلوب تحصیل این عبادت جلیله که افضل از باقی است

خصیصه نور دین

این کتاب در بیان فضیلت و مناقب ائمه و اولاد آنها و بیان حقایق دینی و اخلاقی است و بسیار مفید و ارزنده است

باشند و از این عبادت بی بهره نباشند پس عبادت یکدیگر بشهر عمل فواید حضرت احدی
و بی نام قبول نزد یکدیگر همان نوسل حضرت شمس الدین عباس است **ایشان** که چون معاش
که بر و سال الحسین از حد حصه خارج است میتوان گفت که میران مظالم بزرگان میشود
که هر مصلحتی از عبادت محدود و معین و بر نوسل فخر ممد و چون روز قیامت شود
از شویات منقول کم نموده و بجا بجا خواهد بود از حد غش در دهند بلکه میتوان گفت چیزی هم
از او کم نمیشود چرا که خود حضرت سید الشهدا خصلت مومنین را از خود خوشتر میداند
و این هم بعد نیست چرا که یکی از مواضع قیامت خوف هیبت است که در آن موقوف میشود
الطاف الله به ما لم یکن یستطیع ان یموت بلای تحصیل آن فواید کثیره از خوف خود بهر یک
و باند و عبادت عالیات و اصل شوند با مومنین که در دنیا با مومنین مال و جان خود را فدای
حضرت سید الشهدا نمایند در انعام منکاسی که میکنند حضرت را با سر بریده و در محراب
عشتر و در نهاده و در اهل محرابیند با حال حضرت از آنها خاستگار غمناز مومنین با حضرت
ابا در این بزرگوار نمایند کلام عقل سلیم چنین مطلبی را قبول نمیدارد پس باید از شویات
مومنین با حضرت چیزی کم نمیشود **ایشان** که چون معلوم شد که نوسل حضرت سید
الشهدا افضل عبادات و اجل عبادات و اتم تر است این مطلب هم معلوم است که هر کس بخواهد
تر از این غرض خوشتر و جید تر از این بزرگواران کرد پس چون در مقالات گذشت
ما معلوم شد و بعد هم واضح میشود که حضرت زینب تمام عمر خود را صرف در تحصیل این
عبادت جلالت و چنانچه از روز عاشورا تا روز یکم از دینار و نه هر روز مشغول کرد و نه
بود چه گونه ممکن است احصاء مراتب فضایل چنین کسی را نمود بهر این که اعتراف بجز
نمود و بگذریم فلان ایجاب سید سید یکس که اهل ذوقه را از هدیه زیاده و این توضیح
ممکن نیست **ایشان** آخری شاید بعضی از قلم معرفت تقبی کنند که چه میشود
دوران این قوت است بر تیره چنین حسان کلمه عطا کرد چنین کسی ببالند که این عطا

خصیصه نور دین

این کتاب در بیان فضیلت و مناقب ائمه و اولاد آنها و بیان حقایق دینی و اخلاقی است و بسیار مفید و ارزنده است

اولا نیست و قوت است نیست چنانچه شخصی بی تعارف سلطان برود سلطان او را بخلع
شعر عطا و عطا بای وافر عطا نموده در صورتیکه آن سبب را معنی نبوده بلکه عطای
نموده مقابل هدیه بخلع را اندازه معطی است پس این هم عطا با از خزانه کرد و اگر
است که لا یندر کثره العطاء آنچه را که او را تائب این عطا با اجر خداست حضرت
سید الشهدا را و راجع العالمین را الفداء هستند که بمومنین با حضرت توزیع میشوند
و چون خدمت آنحضرت بزرگواران نیز باره و چون در دنیا حال حسنی هر عملی
بوجه اتم و اعلی بود و از آن نوسل حضرت و کان له الذنوب و الخطایا بفقر را اگر آنحضرت
الحسین و اطهار المقامات العالمیه از تائب کان فلیلا کان او کثیرا صبر کان و کثیرا دقا
مقام مطالب و اسرار است که ذکر آنها از رشته کلام خارج است ولی بطریق حضرت
بعضی از آنها را منعرض میشود چون آنحضرت سبب بقاء دین مبین شده که آنرا قبول
با حضرت چنانچه از روی غفلت و جهالت در امور دینی بی مبالا بوده اجلالا
حضرت صاحب حق شامل میشود آنحضرت افضل اصابت بزرگ شد که میران معاصی
بزرگ مومنین نماید زخمهای قلبی آنحضرت ندارد که معاصی قلبیه زخمهای کوچک ندارد
معاصی صغیره اجلالا آنحضرت را مصائب روحیه قلبیه جسامتیه بود که ندارد معاصی
مختلفه مومنین با آنها شود اذ اشقت الی الله فز حسبا لکی لعلی لا لقریبین
و همچنین آنحضرت جمیع عبادات و انواع انوار اعلی وجه الحقیقه و الکمال مثال نمود که
مکمل بود افضل عبادات مومنین باشد مثلا افضل عبادات نماز است و افضل غیر
موضوع بلکه فرمود الصلوات عمود الدین ان قبلت قبل اسواها آنحضرت هم نماز را از
نمود و هم روح نماز را ایا دارد که تدارک نقص مومنین نماید از عبادات جلالت
که یکی از ارکان اسلام است روزه است آنحضرت هم نذر نمود و او هم بجا آورد حقیقت
از آنچه سابقه کرد شد برای جبران نقص روزه ها اموال داد برای تدارک قضا بصر

عبادت مالتی بالجهل هر عبادی که ملاحظه شود غلط و دروغ عاشر ائمه نمودن
 اکمل از این دو مقابل هر عبادت ناقص عبادت کامل دارد که ندارد ناقص نماید قرآن خواندن
 فضیلت قرآن بر متنبین تا و سوره نیست خطان و احرامات و نکره اری شواک
 ان بر هر کس واجب لازم است پس است در شرائع آنکه کلام الله عز و جل و بعد از آن
 پناهی است چنانچه فرمودانی تارک فیکم التفلین کتاب الله عز و جل و یکی از شعاع و زیاده
 است پس آنحضرت موارد عدید چنین قرآن را تلاوت نموده برای اینکه کسان را که تلاوت
 جهالت ملاقات شوائب قرآن نموده از خاصه قرآن با آنها عجات دهد بالای نه و شای
 تلاوت نمود مجلس این را بدو نیز تلاوت فرمود و مالتی به بیارفت برای جبران مظا
 احصاب نیز تلاوت نمود برای شفاعت پیران که کار بوه دل و جوانان فریانی نمود برای عجات
 جوانان بد کردار متحمل سیری و ذلت عباد شد برای نکره داری زبانی عجات شفا
 مواردی عجات کشید برای اینکه و نشان و مؤسسان با آنحضرت روز قیامت علی
 رؤس الاشهاد عجات نکشند بعضی از آن موارد را ذکر نمایم **اول** اندوی شبیه شد
 علی اکبر و تقیه طلباب نمود **دوم** حضرت محمد مرید اقل و تقیه طلباب نمود **سوم**
 و تقیه عموم اطلبید و آنحضرت از تقیه **چهارم** از سکنه انام موارد متعدده و تقیه
 از علی صغیر تقیه بود برای تحصیل آب بهر سه شعبه با و دادند **پنجم** از باب
 مادر علی اصغر و تقیه که فرزند شرا را بر حسب دار تقیه شمر از لیلی مادر علی اکبر و تقیه
 خبر کشیدن فرزند شرا با و داده **ششم** عجاتی از جمیع اهلبیت خود که
 شوائب نه از آری نماید و از آن مهالك عجات دهد **هفتم** عجات آنحضرت
 از خواهر چون بکر خود زینب که آن عجات دائمی است چنانچه در ضمن جوابی که حضرت
 سکنه نقل میکند که در عالم رؤیا حضرت فاطمه آنحضرت سید الشهدا فرمود و بعد از آنظر
 مرحمت نمودن عجات میکنی حضرت فرمود من از او عجات دارم و همچنین موافق بعض عباد را

منقول سر حضرت بالای نیز و در پشت طلا چون بطرف حضرت زینب مقابل میشد
 چشمهای مبارکش بسبب چون بطرف دیگر حرکت داده میشد دیده ها را از سبب و هیر
 دلالت عجات آنحضرت است بالجهل از این مطالب معلوم میشود که هر کس از روی تقی
 نظر بدیوان اعمال خود نماید و از آن چون این بنده عاوی سباه چند که نوشتل یکی از آن
 حسنه شود ما بوس نام امید خواهد شد چرا که باس و نا امید می آنحضرت و انصار
 و عباتش از عجات خود سبب عدم باس و نا امید می مابندگان که کار شده تمام عجات
 که اهم یک حسین دارم در اینجا این بنده که کار بد کرده کار عرض میکنم الله چون
 نظر بصحنه حسانت خود میفایم از آن هر چه خالی و چون بصحنه سبانت از آسیا
 هر چه که مشهور کم خود را از آن بهر و هر سبب که ملاحظه میکنم فراکش را دارا
 هستم چون ملاحظه میفرمودم که آن را در ورود از وقتیکه ملاحظه استغداد
 و از خود میفایم خود را غیر مستعد و بی زاد می بینم تصور روز قیامت که میکنم کلیه کار
 دو صف می بینم اصحاب یمن و اصحاب شمال اگر روی اصحاب یمن میفایم خود را از آن فانی
 بنمید اگر طریف اصحاب شمال متوجه شوم از عفتاب و عذابت ترسانم با آنحال متعجب و ترسیده
 امید میکنم درم بطف چادر حضرت عقبه بخد در سالک ام المصائب حضرت زینب
 است آن عجات دهند اطفال صغیر از مظالم بنی امیه الهام که اگر کار امید مرا
 امید مگردان ای ناظرین در این اولی شمارا بحقیقت محمد وال و قسم میدهم که مر از
 این دعا فراموش ننموده باشید **اشعار** در جمیع امتیازات مذکوره حضرت زینب
 بابراد خود شایک و سهم بود پس همه آثار مسطوره برای مؤسسان این مجله را باین
 منظور خواهد بود زیرا که در جمیع مصائب مذکوره بابراد شریک بود و شایسته
 در بیان فضیلت نه بارت حضرت سید الشهدا است که صغیرا بلای بدش شایک کرد و
 داری ملاقات نمائی خلافتی عالم را و کنایه می نویسی باشد پس زیارت کن حضرت عا

در این دعا فراموش ننموده باشید
 اشعار در جمیع امتیازات مذکوره حضرت زینب
 بابراد خود شایک و سهم بود پس همه آثار مسطوره برای مؤسسان این مجله را باین
 منظور خواهد بود زیرا که در جمیع مصائب مذکوره بابراد شریک بود و شایسته
 در بیان فضیلت نه بارت حضرت سید الشهدا است که صغیرا بلای بدش شایک کرد و

الشیات **اشاد** که این تشریفات برای زیارت آنحضرت و این مواهب برای ذرات
آنحضرت بنظر غریب است باید هر اکابر الطاف دراز از زحمات و صدقات حضرت سید
الشهدا است که از مدینه نامک و از مکه تا عراقی مثل شد برای نیکو داری حقوق الهی
و چون آنحضرت چنین نمود و بادل شکست از مکه بطرف عراق حرکت فرمود حلاقان
عالم کرامی برای آنحضرت مقترع نمودند که میان از تغییر و فلم از حضرت پناه عاجز و فاصل است
از نجد زیارت آنحضرت و انصبت و از روز بارت همه حتی روز بارت خودش **خود** و **خود** و **خود**
داد روز و از آنحضرت و از روز و از خودش چنانچه اول نظر مرحمت برت و از آنحضرت بعد برت و از
ستم زیارت خود را با شرایط و اجزاء قرار داد که بدون انشراط و اجزاء باطل و بدون بعضی
از آنها کافرا معین نموده ولی زیارت آنحضرت را با شرط بدون جزء و شرط و اگر در بعضی
اشاره بمعرفت نمود اشاره بمرتبه کمال است چهار مرتبه زیارت آنحضرت را موجب نفع و جود
و وصول بمقامات عالیجات گویند چنانچه مقترع داشت که ششهای جمعه را و اح انبیاء
و اوصیاء و مؤمنین و جماعت مکنکه مقربین بر زیارت آنحضرت برای فوز بمقامات عالیجات
و لذا هر کس آنحضرت را شب جمعه زیارت نماید روح پاکد و بیست و چهار پیغمبر او
مسافر نمایند نیم اول زائر آنحضرت حلاق معال بود اگر چه از ابتداء خلقت نور حسنی
حلاق عالم از زیارت نموده الی الابد و بعد چند مرتبه از آنها با خصوصاتی بود اول
وقت خلقت آنحضرت در عالم مثال دویم زمان ولادت آنحضرت ستم در ایام صبا و
انوقت که پیغمبر بود و وضع الله به علی رأس الحسین ستم وقت حرکت از مکه برای کربلا
که میر تبلی حاضر بود و دعوت محمود بیعت با آنحضرت چهارم عصر عاشورا زمانیکه
روح آنحضرت را بر دند با علی علیه السلام ششم زیارت نمود آنحضرت را جمله عرش ملائکه
مقربین بلکه جمیع ملائکه انهم دعا علی زمانیکه انوار فاه مشغول تقدیس و تسبیح الهی
بوده که هر یک مولود شد آنحضرت که قناده آنحضرت را بر دند طرفت آسمان ایام حجابی

مکرر بعد از شهادت شرب جمعه و همچنین زیارت نمودند آنحضرت را جده و پدرو
و برادرش از زمانیکه متولد شد تا وقتیکه در این عالم بودند هنگام شهادت هم حاضر
شدند چنانچه از کلام حضرت علی اکبر منقاد میشد و خواب آن سلسله هم شاهد مطلب
سبب از هم نیز زیارت نمودند چنانچه از ساربان نقل شده خانه خولی مجلس این باب
و نیز در محفل است هم آمده باشند بالجمله از این آنحضرت همه موجودات بود و هر کس هم
باید از استعداد و قابلیت خود فیض برده و مسلم است که هر کس زیارت آنحضرت را زیارت
نمود بیشتر اجر و ثواب تحصیل نمود و مقامات و درجتهای بدین چون حضرت زینب و
و احوال العالمین تلاها و زیارت بسیاری از مخلوقات الهیه زیارت نمودن از روی همین
سلاک معلوم میشود خصوصاً که زیارتش از هر جهت کامل بوده اینک مراد از بد و خلقت
انوار فاعله جمیع الی الابد زائر برادر بوده چرا که زیارت چنانچه مرسوم شد عبارت
از حضور عند المراد است و آنحضرت همیشه حاضر خدمت برادر است ولی در اینجا
بعضی زیارات خصوصاً آنحضرت میباشد نمود اول در ايام طفولیت آنمظلومه چنانچه
مروفاً از زیارت برادر محرم میشد که میبود در قبری زیارتیکه دیگرین نمود
چنانچه در خصیصه مجلس واضح میشود و در کربلا زیارت نمود وقت و اعیان برادر که
انام چهار مرتبه بوده و کثرت و اعیان برای شالی آنها بوده چنانچه در مجلس واضح است
در قلعه انام مراتب متعدده زمانیکه داخل میدان آمد و بدست مشیر است که بریدن
برادر را و در میشود کاهیکه آمد شمر را بر سر پیکر برادر نشسته دید و قتی که خواست از کربلا
بطرف کوفه حرکت نماید برای زیارت و داعیه آمد که در آن زیارت کعبه کائنات را
منقلب نموده حق دشمن و اسبهای مخالفان هم منقلب از سنکال دینزد و وقت طبع
یا از آن چهار مرتبه کوفه انام مراتب عده ده در دو اوقات کوفه داخل کوه و زیارت مجلس این
زیارت ولی در این زیارات فقط سر از زیارت نموده پنج مرتبه زیارت نمود در شام در

دوازده وسط کعبه و باز از مجلس بنزد داخل ترابه در آن مجلس که تریبی در برای عزاداری
 کسرها و آوردند ششم در مجلس از شام برای مدینه در کربلا و در این مرتبه زیارت
 متصل نمود پس از این بیانات مسطوره معلوم شد که آنحضره را مقاماتی بوده که مخصوص
 از اولاد اهل بیت است که نیکو نیا آنحضره حرم حسین است و عمل جلیلات و احوال
 آنست که بنویسند آن عارف که گفت هر که طالب دیدار حسین باشد نگاه بدین
 شده زینب نماید پس آنحضره را نموده اند **اشاره** اند اجر و ثواب برای زیارت
 دوازده مرتبه و یکصد آنحضره است که برای خدا مقرر شد و این مائنه نیست با
 وجهیکه سابق ذکر نمودیم پس چون این مظلوم صبر بر چنین غریب نمود خلایق عالم مقرب
 داشت این اجر و ثواب برای آنکه حرم آنحضرت غریب نمایند و اینهمه مخصوص است
 و فضیلت زیارت و ثبات خلفه را همین است که حرم آنحضرت غریب و حالی نباشد
تشییه چون معلوم شد که اینهمه ثواب زیارت در اداء آنکه مائنه بود
 میتوان اداء نمود که اینهمه ثواب زیارت برای آنحضرت زینب معین است چرا که
 آنحضره در تمام خدمات شریک بود بلکه جز با علت بوده که اگر کسی این مظلوم را
 خدمت حسین ناقص بماند چنانچه همین نحو که خدا خواست شهادت حضرت
 سید الشهدا را چنانچه فرمود ان شاء الله ان بر او قبله همین محوم است این مظلوم را
 خواست ان شاء الله بر این سبب باقی در ایجاد و مطالب است یکی شهادت
 آنحضرت دیگر سبب زینب که این دو مائنه متعلق اراده الهیه بوده پس اجر یک
 دوازده این عمل بزرگ مقرر شده برای هر دو بزرگوار است چنانچه ذکر نمودیم بر
 آنکه اجر یک نفر نمودن بر حضرت سید الشهدا را در چنانچه شرح اوراق فصل بیست
 خواهم بنویسم **مطلب** در بیان اجر و ثوابی شفی نمودن یا دشمنان آنحضرت
 و این نمودن اها معلوم با که اصل بری از فریادین و ثواب از حد خارج مفسد

در این باب
 در بیان اجر و ثواب
 آنحضرت

ان واقع است زیرا که یکی از اسباب حقوفاست و دلیل بر وجوب آن کتاب و سنت
 و عقل و اجماع است و بیان تفصیل آنها از وضع کتاب مآخراج است ولی در تری **اشاره**
 آنحضرت خصوصیتی است که در مائنه آنحضرت در این حدیث شریف اشان با اجر و ثواب آن شد
 سبب نماید هر که لعنت بر دشمنان آنحضرت نماید یعنی تری از آنها نموده در بهشت غیر شریک
 در ظلال جنت حضرت اقدس نبوی کمال خوشی کامکار خواهد بود و این مطلب بدیهی است
 که اعلی رجات عالیه است متعلق با آنحضرت است از اینها میتوان استکشاف نمود که یکی
 از اتم عبادات است خاصه از اداء آنحضرت و لذا اول وجود یک تری از اداء آنحضرت
 نمودن آن اقدس واجب الوجود بوده که بر خود واجب نموده نویسد هر یک که از اینها
 مکشوفه باشد این آنحضرت را با اینکه از رحمة الرحمن و اگر الا که این و ثواب اللذین مع ملک
 ارجب علی نفس که تمام قمارت خود را نسبت قبله آنحضرت ظاهر نماید و شد
 العاقبتین فی موضع النکال و الثمره و لعظم التجرین فی موضع الکبریا و العظمه **اشاره**
 وجود مقدس مصطفوی بوده با اینکه رحمة العالمین و شفیع اللذین و سلطان متوقع
 شفاعت آنحضرت ولی قبله آنحضرت از این فیض محروم اولئك ان یالهم شفاعتی از حوا
 امتنك حسنا شفاعت جده يوم الحساب علاوه بر این بر اینها تری نموده **تشییه**
 جمیع انبیاء و اوصیاء بود که از اینها تری نموده بلکه بسیاری از آنها بواسطه این بر قتل این
 حضرت از بیانات یافتند **چهارم** عموم ملائکه بلکه کافه عبادات خلایق
 این بر اینها نموده **پنجم** خصوص ائمه طاهین صلوات الله علیهم اجمعین بوده
 که در موارد عده از اینها تری نموده و خود را معرض هر گونه خطر دانوده **تشییه**
 عموم مؤمنین و مؤمنات که ثواب اینها از این حرکات ناخوار مجروح و مفرح است شفی
 خود را بیکر بر آنحضرت و این بر قتل **مطلب** یک ناز میدان غم و الم حضرت ام المصائب علیه
 بوده چنانچه در موارد عده بدین احوال و این بر اینها نموده و معایب و مشایب آنها را بیان نموده

در این باب
 در بیان اجر و ثواب
 آنحضرت

حق اینست که در مجلس این چنان تبری نمود که معلوم از آن قتل اخذ نمود و گفت بعضی
 از اهل تحقیق و معنی این نفره که دخلت فی جنب علمین زیاد و هر قدر وجهه با یکدیگر تفرق
 باشند هر مانع از اهل از دیدن اعداء برادر بوده و الا مکشف نبوده و قناع و صلوات است که
 دور سر می پیچید و بطرف صورت ندارد که بواسطه بردن آن بی رویه می باشد و در
 مجلس نیز بدین چنان که از اهل و اوصاف و صبر می نمود که اغلب اهل مجلس را مغلوب و عقیده
 این کفر می باشد که از احتیاج سبب انقضای امور می شد **آیت** اول اینها بر و مشورت
 این بر اعداء انحضرت در مقابل آن جرائم است که بر انحضرت وارد آوردند و در کمال
 و انحضرت تحمل نموده که از صد مرتبه و ششصد مرتبه بر او جرائم است که از انعام
 و الا نظام مایه جرح آسان و چون این ملازم در حضرت زینب سلام الله علیه حاضر بوده و از آن
 ابرها برای کسی که بری از دشمنان آنکه می نمایند منظور خواهند بود **آیت** اول
آخری سزاوار است و من و مؤمنان هر روز با اندازه ممکن این بر اعداء را محض
 در مقابل انجام است که معانی علیه السلام و بر او است که در این سب و شتم و اذیت
 با اهل و من و اهل بیت انحضرت و این از اعداء آن می باشد که اغلب از آن غافلند که
 سادات مکر که اولیایان این عبارتند **مطلب هشتم** در بیان زیارت و
 غرض است برای شیعیان و محبان انحضرت است که می فرماید هر کس بخواهد تحصیل
 نماید مقام ابرار که احباب سید الشهدا در کربلا تحصیل نموده و ثنای حضور در کربلا را
 از و اهل بیت است این است که هرگاه ثنای و بیعت خبری نمایند در نامه اعمال نهان است
 نماید و هرگاه ثنای و بیعت معصیت نمایند ثبت نمائند من احب علی قوم انزل معهم
 جایز هم در کربلا می رسد که هر کس بخواهد از آنجا سلف میرکت همین ثنای مقامات
 از چند سال شده و در روز عاشورا اقل مرتبه شهادت عقلی بخند و الر سال آنجا می رسد
 و فرزند خود را خدمت برادر آورد و همین مطلب را می گذراند و بیان را با آنکه

خدمت

از اهل بیت است

خدمانی داشت که بر هر یک از آنها مضاعف از شهادت بوده این نکته هم ناگفته نماند که
 اعطاء این مواهب خلاف عدل نیست چنانچه بعضی چنین کان نموده که می بیند و کسی که
 جان خود را فدا نموده با کسی که تمنا نموده و در وجه یکسان باشند و جواب آن واضح است
 که مشورت از آنجا می آید که انحضرت با اعداء انحضرت از انفضل است و هو بطلی این زیارت
 مائت است که مائت است بل اگر از اهل اقامت نموده و با آنها می باشد و وار می باشد و لی این
آیت اول اعطاء این مواهب را از آنجا می باشد که در روز عاشورا حضور شیعیان
 و امتی بود که پیغمبر عاشورا را می بیند و قیامت است که کسب ثنای اهل کاش که در آنجا
 بود باری می بیند و حضرت زینب را همین اجر برای او نیز منظور خواهد بود **مطلب نهم**
 در بیان علامت شیعیان و بیان قولی است اما علامت تشیع می فرماید و می باشد
 من فاضل طینت انحضرت و بر او است که این اگر می خواهد خود را امتحان نماید و بعضی
 که از شیعیان هستی می کند اگر در ایام حزن و در ایام فرح و شادی سر در زیارت یاد
 نورانی علم و بعضی که انبیا و پیغمبرین ثنای چنین رتب نموده و خلاف عالم در جان برای اهل این
 رتب نموده و اولیای اعداء که اعداء را می رسد ثنای اعطاء و مواهبی برای آنها مقرر نموده که
 از مقربین عطا نموده و الا چون حضرت ابراهیم کشف حجب برای او شد و اهل و مقامات را
 شهادت می رسد ثنای نمود که با این مقامات رسد مقرر شد که این مقامات برای شیعیان علی
 هستند انحضرت عطا نمود که او را از شیعیان انحضرت محسوب دارند دعای و مقام اجابت
 رسد چنانچه خلافی مثال خبر داده و آن مرشد است که ابراهیم و این نکته هم معلوم باد که این
 علامت کامل و این در او مقرر از آنکه بیانات و طایفه اهل اقامت است چرا که امام و
 از یک طایفه و مثال امام مثل روح و طایفات ناس نیز از اعداء چنانچه هرگاه روح صمد
 رسد همه اعضاء صمد وارد شود و هرگاه فوت رسد همه اعضاء با قوه شوهر این
 هرگاه امام صمد بنده بر دم صمد رسد و هرگاه فوت بنده بر دم قوت بنده عکس

از اهل بیت است

ان هم من حال دارد هرگاه بشهر صدرسد با امام رکنه کاتب غفار من اخبار و اما
 نوبی بنی و ست و اشرفی و ست و ستانها معلوم باد که از اجل عبادان نوبی است
 چنانچه فرمود و مانوی بنی منها بمنال لولا ان از فریضه مقتدرین است و بوجوبان عقل
 و نقل با طوفان احب شایع آثاره ای کسانیکه از عای تشیع میکنند و حال بیکر و
 اتم و شرفی بنامید بداند شیعیه بنسبت خود اصلاح نمایند با برادران دینی که ازین
 طبع خلق شده اند عداوت نورزید با سادات که اولاد پیغمبر و پاره های بن فاطمه و جد
 محمده نمایند بداند که نهاده اخصی نشود حقوق آنها را ملاحظه داشت با شیعیه که
 انشا الله تعالی طوبی و شجوه مبارک اند و از صالحین اقامه باید بجهت احرام پیغمبر نقل شود
 اجمالا بداند سادات برکت دوی زینت دینهای پیغمبر و ائمه باها روشن است
 که بکفایت نوبی را دارا بود حضرت زینب بوده و این احتیاج برهان ندارد زیرا که
 ازین بهان و ولایت است **اشهد** لا اقبل اخبار منقاد بشور محبت حضرت سید الشهدا
 و اصحاب ائمت است بخیر و چنانچه فرمودان للحسن و قلوب المؤمنین محبت و محبت
 انحضرت سراید طاعات و عبادات است و انرا اجر است خاص و محقق هم معلوم
 است چون انحضرت در راه حق از جمیع علایق صرف نظر نموده حق عزوجل محبت انحضرت
 را سرآمد طاعات قرار داده و لذا محبت که حضرت پیغمبر و ائمه المؤمنین و حضرت صدیقه
 و باطن معصومین با انحضرت داشته نه محبت نبوت و نبوت بوده که از علایق عالم طبیعت
 است بلکه چون محبت حضرت سید الشهدا مظهر محبت الله است و انفا نافی الله
 بوده پس نافی در محبت انحضرت بوده ما فهم و اعتم **اشهد** لا اقبل اخبار منقاد بشور محبت حضرت زینب
 و محبت برادر عیسی رسیده که از حیطه تصور خارج چنانچه در خصیصه محبت ان
 نحمد و ذکر میشود و همچنین در محبت حق عزوجل از جمیع علایق نبوده لذا محبت انحضرت
 از عظم طاعات و افضل مقامات خود انمکه از حیطه تصور نیز خارج است

جعل الله من محبتا چون از بیان القاب انحضرت فارغ شده شروع در ذکر کالات و مقامات
 انکرم و ابتدا و شمایل انحضرت را برای محبت ذکر می آید العظامه در اگر کارا که هر چه بران
 نوبی عبادت کن و نیت خالص کر فرما و از وسوسه شیطان حفظ فرما کف حجاب از
 مقامات فلان دانست انست الحور و حوراء الانسی علیها التحیات المواتی نموده باشم
خصیصه یسیر در بیان شمایل و کالات حضرت سید الله در فطره عفت پاک
 خواهم چنانی فلک تا بگویم مدح ان رشت ملک اجمالا انخده را بالاث بلند و بجهت
 هزاران ماه و خوشه مسند علی الکوکب الدری و الصلاح الا للهی فوی انام بیکر
 که صفت الانام بود و عفتا نسبت به فائز و ال بر بزرگی و مهابت پاک فم انچه که صفت
 کمال بود و از شمایل و انخده بوجه اتم و اکمل بوده فضایل صورت و معنوی من جمیع الجواهر
 او وجود و انهم محبت زینب که این خاواده و رب النوع جمال و کمال بوده و هر کس جمال
 کمال رسیده از نور ان بوده و معطی الشی غیر فائز بالجلد بقیه انمکه از انوار او در
 شئون معنوی شبیه حدیث و کوارش حضرت شام در فصاحت و بلاغت و کفایت تکلم
 معانی بدین و کوارش حدیث در عفت و عفت و حیا نموده اند در انست
 در جام و بر باری نظیر اند و الا اخرش حضرت امام حسن مجتبی در شجاعت و نبوغ
 و صبوری در عتبات چون حضرت سید الشهدا در جلال و عار و مقامات و زکوار
 مثال جلالش ملکه بطله و این شئون و کالات در انخده و محبت نیست چرا که در
 سید بیا و سرور و صباه زینت شده و از پستان عفت و عفت و طهارت شریف
 و باد و کوشش عرش المعاش بوده خدا دانند چه استعداد و قابلیت در ذات انمکه قرار
 داده و همین کالات انخده در انعام ظاهر و باهر که دید بخدای واحد احد شمس که اگر
 نه این بود که از انوار مکنونه الله بوده لکن انوار بر نخل چنین مصائب نبوده که اگر عرش
 انست او بر مصائب برادر اجمالا و اسباب و از شدت چون سبیل از جای خود حرکت

نوبی بنی و ست و اشرفی و ست و ستانها معلوم باد که از اجل عبادان نوبی است چنانچه فرمود و مانوی بنی منها بمنال لولا ان از فریضه مقتدرین است و بوجوبان عقل و نقل با طوفان احب شایع آثاره ای کسانیکه از عای تشیع میکنند و حال بیکر و اتم و شرفی بنامید بداند شیعیه بنسبت خود اصلاح نمایند با برادران دینی که ازین طبع خلق شده اند عداوت نورزید با سادات که اولاد پیغمبر و پاره های بن فاطمه و جد محمده نمایند بداند که نهاده اخصی نشود حقوق آنها را ملاحظه داشت با شیعیه که انشا الله تعالی طوبی و شجوه مبارک اند و از صالحین اقامه باید بجهت احرام پیغمبر نقل شود اجمالا بداند سادات برکت دوی زینت دینهای پیغمبر و ائمه باها روشن است که بکفایت نوبی را دارا بود حضرت زینب بوده و این احتیاج برهان ندارد زیرا که ازین بهان و ولایت است

و بخاری طبعش بشی پس از روی چند عرصه وجود نشد و در آن روز مبارک خود را
و بنده و مسموع و حال دشمنان خطرناک را این جهان کوهر را و لولوا نیاک سراج افلاک
رسانید و چنانچه استظهار کردید در مقام تقدم در پیغمبر حادی الاول از سینه پیغمبر با ششم
در دین مسموعه متولد شد و اشرف شمس بنی نبی با ماه فاضلت بنورها ماسواها
و اما آنچه صاحب طراز المذهب از روایت لسان الواعظین استنباط و اظهار نموده
که اولاد آن خنده در مقام مبارک در رمضان در سینه تمام محبت باشد منافی بسیاری از
حجج است که بر اهل حدیث و تواتر پیغمبر نیست پس با علی ذلک در وقت رحلت رسول
خدا صلی الله علیه و آله این خنده پنج سال با شش نوره و این اول صبی نوره که بران خنده
دو جهان و بلا کشنده دوران وارد آمد و چنانکه گذشت از رحلت رسول خدا صلی الله
که مصیبت صدقه کبری و وفات آن خنده روی نمود و پس از وفات آنکه جناب نوب
و ام کلثوم در حجر نوبت پدر بزرگوار بودند و در حسب وصیت ظاهر علیها السلام امیر
المؤمنین امام مدخر خواهر آنکه در این تزیین اختیار نموده و بخانه آورد و امامه زنی از
صالحات دنیا بشمار میاید و پیغمبر و ابا سار و دست داشته و امامه آنچه از محبت
و شفقت خدمت گذاری بود نسبت بجناب امام حسن و امام حسین و زینب ام کلثوم
علیهم السلام بجای میآورد و در عمر مکرمه زینب علیها السلام در وقت وفات مادر قریب
بهفت بوده و بر روایت ناسخ التواتر آنکه که صدقه ظاهر وفات نمود و حسن حسین
در پیش روی پدر نشسته همی بگریستند ام کلثوم زینب علیها السلام بر روی او میخوابید
خود را بر دانی پوشیده دامن کشان میبامد و همی گفت یا ابنا یا رسول الله الان حرمنا
از حضرت نور است آمد و دانستم که دیگر نور را بدین نحو اهم کرد و بالجمله در کمال
پدر بزرگوار نعمت معارف الهیه و احکام دینیه میبود تا آنکه که بمجدد شد و رسیده
و بلند شده و در ایستادن چنانچه از کتب تواتر پیغمبر و حدیث عامه و خاصه مشهور

میشود این مکرمه و در آنست که فاش و فاش و خوانین بنی هاشم و دختران اهل بیت علیهم السلام در
کثرت زهد و عبادت و ثبات عفت و عصمت و وفور عقل و حکام اخلاق و ادا عباد
و بزرگوار است از آنکه در آن تمام نای صدیقین ملکین ملک العرب و اهل خدیجه
کبری و ملک الانبیاء و اهل زهر اسلام الله علیهم بوده و لذا امیر المؤمنین علیهم السلام برای
آنچه از احوال آن بزرگوار داشته چنانچه در کمال خواستی زیارت جد بزرگوار متعجب شود
امیر المؤمنین مفرموده چنانچه ای مسجد را خاموش نموده در آن یک شب خود و حسن
و حسین به مقام اولی از زیارت با او مراجعت نمودندی و از بعض کتب تواتر پیغمبر و اهل بیت
این ابی الحدید نقل نموده اند که ششین قریب که یکی از عماره و ساء طایفه آنکه آن خنده را از
امیر المؤمنین خطاب نموده آنحضرت متعجب و شگفت فرمود این جرئت را از کجا پیدا کردی و
و از من خواستگاری کنی زینب شهبه خدیجه پروردگار دامن عصمت است شهر آنکه
عصمت خوره است نور الهی با آنکه که با او هم بستر شوی و الذی نفس علی بیده اگر این مرتبه
نکر از این سخن غریبی با ششم بود جواب گویم تو کجا ادکار و کاره منکر شوی شد و آنکه
امیر المؤمنین را خبر نمیشود داشت بن قیس ترویج نماید عقیده را و او متکلم نشود نمیشود
سال داشته در عالم معنی و وقتیکه این زیارتان خنده بنای مکمل را نمود و بالجمله در آن وقت
که تقریباً هفده سال از هجرت رسول خدا صلی الله علیه و آله با جواد اهل بیت السبا که بر
الادامه عبد الله بن جعفر بن ابیطالب علیهم السلام که بحالوت مدد و وصف و نیابت شأن
معروف بود و آنکه که از حضرت امیر المؤمنین علیهم السلام کرم بزرگوارش بوده خاستگاری
نموده و در این مقام چنان مناسب است که شطری از احوال جناب عبد الله بن جعفر را بچ
طالب علیهم السلام مرقوم کرد که در آنکه که جناب عبد الله در دربار جسته در ایام امامت
بن ابیطالب در اند بار اقا فاده و مادرش اسماء بنت عبدالمطلب که در وقت حرم علیهم
بعثت و ملازمت جناب جعفر بمرتبه نموده و در آنجا سیر و احوال عبد الله در وقت حرم

و بهر کشتن کار را می کرد اگر اقرار با اعلایه خویشاوندی است و گفت غم بخدای که
 باجاشی اظهار دارم این جماعت را عقیده بر اینست علی بن مریم عبد و بنده است چون هیچ
 کردید عمر بن العاص بن جعفر شاه در آمد و آنچه گفته بود نزد قجاشی اظهار داشت قجاشی نزد
 صاحب پیغام کرد و در حق علی بن جعفر السلام سلمه را بدو مال توقیف چنان نازل کرد و او را در دست بود
 پس سلمانان انجمن کردند و می گفتند اگر از علی بن جعفر السلام جواب گوئیم جعفر کشت نکویم
 مگر آنچه را بفرستیم از جناب خدا آورده است چون در پیشگاه قجاشی در آمدند گفت شما
 در باره علی بن جعفر کشتید جعفر کشت همان گوئیم که بفرستیم از جناب خدا آورده است
 و هو عبد الله و رسول الله و کلنا لها الی مريم العذراء النبوة چون قجاشی این را شنید و کشت
 خود را بر زمین زد و چو بر کشت و گفت ما علی بن جعفر السلام را کشتیم و کشتیم و کشتیم و کشتیم و کشتیم
 انکه علی بن جعفر السلام بخاور نکند و از آنچه گوئیم پس روی بجناب خود نمود و گفت بروید و ما را بکشید
 بروی زمین شما نیست و فرمود آنچه را بفرستید و ما را بکشید و ما را بکشید و ما را بکشید و ما را بکشید
 بعد از این قجاشی ششم بخدای در انحال که ملک را بمن باز کرد و انبیا خدا را شوق فرمود و این
 سخن اشاره بود بانکه ملک حبشه را از دست پدرش بر من کرده بودند و او را سپهر
 نموده و از ان پس خدا بعالی او را نصیب داده و ملک پدر را باز سنانید و بر سر سلطنت
 قرار گرفت و بالجمله عمر بن العاص و عبد الله مابوس و جناب بیکه باز شدند و قجاشی نزد
 آورده و بر او بت بونعم اصفا این در خلوت بر قجاشی خود گفت امروز باید در مجلس قجاشی بن
 خطیب باشم و از شما هیچکس نباید در انجمن بخنجر بر زبان آورد و چون روی بجناب درگاه
 قجاشی آوردند ملازمان اشاره بجهه نمودند جعفر کشت همانا ما اجاعی ان شهم من در کشت
 بر زبان سجده ننهادیم چون قجاشی انهارا بیدار گفت مر حبا انما ویدانکر که از جناب او میرسد
 و من شهادت میدهم انکر که علی بن جعفر السلام بنظر او را و تبارک دانه بفرستد است
 و اگر این بود که متغافل از سلطنت هشم چند است انجناب روی منهام و بفرستد مبارک کن

میوسم و بالجمله بعضی از نصیرین را عقیده انست انکه هر دو اسم و اسماء انزل الی الرسول
 نری اعینهم تقض من الدع و باره قجاشی قجاشی بین او نازل شد و پس از این نصیر مسلمان
 در کمال ایش در جوار قجاشی زیست نمودند و قجاشی را الفت نای باجناب جعفر علیه السلام
 حاصل کرد بدو را غلبه و قات علافت جعفر سرور و او را کلماتش هر موند بود و در ان مدت
 انجناب را از احوال سید پر کرد بدو اول عبد الله که اکبر اولاد جعفر و از اشراف و اولاد است بر چو
 در اندک چون وی مولود کرد بدین روزی چند قجاشی را نیز بر سر خدای رحمت فرمود پس
 از انکه سالها از وی سر میبرد و انرا از هفت شدم عبد الله دانست و چون در رجعت
 عبد الله نکران مبتدا تر سعاد و سعاد را از او مشاهده نمود و الحمد لله بظهور
 جبهه انرا انجناب سلطع البرهان اذ ان فی نه خود را نیز عبد الله نام نهاد و از جناب جعفر السلام
 نمود و ما را شهنش خود قد غفر له و او را شهنش خوراند تا بدین شهر را بدو پیش باید و وجبت
 خوی و مکارم او که در ایشاره الهی قجاشی عجب نظری داشت هر که از شهر را بدین شهر پرورش
 یافت بطریق صلاح و سلا بدین گرفت و صلاح جناب محمد بن ابی بکر و اخلاص او را انست بامیر
 علیه السلام نیز انرا که انشیر است رحمت با بران پستان و بران شهر مع الفقه جعفر
 صاحبین و وجبت زیست میکردند تا انگاه که رسول خدا صلی الله علیه و آله عبد بن طیب
 فرمود و دوا انست من همجری بنای همان به با الهی طلاع خیر که داشت و جماعت مهاجر
 و انصار پر و انرا و اطراف ان بزرگوار را که فرمودند و شریعت مفسد اسلام فی الجمله روئی
 یافتند و انست جناب جعفر از بنش عبد بن طیب مر اجست کرد و ورود انجناب مصادف
 شد با غنی که خدا تعالی بر دست امیر المؤمنین علیه السلام جاری ساخت و طلاع خیر بر
 مسلمان در آمد و رسول خدا صلی الله علیه و آله در ان روز فرمودند انما هو و جعفر بن شری
 باقیه خبر بدست بکردن جعفر را آورده و پیشانی خود را بر او بر سر داده و در ان وقت
 جناب عبد الله که در کعبه رسال بود و بالجمله چون غر و موند در رسید که نام فرستاد است

خَصِيصَةُ بَيْتِ يَكْمَر

پس از آن برادرش را خواند و در حضرتش طعام تناول میکردیم و سلمی مقدار شیعیان
 کرده باروغن زیت باغش و غلغل و آن طعام به کار و رومن و برادرم تناول کردیم و ناسه
 رفتن و برادرم در حضرت رسول صلی الله علیه و آله در بیوت ازواج انحضرت میفرمود و از
 آن پس بخانه خود مراجعت کردیم و رسول خدا از برای ملاقات ما اجازه داد و آمد و من در آنجا
 که سفیدی را علف میپزند پس اب در چشم انحضرت کردید و در حق من دعا کرد و فرمود
 اللهم بک فی صفتی و از برکت دعای سید انبیاء در تمامت روزگار هیچ شیء و نعمتی
 جز آنکه در عالم برکت با هم و انشاء در نزد کرامت جوئے است چون سه روز از نام جعفر
 گذشت خاتم انبیاء بخانه خود جعفر تشریف برد و فرمود ادعوا الی ابناء اخیه پس بر آن ایستاد
 که سر من بودند محمد و عیون و عبدالله مانند سحر جود در نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله
 حاضر شدند پس فرمود خلافت آمد و سرهای آنها را از آتشید پس فرمود اما محمد همانا
 شبیه عمر ابو طالب علیه السلام و عون بخلی و خلوف من شیب است تا نگاه دست عبدالله
 را بکشد و گفت اللهم اخلف جعفر اخیه اهل بصره بآل عبدالله که فی صفتی عین عبدالله
 اسماء بیامد و در کار فرزندان خود ظاهر است و در رسول خدا بد و فرمود اما بنان علیهم
 الصلوة و انا اقام فی الدنيا والاخره و در کتاب بخارا انوار مجلسی روایت کرده چون جعفر
 بن ابیطالب علیه السلام بدرجه شهادت فایض خاتم انبیاء صلی الله علیه و آله فرمان کرد
 طاهره ناسه از برای خانه جعفر ثقیب طعام دهد و بدیشان فرستد و سنت بران
 جاری شد و هم در نزد کرامت جوئے عبدالله روایت است فانون رسول خدا ان بود
 از سفری مراجعت میکرد که در کان اهلبیت خود را ملاقات میفرمود و در مراجعت از بکاز
 استقامت انحضرت سبقت دادند پس مراد بر گشت و در پیش روی خود بنشیند پس یکی
 از فرزندان طایفه که نام حسن بود یا حسین آید و تکیه و تفرقه و وجود مبارک
 نمود و بدین حال وارد می شدیم و از حسن بن سعد روایت کرد که گفت سیدم از سید

کریم و آه جناب عبدالله که روزی رسول خدا صلی الله علیه و آله مرا و بن خود سوار کرد
 و حدیثی پوشیده با من گفت که هر یک از احدی در میان شما کلام و هم در آن کتاب است و بنی
 عبدالله بنی گفت با عبدالله جعفر بن ابیطالب ۴ هیچ نور در خاطر است از روز که من و ابن
 عباس و مولانا گفت کردیم رسول خدا را عبدالله گفت بلی ما را بخود برد و نور ایضاً گذاشت
 و از ابن جواب عبدالله بنی بقیات بخل و سرشار کردید و در کتاب ناخ و در باب حجاز رسول
 خدا روایت کرده که انحضرت در حق عبدالله دعا کرد که اللهم بارک فی صفتی بینه از بر
 اند عبدالله چنان مال و حشمت یافت و جود کرد و زدید که مردم مدینه چون فرض میکرد
 و عده از ایشان را بطای عبدالله معلق میداشتند و ابو الفرج در کتاب غایب روایت کرده
 و بنی رسول خدا صلی الله علیه و آله و البر عبدالله عبور فرمود و هو غلام صغیر و بعد از کودکی
 شرفی از کل ترتیب داده بود پس رسول خدا بستم کرد و فرمود با این چهره که بفرمودم
 خاتم انبیاء فرمود بپایش را چه میکنی عرض کرد و طبع بخیر و منورم انحضرت در حقش دعای
 خیر کرد و عرض نمود اللهم بارک فی صفتی بینه و از بکشد دعا نا و اخر عمر معاظمی
 که نور سودمند کردید و بالجل جناب عبدالله و سایر فرزندان جعفر علیهم السلام هواره مشقت
 و غایت حضرت خنی مرتب بودند تا نگاه که انحضرت را اتمام منتقض کردید و بعد از
 رحلت انجناب همچنان مشمول عنایت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام بودند تا الحاد رشید
 رسیدند و عبدالله را در تمامت بنی هاشم بصباح و رخسار و حسن کردار و حشمت و عیال
 و سخای پیکان استاز بوده و جناب امیر المؤمنین علیه السلام او را معانی خاصه اختصاص
 میداد و چون عقیقه کردیم بنی کبری سلام الله علیهم ابدان حد رسید که زنان را بشوهر
 فرستاد عبدالله بنحضرت عم درآمد و انقدره را خواستاری نمود و بزرگان بنی هاشم نیز بدین
 معنی اشارت کردند و در آنوقت جناب عبدالله را مغازی بود که بدان جمله دلخدی از
 فرزندش جمیع نمود و نخست مصلحت نظر کردی داشته چنانچه او را شب عبدالله عجل الله

خصیصه بیست و یکم

۸۶

شماره اول از جمله جعفر از حضرت عبد الله خدر سالک و متبحر و مخالف نمود و بجز نظر
درست این چنانچه این جوهری و بعضی دیگر کاشانه اندر و اچا در پیک درخشان و عرو
الاکبر و محمد و عباس و ام کلثوم املعون و محمد در کربلا شهید شد چنانچه شرح اخبار و شرف
خواهم شد در چهار اکتاف و در کربلا سطور است ام کلثوم دختر جناب زینب که در خانه
صفات کمال از حسن و جمال و عقل و ذکا و عدل و نظیر نداشت در ايام حضرت سید الشهداء
مجدد شد رسیده معاویه بن ابی سفیان که در مکه و غدر فریب بوده برای استحکام خلافت
بزیب چنان تدبیری بنماش و رسید بانی هاشم و صلوات نموده ناچار نا طاعت به صالحت
احماله لایمروان که عامل او در محاربه و چنین نکاشت کلام کلثوم دختر عبد الله جعفر را
برای بزیب خطبگی مروان بن الحکم عبد الله جعفر و امد و درخواست معاویه و امیر
داشت عبد الله بد فرموده اختیار ام کلثوم با من نیست مرا و کذا رستید و سرور بجای
حسین علیه السلام چه قطع نظر از سبانت و بر ما خال ام کلثوم بنما را بلیس مروان بخود
خامس ال عیاشی شده و او را از خواستکاری معاویه مطلع ساخت و حضرت جعفر و
در انقیاب با خدا تعالی سفارت تمام و در حق ام کلثوم دعای جعفر فرموده در آنکاه که مردم
در مسجد و مسجد جمع شده مروان با جمعی از بزرگان داخل مسجد شد و بجز مشایخ
ال عیاشی شده و در حضرت نشسته آنکاه مروان تبکم در امله و گفت معاویه مرا بدان
امر نموده تا ام کلثوم را برای بزیب خطب غایم و صدف و مصر و او را هر قدر بدیدار و معین نماید
باصلاح و دوستی بنی هاشم و بنی امیه و ادای بی عبد الله و مسلمان من بزیبین معاویه کنی
است و نظیر و صدف نامانکه در خوشایندی بزیب با شما غبطه خواهند در پیش نهاد زانکه
بزیب غبطه میدید در خوشایندی شما و بزیب کی است که برید با را و استقامت میکند و
کلوزان عرب در نهایت شجید و نظم و بحال استغال شود چون سخن مروان بدینجا رسید
ساکت شد و امام حسین علیه السلام آغاز سخن کرد و پس از ستایش بزرگان و ادای خطبه فرمود

اینکه

خصیصه بیست و یکم

۸۵

اینکه گفتی صد اقام کلثوم را پدرش و عین نماید ما از انچه رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم
زنان و دختران خود ست کرد میرون نشوم و اینکه گفتی دیون عبد الله و چنانکه نکاشد
ادامه نماید کدام وقت بود زنان مادران خود را و اکند و اینکه گفتی این خوشایند
سبب صلح و سلم میان بنی هاشم و بنی امیه شود ما ان رای خلا با شما در طریق عدالت و بی برای
دینا با شما صلح نمیشود و اینکه گفتی در خوشایندی بزیب سود ما راست و زیاده از بزیب مردم
مضبوط میشود از بزیب پس بدان اما آنکه با غبطه برید اهل جهلند و آنکه بد و غبطه برید اهل
عقلند و اما اینکه گفتی بنجاب بد بدار بزیب استقامت میکند همانا این مقام جز برای رسول خدا
نباشد پس کل اشارت منفراید بشرایط اربعه صلح پیغمبر و ابیض بلسق الغافق
ثم ان الشیخی عیسی بن الاصل پس از ان فرمود کواه باشد عامت مردم ام کلثوم دختر عبد الله
ابن جعفر را که این بیستم پس عمر او فاسم بن محمد بن جعفر و محمدا و امیر است و بختیبر
بد و یکی از منهای خود را که و از ان در سال هشت هزار دینار بخارید و این وجه
کفایت معیشت آنها را نماید بجاست خدا پس از ان مروان منفر کرد بد و گفت بنی هاشم با ما
از در غلبدیرون شدند و بجز غلاوت و شقی قبول ننمودند پس امام حسین علیه السلام او را
مخاطره و در ان قصه خطبه نمودن امام حسن علیه السلام عاشق را و غدر مروان و ان چنین بود
که حضرت امام حسن خواستکار عاشق دختر عثمان کرد بد مروان او را بعد عبد الله بن
نیر و داد و مکشوفیاد این قصه را بکیفیات مستعد و عبارات مختلفه در کتب ثبت نموده
و این ترجمه که ذکر شد فی الجمله اختلافی در ادب اکتیق که در بحار الانوار ثبت شده با الجمل
مطلب ویم علیا محمد و زینب در مدینه با عبد الله جعفر و خدمت گذاری حاضر و در
هر حال مراعات بزرگواری انحضرت مظلوم و مشمول رحمت حسین بوده ناخست هجری که
معاویه بدیدار و اصل و عید دینا با بزیب عید بیعت نموده و املعون تمام اوقات را صرف
ملاهی و مناهی و در تمام استحكام سلطنت خود بوالی مدینه نوشته تا بیعت از وی

۴

مکلفی که در کتب فرائض مسطور است آنحضرت مجبور از حرم خلا اراده حرکت یافت
 علیا عقدن عقب چون آنحضرت برادر طلع خیل مضطرب کرد بد مبادا عبد الله جعفر و راز
 صاحب برادر باز دادند از اجتناب شرع نمود بکسب بن عبد الله را بواسطه کمال
 مقامات آنحضرت و علاقه خاصه با شخص منبوه گفت با بنی القریه و اولاد و اولاد ابک
 الله که عیان فرمود باین تمام آنکه برادر عاصم عرفی که بد و حضرت حبیب مرانسی
 مدلی و من چنانکه کافری و از کانی توانم نمود و از آنجا که تان بد و من دست
 حرکتی نتوانند نمود و کام از کام نتوانند برداشت آنکه برای نخستین حضرت شامه
 ام اگر نخست نفرافتم و لکن دانست باش که بعد از آن برادر زنه خواهم مانند عبد
 الله نظری بجانب آنحضرت نمود بد چنان مغلوب است که هر مقام منع باشد کفن لا
 و بیرون آمدن روح آنظلوم معارف خواهد بود اشک از چشمهای عبد الله کشید کفایت
 القریه و با عقیده بی هاشم این انقلاب برای چه بر میخواست حضرت باشد چنانکه آنظلوم
 شاد و سرور کرد بدین خواست رفت بخانه برادر و با قافای برادر حرکت فرموده و وجود الله
 حسنی چنان احزان ملک برای آنحضرت منظور داشتی که برای دیگری از محدثات چنان محقق
 شاهد برین روایتی است که در اسرار الشهاد و دیگر کتب در فیه حرکت موبک همایون
 حسین رفیق چنانچه راوی گفت تریب بجهل محل دایم با پوشش که اینها منبرین کمال
 حسین بفرمود ثانی هاشم محارم خود را سوار نمایند در آنحال که بکران از چشم و جلا
 بر دم بناگاه از سرای حسینی علیه السلام جوانی بلند بالا خالی بر روی او و صورت تابنده
 چون ماه داشت بیرون شد و همی فرمودای بی هاشم از من درو شویله نگاه و وزن
 از سرای بیرون آمدند و از نهایت عفت نامرکشان بودند و کثیران اطراف ایشان را
 فرو گرفته و آنچنان محله حاضر ساختند و بیک راز او بگرفتند و وجود الله حسینی را
 اسوار نموده پس از آنکه اند و رفتن سوار شدند و یکی بر سپهر ایشان کباب داشتند

گفت بکریب و دیگر که لم کلوم دختران امیر المؤمنین و اخوان ماه نبی هاشم عباس امیر
 المؤمنین علی السلام باشند خبر همین عزت و دند مت برادر حرکت نموده چون بمثل عزت
 رسیدند و یکشنبه روز رانجام داشت کردند بحکام از پناه و خدمت برادر شدند و
 کردند و خبر هم بیکدیگر که دوش شنبه فرمود چه شنبه عروسی کردند شب پنجشنبه
 شدم شنبه هاشم این اشعار را انشاد می کرد الایامین طمعه علی محمد و من یکی
 علی الله بعدی علی قوم شو قلم المنا با عید الله الجار و عد و از معنی این اشعار که
 بر درو بلایت و وفور میناک و مقامات شهادت و ادراک دین و رحمت حد شکند
 معلوم است در این مقام اشارت با کسب قال لها الحسن الایامین کل الذی یفنی فهو
 کائن بالجلالین مکتوب بهمین کیفیت در خدمت برادر زبست بکرد چون چند میل را
 از مکه میروند و بمثل شمع فرو شدند عبد الله بن جعفر بر های خود عون و محمد را
 و کتاب مستطابش را و اقامت و بدین گونه در خدمت مکتوبی گذاشت اما بعد از آن
 استلک با الله لما انقضت حین تطلیق فی کتانی هذا فی شفق ملید و هذا الوجه الذی
 نوحش لمان بکون فیه هلاک و اسما اهل بیتک وان هلاکت الیوم طفی نور الارض ان
 علم الصلین و رجاء المؤمنین و لا یجوز فی التبرائی فی ان کتانی عبد الله بن جعفر بعد از آن
 این رسیدند و عروسی بر سر آمد و گفت بحضور حسین مکتوب فرست و خطامانی نهاد
 و او خواستار شوایا بکسر الحجت فرمایند عروسی بر سر آمد و مکتوب فرست و در صحبت
 برادرش میروان داشت عبد الله جعفر بن یزید با قافای محسنی حضرت سید الشهداء بیامد
 تا عروسی بر سر آمد و در راجع آنحضرت فرایان الحاح و زدید تند ریاضت
 فرمود رسیده و مراد و خواب نمودار شد و مرا بکار فرمائید و بفرمان رسول خدا را نتوانم
 خود پس گفت چه فرمان نموده فرمود با هیچکس نکویم چندا نکند نه باشم ناگاه که شکا
 و املا مات تمام چون عبد الله جعفر اینرا شنید و دانست باز خواهد شد پس های خود

عون و محمد را بخیر است و ایشان را وصیت فرمود تا از ملازمت کتاب حضرت باز نمانند
و در راه و از جانباری در بیخ نمایند و اتفاق می رسد بعد بمکه مراجعت نمود مکتوبی
شخص چون عبدالله جعفر را آن جلالت و نبالت که فی الجمله بقاماتش اشارت داشت و گفت
گفت بدو آن امر حضرت سید الشهداء از نصرت حضرت خلف جسد بان را داشت و
با حضرت بنابر این محفلست حضرت برای حفظ بقیه بنی هاشم که در مکه و مدینه بود
حضرت را امر با ماموت و نخی از صابعت فرموده چرا که پدر را چنان شقاوت بود
که راضی بود بکفر از اولاد هاشم در زمین نباشد و چون عبدالله جعفر بواسطه
فضایل و مناقب وجود و سخاوتش مقبول عندا لکل بوده و او را نفوذ کلمه حفظ البنی هاشم
او را از صابعت نمی فرمود چنانچه رسول خدای در تفرقه توبه علی السلام را در
مدینه بجای گذاشت و این وجه در نظر حضرت بود تا بواسطه وجود او اهل مدینه باز
شرقیانین سالم بمانند و این وجه بعد نباشد چنانچه و توبه مدینه طلب است که
فرزند چون دو جهان شیرین را نماند و با مشورت است کسی که در مدینه خود را در بیخ
نماند چنان خود در بیخ نماید و هم نایب مدینه یعنی نماید خبر بکه مظهر است چون
خبر شهادت اولاد عبدالله را در مدینه باید زبر کوار بگذاشتند عبدالله گفت
اِنَّ اللهَ وَاللهِ را چون عبدالله را غلامی بود ابو السلاس که کتبت داشت چون خبر
مولى زادگان خود را بشنید گفت هذا ما لعینا من الحسن بن علی چون عبدالله این
کلمات را بشنید سخت بر اشفت و سرود همان ابو السلاس را با تامل بگفت و از آن
پس فرمود باین الفاظ اللهم انی اقول هذا والله لو شهدته لأجبت ان لا انا ورحمى الفتا
والله انما ابغى بغی عنهما و بغی عن المصاب بهما انما اصبها مع اخي و این غمی
مواصب این صابرین معروا از این کلمات و معلوم میشود طالب شهادت بود و بالجمله
چون سیر در احوالات و مقامات و مصائب همین وجه بنظر قوت میگرد و بالجمله

علی حضرت زین العابدین را در خود با بیست و یکم بدانت درین سفر بیایا باشد تا کمال سرود
انبساط حرکت فرموده هوا کیس چنان میگذاردیم بجزاز که خارهای مضل و حریص
و از محل امن و امن بیرون شده و چون ابن عباس اصرار بدار حرکت مولى نموده و ایشان
مفرون با جایش نشاند و عرض کرد چون برای کشش شدن مبروی این زنان و در خزان را
چرا بخود کوچ علی که مکر صدای ابن عباس را شنید متغیر شد فرمود باین عباس تبه علی
شخصا و سیدانان خلفا صبا و بنصر و حله لا والله بل نخی مع و بنوت مع و صل علی را
لنفره بهمین ترتیب در حضور برادران و در زمین بلائین گریلا شده بیود و در غایت
انقدره را فضایل و سوا الخی است تفصیل انهار در کتب نوایخ مظهر است و در کربلا محبت
برادر و چهره ها منحل شد که اگر عسری را عشا را غبار اقبال جلال را سپاس گذاشتند چون
سبلا خود حرکت نمودی چنانچه تفصیل انهار در کتب مقامات از الجمله و طفل خود را
با کمال سرود خود لباس حرب برانها پوشانیده و انهار را بحضور یا اهل النور برادر دارد و تقدیر
نمود و انهار را محمد با کفار فرمود نخست محمد بن عبدالله جعفر انصاری مقامات فرمود
این ارجوزه قرائت نمود نشکوا لله من العدا و ان قتال قوم فی القوری عیان شد
نکوه امثال القزان و حکم الشریک و النبیان و اظهر الکفر مع الطحبان و خویشین
را در میان اعداء افکند و از ایشان را بایز و شمیر و اندر انوار سلطنت انگاه بدست
عالمین فصل التمجید درجه شهادت بافت انگاه برادرش عون بر عبدالله اغا انجیل بنو
و این درجه بخواند ان نشکر و فی کتاب جعفر شهید صدق فی النجاشی الا نهر
بطرفه انجاشع انصر کفی هذا شرفا فی المحشر انکه بیچون در آمد سترن سواره و
نر پیاده از کرب حیات فرود آورد انوقت بدست عبدالله بن جلال الطائی و بر و ابی
بدست عبدالله بن جلال الطائی لعنه الله شهید گشت و از کمال مقامات حضرت عسکرا
است که ابتدا در مدینه خود اسمی از دین و پاره نر خود نبوده و هم در محبت برادر نخل اسپر

جمله اینها را در کتب
مقامات از الجمله

خصیصه بیست و یکم

۹۴

مفسر بود و بگوید که الظالمون اما اتقوا من الله العظیم ولا تخافون شرا فروع وادی
حاکم الخبیث عرض کرد و این چه حاجت است فقال اذا دخلت بالبلد فاحملنا فی در قیل
الظلمة و تقدم الهم و قال ان یخرجوا هذه الرؤس من بین الحامل و یخوها عتافه خربان من کثرة
النظر الیها و نحن فی هذه الحالة و لکن شرفاوت نهاد بخلاف سؤال ان حضرت روی نهاد
و فرمان داد و امر فرمود که اینها در میان محامل حرکت دهند و اهل بیت پیغمبر را با محامل
میان انجمنی نمایند تا ایشان بداند که باید در دوازدهمین حالت بیرون دهند و سؤال است از محل گفت
بدیدم مردم را در دوازده خیزران حرکت نمودند به بیرون من هم در خای انظار داشتم و
سرمه را در او را در دست مرها بالای می رسانید و پوش می راند و اسام حسین علیهم السلام
شیر می نمود و یکی کلاه صاحب الزنج الطویل را صاحب الدین الاصول را نقلت بر سر می نهاد
و ایستاد و اسلحه را به پهلوانان جناب زینب ام کلثوم عرض می فرمود و گفت یا العین این
اللعین الا لعنة الله علی الظالمین یا اولادک فخر علی بن ابی طالب ملعون بقتل من غلام
جبرئیل و سکا بل و من اسم و کتب علی سرادق عرش رب العالمین و من ختم الله بیده
المیراث و وقع بابه و اولاد الشکرین فمن ابر و من استبدی محمد المصطفی و اولاد علی المرتضی و اولاد علی
الرضا و اولاد سلوات الله علیهم اجمعین انوفت حولی ملعون روی انچه که در کتف از جاعت اگر می
بایست که جمیع خیزر جماعتی پس اهل بیت را بیاورند تا در پیشگاه مسجد جامع محل توقف
استادان و سبلایان باشند و ایت شعی سر مبارک حضرت عباس را بر و از تیره بر طویل بر
آورده و شعلین بر مناکب کلبی حامل روح بود و این شعر را افتاد می کرد اما صاحب الزنج الطویل
الذی اصول علی الاعلاء فی حوزة الحرب طعن بالانجمن لان قبله هم
لستم الکرب ام کلثوم علیها السلام ملعون فرمود یا بقتل ان محمد انجمنی بین رفوید
نست خلا ملعون صدرا را انچه که را نمود و از کوهش مردمان بفرستد مع الفی
الانصار احکام و در شام نموده و در آن از دحام سر کوه ها و بازارها و در محله ها و بیرون

ناتر و یک

خصیصه بیست و یکم

۹۵

ناتر و یک غروب انجاب در روی بزرگ رسیدند و انوفت ممکن نبود ایشان را روی در او و در
اسرار و در خانه مسکن دادند چنان خرابه که لایکین من و حر و لایکین من و حر و لایکین من و حر و لایکین من و حر
و ضایای و در دکانها را بدوید و در مجلس بزرگ بپایانست نیت نهاد و کتب مفصل است
و گفتند در و در اهل بیت بنام بزرگ و بپایانست نیت نهاد و کتب مفصل است
خود را صرف نموده چون سرها را بدید این شعرها را فرات گفت لایکین من و حر و لایکین من و حر
لک شمس علی یا نعب العراب قلت صحح و الاصح قلعت قضیت من النجس و
و باجماع اهل بیت عزت و طهارت را طلب نموده مکشوف اهل بیت را عاقل من خود طلب
نموده در مجلس اول جمیع اعیان و ائمه و خاندان حاضر بودند بهودی و نصاری و در آن مجلس
بوده چون امیر احسان و انما نموده و در میانها است چنانچه حضرت سجاد صفر را بدید تا
و قال انی بیدین معا و تو او را باجماع و در میانها است چنانچه حضرت سجاد صفر را بدید تا
و یکتف زینب و سکت و البسات و کلا اصرار عن الشیخ و یو نالخی او غوثانین بدید
و هو علی سر می ماند و در آن مجلس علیا اخذ و در انجا بپایانست اگر شخص بدیده اضاف
بکره می نمود در شام انظار و سر خد می بدید اسلام نموده چنانچه اهل شام از ابتدا
حکومت معاویه در شام انها را از نصیحت خود نموده و اگر ملعون از غای الوصیت نمود
و انچه که در استان در نظر انجا خا و رویون که با انجا یک دفع و فتح انها را از نصیحت خود
دانست چنانچه از معاویه را با ابرار و الوصین مطلب و شن است و انچه که در استان
احتجاج فرمود و انچه که با انجا خا و رویون که با انجا یک دفع و فتح انها را از نصیحت خود
غفلت بدید و در میانها است چنانچه حضرت سجاد صفر را بدید تا
و انچه که در استان در نظر انجا خا و رویون که با انجا یک دفع و فتح انها را از نصیحت خود
مرحانه می داد و در میانها است چنانچه حضرت سجاد صفر را بدید تا
مکتوب بدید و انچه که با انجا خا و رویون که با انجا یک دفع و فتح انها را از نصیحت خود

علیه السلام

اللعین الا لعنة الله علی الظالمین یا اولادک فخر علی بن ابی طالب ملعون بقتل من غلام جبرئیل و سکا بل و من اسم و کتب علی سرادق عرش رب العالمین و من ختم الله بیده المیراث و وقع بابه و اولاد الشکرین فمن ابر و من استبدی محمد المصطفی و اولاد علی المرتضی و اولاد علی الرضا و اولاد سلوات الله علیهم اجمعین انوفت حولی ملعون روی انچه که در کتف از جاعت اگر می بایست که جمیع خیزر جماعتی پس اهل بیت را بیاورند تا در پیشگاه مسجد جامع محل توقف استادان و سبلایان باشند و ایت شعی سر مبارک حضرت عباس را بر و از تیره بر طویل بر آورده و شعلین بر مناکب کلبی حامل روح بود و این شعر را افتاد می کرد اما صاحب الزنج الطویل الذی اصول علی الاعلاء فی حوزة الحرب طعن بالانجمن لان قبله هم لستم الکرب ام کلثوم علیها السلام ملعون فرمود یا بقتل ان محمد انجمنی بین رفوید نست خلا ملعون صدرا را انچه که را نمود و از کوهش مردمان بفرستد مع الفی الانصار احکام و در شام نموده و در آن از دحام سر کوه ها و بازارها و در محله ها و بیرون

علیه السلام را اجلا کردند عبد الله بن ابی طالب و امكان نگذاشت تا بر وی کبر و تامل نماید
و مراعات عیال را در هم اکنون بر آنحضرت کریم بنواهییم گرفت نگاه بجز خود را بنویسند
فرمان کرد تا یکی از امراء ای را برای نشان خالی کرد و اهل بیت در آنجا بوی و زواری
و ناله و فریاد و فزع مشغول شدند در شوق و اشتیاق و هاشمیه خاند مکر اینکه جزا
و مصیبت و ناله و عیان گشت چنان اشوب بر آوردند که هیچ است کوه از جای نشوید
هفته بر اینگونه بر وجه سرای مشغول موافق بعضی روایات حضرت عقیله بنی هاشم را
شهادت را بچشم عیال حاضر نمودند از این معلوم میشود چه مجلس بود و آنکه برید تفرس نمودند
انقلاب چه خروش در اهل شام ظاهر شد بر پنهان سلطنت خود بر سپید صاغر اردن
دیده اهل بیت را بطلبید و با آنها اظهار محبت نماید شاید از این انقلاب برگردد تا اهل شام از
جوش و خروش باز ایستاد نگاه بطلب حضرت بنیاد کس فرستاد اهل حضرت عقیله
حضرت بنیاد عرض کرد با قره عینی و سلوة نوادی لا تکلم الا بکلام هب و قول بنی فانه ظالم
عنید و شقی شدند با تحاف مرابیع و علامه و لا یستخفی من رسول الله و در مجلس
نزد بر رفت برید با احترام آنحضرت از جای جفت و او را در صدر مجلس نشاند و اظهار تشنه
نمود و عرض کرد با علی بن الحسین آنچه خواهی بفرما بر آورده است خبر دای برید در آنجا
سوالی بچینست و دیگر اینکه در هر باب با عدم زینب سخن کنم چه او بر سر بیهمان و عکس
اسیران است برید چون این بشنید بلرزد و فرغان داد و بایره از میان مجلس برگشیدند
و با عفتار اهل بیت اظهار و جناب زینب علیه السلام امر داد و در عظم و نکریم آنها بگویند
و اهل بیت بیاد مجالس سابقه افتادند و مستعد ناله و زاری شدند آن پسر از عفت
سر بر آورد با اظهار خضوع و تواضع و کوشید و ایشان را در اقامت شام و مرابعت بنیاد
مخار ساخت حضرت زینب سبیل و صلابه و انگاه و داد گناه و واضعناه بلند ساخت
چنانچه برید بر سپید و گفت این زن که چنان سبیل کلام کن باشند گفتند زینب کبری

المرء

در مجلس

ایشان الحسین علیه السلام است برید وی با آنحضرت با کمال تریس و حیا گفت از این زینب
چند و دو صبر و غایت پر ساری باز ماندگان باش اطفال و از این سخن منقلب شد فرمود و رفت
محنت از آن فرمود و بر غم و اندوه و بفرمود عرض کرد غریبان همیشه خواهان وطن و همی یابند
بر یافتن مدینه مسرعه و با شوق اطفال و از این سخن محنت بگریست برید گفت از کد شش و این
کرد و مع تصدیس از سوگواری و اختیار الله حرکت بطرف مدینه برید تفرس حرکت نمودند
دیدند و اهل حدیث و یارب نوا برادر و در کثافت فامش از این اشیاء لختلافات فاحش است
بعضی چهل روز و اندک برخی شش ماه فوشنه جماعتی هیچده روز گفته طایفه ده روز نگذاشتند
و دیگر شش روز گفته اند بهر حال برید حرکت ناهم عیال از آنها بیخوارت برده با آنها باز و سزاوار
بر پیش مجلس بر ایشان باز نماید و آنها را زینب دهد و سر هندی با جماعتی از اعیان برای
از حرکت نماید و سوارش آنها را نمود و آنکه حضرت زینب بفرمود تا مجلس را سبیل
نمایند با جواهرها و سوار و معی بهم الناس انما معصیده و غزاله و قتل و لاد الزهره علیه السلام
آنکه سر مقدس حضرت سبیل است و ملازم و موافق بعضی اخبار آنحضرت عجا و سپید بطلبید سخن
آنکه برید سر هندی خود را بطلبید و گفت این جوان یعنی علی بن الحسین را با این زنان چه پند
و سان و شب آنکه سر کث در هر منزل که رسیدی و او را نماند که باقی باشند در جای و دوری
از اتفاق و دای ناکسی باعث رحمت است و چشم اسدی با میان شد آنکه زنان و در منزل
شام بالیس سبیل با انتظار و دایع الحاد و زنان و سفیان نادر و از الاماره و مشایع اهل بیت
و اهل بیت بیاد و خروج از مدینه ظاهر گشتند و در وقت و دایع با اهل شام چنان
برخواست که با یوم الغرور بر باشد تا که به جاری اهل بیت بیاد اهل شام تا که در
مشغول آنکه با کمال است و تحسین و همراست بود و اهل بیت با بار و حرکت سپید
و در هر منزل که فرود میامدند همه اهل آن طریق بک میل از آنجا و هزار در و در میزدند
و اهل بیت در هر منزل بنوعی سوار مشغول شدند و در منزل اهل بیت بگریختن بگریختن

خصیصه بیست و یکم

۹۸

و نیز این اتفاق در بعضی بوده با غیران و حاکمان و ملاقات نموده باشند با آن اختلاف بسیار
 بحث در این موضوع بحث خارج است چون بزرگ مدینه رسیدند محله او را فرود آوردند و
 را یکسو خوابانیدند و خود مشغول نوحه سرائی شدند و اسباب شهادت را پیش روی خود
 پهن نمودند تاگاه غلغلل اهل مدینه برپا شد و زنان مهاجر و انصار غمناک شدند و حضرت
 متحارب فرمود تا آنها را استقبال نمودند چون چشم زنان مدینه بران سپاه پوشان افتاد
 هنگامی محشر نمودار شد تا بان روی پنجه ها نمودند چون اهل حرم را بدان حال آنگاه
 که جز از حضرت متحارب از رجال را بحث نموده سخت بگریستند که وی با حضرت زینب
 جاعلی دوام کلثوم هر چند نفر مشغول بیک از اهل حرم شدند و از حضرت زینب چو
 حال را جویا شدند فرمود چنان شرح دهم که قدرت بیان ندارم بلکه از زندگانی خود
 بیزارم ای زنان فریض وای دختران بنی هاشم چیزی پیش نویسید و حکایتی بکوشید
 اگر شرح حال شود و اسرار را باز گویم در مورد ملائمت چه گونه زیاده باشم آنکه محلی از این
 خود و ظلم و ستم بر این بیایان فرموده اند و محول اهل مدینه ساکنان ملا اعدا و انصاف
 در آورده رجال مدینه حضور حضرت متحارب التماس نمودند تا روز از اینجا کوچ نمایند
 فرمود تا اطفال و خدام را حمل نموده انحصار و در کان یا مصیبت جانور و فریاد و آله
 بجانب شهر مدینه روی نهادند فریاد عموم اهل مدینه بپا و بالا و احسنا بقدال و غیره
 روز جمع بود و روز اتفاق در مدینه چنان فریاد و فغان بلند نمودند که بایستی از دیوار
 آنکه حضرت زینب رو بفرجه باز کرد و هم گفت با جاده ای تا عینه البک و دل
 الحین اینوقت ناله بلند از فریاد برخواست و مردمان از شدت بکاء بلرزه در
 آمدند مکالمات علیا محد زینب در حرم جد بزرگوار و مادرش زهرا در کتب
 مثال مطور است از این روش شرح نرفت آنکه اهل مدینه یازده روز بسوگواری
 مشغول شدند که از زمان خبر شهادت حضرت سید الشهدا و جماعتی از اهل مدینه

و نیز این اتفاق در بعضی بوده با غیران و حاکمان و ملاقات نموده باشند با آن اختلاف بسیار

خصیصه بیست و یکم

۹۹

عراق بوده اند و طایف یازده روزه نمونه محشر بوده و علیا محد زینب پس از واقعه کربلا
 ثمانست عمر خود را بگریه و ناله صرف نموده چنانچه فلش خمید و کپش او بش سفت شد و
 اغلب سوانح عمریه آن محد زده در مدینه در کتب مقاتل ثبت است که کون شبح وفات آن
 آن محد زده بر یازدهم معلوم باد تعین بوم الوفا نمیکند الی الان معلوم نشد و یکد لایق
 مدفن آن محد زده نیز اختلاف با جرح است چنانچه بعضی در مدینه و برخی در شام و جماله
 در مصر معتین نموده در بعض کتب مقاتل مطور است پس از ورود و اهلیت بمکه
 بمکه ماه ام کلثوم رحلت نموده و بعد از او بهشتا در روز علیا مکته زینب دار فانی
 را وداع گفتند و در مدینه مدفون شدند باین امر انظار بین بجهاد و بیخ با شش بوده
 و بعضی گفته اند در مصر در قاع السباع مدفون شده و بعضی گفته اند در شام بمکه
 مقام انظار مطور در اینجا را است و در کتب دفن انظار مطور نیز این اتفاق را
 بعضی گفته اند اتفاقا بعد از آن سر نموده و این نظر بعد است چرا که بعد از اسیری مرتبه
 اقل و ان فصاحت که بزرگوار حاصل شده و انقلاب اهل شام بزرگوار چنین جرح بود
 بعد از آن سر غاید بعضی دیگر گفته اند اتفاقا بمکه خواستند اقامت بجایست چرا که بزرگوار
 عقیده باطنی با اهل بیت نبوه نا اتفاقا اطلب غاید برای دیدار و رعب حق هم مانع بود
 اتفاقا اطلب غاید بلکه بواسطه سلطنت خود صبر سدید بناد او در کربلا دیگر در شام متا
 و عایب او را بر اصل شام ظاهر غایت و طلبیدن انظار مطور را بعد از عبدالله بن جعفر
 برای ترویج خود از جهانی فاسد است که بر اهل ذوق سلیم مطور نیست پس آنچه
 افریب بمواست همان در فن انظار مطور در مدینه طبره و مقام موجوده در مصر
 ممکن است از زینب نامی از هاشمیت باشد و یک مقام شام العلم عند الله ولی سزا
 است مؤمنین در مدینه و شام و مصر هر جا بهتر شود انظار مطور را زیارت نمایند
 زیرا که ثوابان کثر از زیارت خامس الی جانب است اللهم از فی زیارتها و شفاعتها

و نیز این اتفاق در بعضی بوده با غیران و حاکمان و ملاقات نموده باشند با آن اختلاف بسیار

و نیز این اتفاق در بعضی بوده با غیران و حاکمان و ملاقات نموده باشند با آن اختلاف بسیار

و آخرت مع او و بنی علی متبها **خصیصه بیست و نهم** در و بی معلوم باد
 عوار عقبه انسکه انسان حقیقتا صادق نباشد مگر کسی که چون اختیار حق
 و شاهد بر این تصرف انسان است که کند اندک انسان حیوان ناطق مانع چنانچه
 حیوان غیر ناطق صادق نباشد همچنین بر حیوان غیر ناطق صادق نیست زیرا که جز
 الفصل است و اطلاقی بر بعضی افراد و مجاز نیست بواسطه غایتی اطلاقی بران میشود و این
 بدانت و برای موت اختیاری چهار مرتبه ذکر نموده موت که از امور انعام و جمادات
 اکبر تر نامیده برای اینکه جامع جمیع مراتب است و ان عبارت از جهاد و قتل با نفس
 اماره و مغلوب نمودن است و فرمایش حضرت نبوی که فرموده علیکم بالجهاد الاکبر
 بان تطبق نموده موت بعضی عبارتست از تحمل کسی که بواسطه غلبه و قریب
 صافی و ضمیر روشن شود و از فربا و مات عبد بلذکاء حضرت حق حالت جو عث
 و لذا انبیاء عظام و اوصیاء عظام اوقات خود را با نجات گذرانیده و مختار
 عبارتست از پوشیدن لباس و صلواتی که از او نماند نباشد زیرا که چنین لباس
 موجب تواضع است و هر چه چنانچه لباس فاخر و فصیح و نیکو است مگر نزد صاحبان
 ذوق سلیم و این مرتبه از موت را جمیع انبیاء و اوصیاء و اولیاء را بوده و کسی که نهایت
 این مرتبه رسیده پس از حضرت ختمی مرتبت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام بوده
 چنانچه فرمود الله در وقت مدینه و مدینه حتی استجابت من را فیهام و موت اسود عیان
 است از تحمل آذیت و سلا متاهل دنیا که اولیاء حضرت حق همیشه مبتلا با این آذیت
 بوده چنانچه مرتبه دیگری از طرف حضرت حق معبود شد اولیاء اولیاء او با مت خود
 است و از او بدو کوشش آنها بوده اولیاء است ختمی مرتبت و لا یخافون لوم و لا لائم
 اجل الامه فی هوال الذین **حکایه ذکر فلین الیوم** و کسی که در این عالم چهار
 مرتبه را بوجه اتم تحصیل نموده عقیده خدای رسالت بوده اما موت آخر چنان

از وفات بر این نوع

مجاهد باقی نمود که مقامی تحصیل فرمود عقل حیران است دلداد را که آنها را تحمل
 مقام خاتمیت بوده چنانچه بعد از کواش خاتم انبیاء حضرت جعفر علی الله تعالی فرخنده
 اوصیاء و امیر که خاتم نساء و نجات عالمیان بوده چنانچه اگر بوفیق رفیق شد و وضع
 مرتبه را خواهم داد و الا بماند بهم اهل ذوق و اقامت با بعضی پس در این سفر است
 و در شام بر شربت کبکب این مرتبه نموده که از انداز تصور خارج حتی و افاق قول بعضی اهل
 قلوب در و خاتم حضرت خاتم ملافت شد که عمر نشسته غار و یکد سب را
 جو باشد جواب داد از شدت کسکی حال استقامت ندارم موت اخضر اعظم
 بعد از وفات طف لباس را فریوشیده بلکه در این سفر محنت فرجام لباس در سق
 و اما موت اسود پس چنان صبر بر زخمای زلفی نموده و مختل از با نماند
 که احد بر امارت بر چنین انداز تحمل نموده و در و اولدی که شترت جواب منافقین
 شد چون مجلس این زیاد و مجلس پدید آمد بواسطه عجز از تحمل بوده بلکه اگر ساک مانده
 بود خاتمیت ال محمد معلوم غشش فریخی و ارواح العالمین فداها **خصیصه بیست و سی**
 از جمله و از یک مقامات و کالات فائیت را معین مینماید مقام امتحان است
 که متعلق کالات و صبر و ملکات است هر کس در هر شش مقام باشد باید این
 مقام را طی نماید و اصل معرفت این مقام را میزان و فصل الخطاب در این عالم دنیا
 و مقام مرتبه نرفته اند زیرا که بطی نمودن این مقام با مقام قرب رسد اگر امتحان
 بیرون آمد که نرفته و این خوبترین فوس صعود است و کالات فائیت بان است
 و با بجا بجا رسد اگر امتحان بیرون نیامد که از این مرتبه معکوس و فوس نزول
 نامند فال الصادق علیه السلام خلق الله تعالی فی اللانکه عقلا بلا شهوه و خلق الله تعالی
 فی البهائم شهوه بلا عقل و خلق الانسان من کلها من غلب عقله فهو خیر من البهائم
 و من غلب شهوته فهو شر من البهائم اولئک کالات انعام بل هم اضل سبیلا و برنج

پس عالم افسانیت و جوائیزت بهین جهت دانسته که گفته اند انسان جوان
 ناطق و نه چون مرکب من جزین جز علوی مناسبه العوالم العلویه و جز سفلی المظلمه
 العوالم السفلیه و امتحان مبرسانند انسان را پس در عالم ادبی زاده و طریقه محو
 از فرشته سرشته و از جوانی که کند مهمل این شود کم از این و در کند نصدا شود
 به از ان و باین مقام تخت بر خلق عام شود لایکون الناس علی الله حجه خوشتر
 که چنانچه تجربه ابد بماند ثابته روی شود آنکه در او غش باشد و این مقام انعم
 داده به مخلوقات از انبیاء و اوصیاء و اولیاء و عموم بندگان از مؤمنین و کفار و مؤمنین
 عموم است بشریة احسان انسان بقولوا الصلاه و لا یسئلون و کلوا و لا یسئلون
 و یلبسوا و لا یسئلون و یلبسوا و یلبسوا و یلبسوا و یلبسوا و یلبسوا و یلبسوا و یلبسوا
 و غیر متلبسین شرب وجود را با طاعت اشتراک در وجود درانند و بجهت اشتراک
 در تکلیف در مقام انعام در ضمن موجودین فرض می نماید و تفریق که باین طبقه
 عباد است در کیفیت امتحان که هر کس را با اندازه استعداد و قابلیت تعلیم
 امتحان در آورده و با اندازه اعتبار حسب شئون و مقادیر مقامات و احوال و
 انبیاء با اندازه شئون خود امتحان شده بعضی برین از اعداء و بعضی بقدر وافر
 بنقل و اولاد و جماعتی بخل و حبیب برادران و بعضی که مرتبه الهان را بدر برادر و مبتلا
 می شدند مشوئی بنده مینالند و در خوش صد شکایت میکنند
 و بچونیش خوی گوید که آخر هیچ و در مرثیه و لایه کنان و راست کرد
 این کلام از معنی کن کت زند از درماد و در مطر دت کند در حقیقت هر عید
 داری فاست کیمای نافع دلجوی فاست زاین سبب بر انبیاء و شیخ و
 از همه خلق جهان افزون تراست چون این مطلب معلوم شد بر تعداد ان بصیر
 مسئولیت که حق زینب روحی و ارواح العالمین لهذا القداء با اندازه امتحان

در این مقام
 انعام

شد سیلانی با اندازه که احدی از انبیاء متعلق بهین چنین بلانی امتحان شده با کمال امتحان
 مخصوص در تفرقه وجود القدس و الای حسنی و علیا حضرت زینب بر سر مقام
 که برای آن خنده اشان غایب عالی نباشیم و چون امتحانات آن خنده و اغلب و رسم که بر او بود
 در حقیقت که بر او بود و عمل فریب آن خنده بوده که در اینجا بود هر چه که بود و بقیه
 رسید که شایسته هر کس بوده چنان فریب میدهد پیدا نموده که شایسته بجز آن
 پیدا نموده که در خوا و فرموده شد فانی مکان فاب فوسین و ادنی در اینجا اشاره
 بعض امتحانات آنکه که باید نمود آنکه که امتحان شد بخوف چه خوفی که بر تقدیر
 الفرائض بکارت و بکمال دشمن امتحان شد بکریستکی و تشکی که بیان اندازه آنها از
 حیطه تقریر خارج است امتحان شد باموال جمیع دار الفانی و کوشا و هم داد امتحان
 بنفس شد جمیع اذیت های جسمانی و روحانی و جوارحی و قلبی همه امتحان شد که بواسطه آنها
 کامل شده و ماده و مادیات را از خود دور نموده و مجرد صرف و در صف سلسله
 عقول طولیه کلمه داخل شده امتحان با اولاد شد که ترقی قلب و روشنی دیده و آفاق
 بلکه امتحان شد بفرزندان برادر علی اگر که او را از اولاد خود بیشتر دوست میداد
 و امتحان برادر شد که تغییر باقی از اندیشه انهم پیر برادر و چند برادر است
 در هر یک از امتحانات آنکه که امتحان و خصوصیات و دانش که مخصوص خودشان بود
 امتحان با انبیا و بلایات بر او وارد شده که احدی از محتجبین چنین بلایات نمی نشد
 امتحان بخوف بخصوصیتی بویه چندین مرتبه بخوف می شد بخوف در حرکت آنکه
 تا ورود بکریا که در هر منزل داشته در کربلا و قبه کجلا فانی بالشکر تر نموده در
 موارد عید و عرس و اسعوا و شبکه لشکر و توجیهها شدند و اما آنکه از برادر رشید
 اشعار معروف را با در هر الف که در جلیلی الح وقت و داع برادر است سلسله الامور
 عاشوراء و موقعه لشکر خیال نصیب و سلب اصلیت نموده در کوفه و شام هر جای

در این مقام
 امتحان

مرتب امتحان بشود برادر چند برادر و انهم بشهادت و بجهت شهادت خصوصا
امتحان حضرت سید الشهدا که آنکه در غایت درجعت برادر چنان علمه داشت که
بوده خود شهادت را در مرتبه بکفیه های مختلفه شهادت نمایند ولی برادر شهادت را نشود
امتحان با ولاد که در غایت چون در فرصت با مادر و شهادت خود و بجهت ظاهر و بطنی از
اینها شد بدین که در این امتحانات در یک روز و در روز خدا داد چهل سعادتی در این بود
سبک و در عمل محض بوده که چنین امتحانات شد و از همه برین آمد و در هر حال ثابت
ندم بوده از روی همین میزن میخوان گفتند و آنکه در استعدادی بود که اعلی
از انبیا و اولوالعصر را چنین استعدادی بوده تا با چون مقامات و متواریان هر کس
با اندازه امتحانات و انچه در مقامات است که اعلی را چنان مقامات نبوده و متخص
را بستم **خصیصه بیست و چهارم** اول درجه کالات بطریق خوب
صعودی در انچه معرفت است که در حقیقت کالات است و حاکم بوجودی و صیقل
عقل است و خلافت عالم در مقام ارشاد و بیان علت غائی خلق است و انچه معرفت
را ذکر فرموده و ما خلقنا الجن و الانس الا لبعیدون که مفسرین ببعیدون را
بمعرفن تفسیر نموده اند و یکی از مولان معروفه برای تشخیص مقامات و درجه
و کالات است چنانچه فرمودند المعرف بقدر المعرفه و در جای دیگر فرمودند که
بطول رکوع و سجود نباید نمود بلکه ملاک در تقرب شخص ببله معرفت است
و شواهدی که خلافت عالم و فضل با اهل این مقام عنایت نموده از حد حضرت خارج است
و بجهت درجه این مقام نه سید احدی مگر حضرت ختمی مرتبت و شاه و لایب و بجهت
فرمود با علی ما عرف الله الا انا و انت و بعد از چهل و دو معصوم که بکمال این مقامات
ناقصه حضرت زینب علیه السلام بوده مراتب عرفان و ایمان آنکه در انوار و نور
نمود ولی بر حسب اشاره دو سه مورد از اهل مراتب عرفان را ذکر نموده تا واضح

شود

و درجه این مقامات است

شود که ما قدر بر اخصاء مراتب کالات انچه نیستیم **اول** در اقامه حضرت
ابا الفضل و الجود و الکرم حضرت عباس امیر المؤمنین در مقام تعلیم انحضرت با و
فل واحد قال العباس واحد قال بوه فلا اثنين عرض کرد بلسانی که واحد گفت نام ایشان
نیکویم ضلله بوه عز نبی عرض کرد با ما را دوست داری فرمود بلی نور بدین
عرض کرد الحی الله و منک الشفق علیک و انحضرت تحسین نمود او را اگر شخص ناقل
در این سؤال و جواب ثابت و بفهمد که چه میگوید تاویل کلام پیدا کرد و از خود را نتوان
میلاند که چه مقام از معرفت را داشته و این بحال چه مقامات کالات عرفانیه را
ظاهر نموده و در حقش در روز عاشورا وقتیکه دست و طفل خود را گرفتند و
برادر او را و استادان نمود که آنها را برادر قبول نموده و در راه حضرت حق قربا
نموده و عرض نمود اگر چنانچه جهاد و قتال وارد شده بود بر زنان هر انچه هزار
هزار جان نثار جان نمودی چه معرفتی است که و امیدار و او را و فرزند
چون دو فرزند که مادر و جود به بدست خود تقدیم و اینها را فریانی نمود چنانچه
خود بدن پاره پاره آنها را دید و ابتدا متقلب نشد **اشیرا** و کالات است
چون حضرت خلیل خواست سماعیل را برای قربانی برد بهاجر مادر او فرمود
فرزند را زینت ده که او را بهمانی دوست برم چون او را برد و خطاب و ملاقات
بدین عظیم او را از نوح شدن نکر داری نمود و ابراهیم او را بر کرد انبیا هاجر
نظرس بجوی فرزند که از اثر کار در فرزند بود افتاد بی اختیار شده و غش کرد
بر زمین افتاد بین تفاوت ره از کجا است تا کجا علیا حضرت زینب عرض کرد
زینت اسلمه جنگ درین دو فرزند خود که هر یک سماعیل و اسحق و خود خواست
نمود که آنها را بیدان کارزار فرستد و بدین خود بدن پاره پاره آنها را دید
ابتدا بر وی خود نثار و ده برای اینکه مبادا برادر او را و خالت کشد و بجهت

شهادت

❦ **خصیصه بلیست و بیستم** ❦

امر معروف نموده از راه قلعه انورند سرچی را داخل طشت طلا نهاده و در حق
پادشاه حاضر نموده این مظلوم بخت خود دین را در داخل طشت طلا مقابل پاد
اگر سر خود شریک بود بر آب بر او عمل فرموده انهم بادیست بستم و در حضور
مشغول شطرنج و شرب و قمار و زدن چوب بلب و دندان برادر سب و شتم پدر
و برادر او هم می نمودند تا هویت را چیده و شق در مهال از خوف خدا امر معروف
و نواز سرکار از او برگزیدند **خصیصه بلیست و بیستم** و بیستم از جمله
مقامات رفیع و درجات منزه مقام رضا و تسلیم است و این دو ملک از بسیار
از ملکات شریفتر و تحصیل آنها مشکلتر چرا که رضا بقضای حضرت پیران و تسلیم
صرف تا هر چه از جانب خدای واحد رسد از همه قلب رضا دهد و هر یک از آنها
حوادث بد پر چشم و دل منزل دهند و در هر حالات شاکر بودن بوی شوار و شکل
است و هر که بکشد اندک رضا اعظم ابواب الهیه است و خازن بهشت را رضوان
نام است که از همین مائمه اخوان است برای اینکه اهل این مقام را بدیجات رفیع
جنان می نشاند و در حدیث وارد شده که اسلام و تسلیم و مقام نهایی این دو مقام
حضرت خاتم النبیین بوده و لذا انبیاء سلف چون بهائیت رضا و تسلیم موجوده و پس
خود میرسد ند بطاعت امت خود تقرب می نمودند و وجود ائمه از روی علم
با انصاف از بهای جانی و لطیف روحانی که بر او وارد میشد در مهال بجزیر تسلیم
پیش نهادن و قلب تسلیم استقبال نمودن چیزی از او بظهور نرسید بلکه همیشه
برای ظالمین طلب هدایت می نمود چون آنحضرت باین مقام از رضا و تسلیم
حضرت حق نیز راضی شد که هر چه از او طلب نماید باو عطا نماید و هر یک از
شفاعت نماید بدو و بخت ابد و پس از آنحضرت باین دو مقام با هدایت و تسلیم
چنانچه در حدیث وارد شده که جابر بر علی الله انصاری می فرمود که در ایام

۱۱۰

و اما
در این مقام
که از بهای
جانی و لطیف
روحانی که
بر او وارد
میشد در مهال
بجزیر تسلیم
پیش نهادن

❦ **خصیصه بلیست و بیستم** ❦

شیخی خست حضرت با فخر و عبادت او تشریف برده و فرمود که حاله حال جابر
بجست از امر صاحب المؤمن الثبات والمؤمن من الصلوة واللوث من الحیوة قال الباقی
علیه السلام اما انما ان اعطانی الله تعالى الحیوة فهو واجب ان اعطانی الثبات فهو
احب وان امری فی المرض وان صحیحی فاصبر وان امانتی فاموت وان احبائی
فالحیوة فقبل جابر و محمد و قال صدق رسول الله صلی الله علیه و آله فان انت ضا دف
من ولدی من اسمی و یقر العلم بقرایة التوراة ارض از این حدیث معلوم
میشود که جابر در مقام صبر بوده و حضرت با فخر او را خبر داد بمقام رضا که جمیع
مقامات در او منطوی است با جمل علیا حضرت عقیله خدا در سال در آنها
این مقام پیروی جدا جدا نموده چنانچه در این مائمه که با او کوفه و شامان که
که بران مظلوم وارد شد از شهادت برادرها و برادران و ها و فرزندانش و تشکی
و کسب و اسیر و هتک و بدین انهم اما لامانات با این که بجز که خواست
اعتدال اقیه نماید و در بود بطف چادرش هم که اگر از او تعلق میکرد بجز
عالی و منزل عذاب هرگز رافع میشد و خواست که ثبات مقام تسلیم و رضا
و ابرع الملبان واضح و هویدا نماید چنانچه مظلوم در اکل نیست که مؤید مطالب است
از ائمه و زمامت بکلی بعد از اخیال آن بود که حانوا و محمد را یکی از روی زمین میفر
و اعمال این غرض را با ائمه ازین خیم دید زیرا که در سبب اگر امر بگشتن زینها و
از حد از پیش رو و در آن امر کرد که جهنم آتش زده غافل از اینکه زمین از انوار محمد
حالی خواهد ماند و با ائمه ان بقره علیا حضرت زینب آمد خدمت حضرت سجاد
و کسب تکلیف نمود و عرض کرد و تکلیف از آنجا چیست حضرت فرمود و علی کن
بالفرار من عارفان بختیاف و مسؤرنیست این مظلوم از این کسب تکلیف عرض
این بوده ای حجت خدا و ای عالم را سزاوارنکو نبیه اللهیه فرمود که رضای خلاق و عا

۱۱۱

را در باره این زنا چیست اگر کسی رضای حضرت احدیت در سوختن مال است
 بفرماید اما نایب خرمی حاضر باشیم و چون از جواب حضرت سجاد فیهما السلام که رضای
 خلافی عالم بر علیه اله است عبال را امر بفرموده و خود برای استخلاص حضرت
 سجاد با کمال وفاء و شجاعت ماند و از آنحضرت مدافعت نمود و چنانچه از جسدین
 مسلم نقل شده که هر دو را تشریف آوردند پس بدین اعتنائی نمود **آیه اشاره**
 بواسطه همین شجاعت و فداکاری سبقت را از حضرت خلیل آتیه و از آنجمله کلام
 مکرر است که ذکر نمودیم چون بدن حضرت سجاد را شهادت را بپند نمود و عرصه صفا
 و ناله ای بر لبانی را از آنجمله قول فرمود در این کلام نایب معترف و وزیر که نسبت
 و رضای خود را اظهار میفرماید **نایب** چون اینک بر این مقام از رضایت
 در روز محشر بنشیند در آنجا که از آن خلایق منتظر است یا مظلوم بچشم ناراضی شود
 الهامی که از آن نور انبیا و اولاد علیهم السلام میسر میسر میسر که در وقت ملک اینک
 را این برسان و این سید و سباه را با و بخت **خصیصه نایب**
 هشتم از جمله مقامات عالم و درجات سامیه و مقام ایالات
 که این مقام خواص درگاه اله است چنانچه فرموده و البلاء و الهی و الهی و الهی
 و صدقات بیشتر بقریب زیادتر خوش را این مقام سروده هر که در این بر سر
 مغرب راست جام بلا بیشتر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
 و تبارک و تعالی بطلب بسیار است میتوان گفت بجهت توفیق و سبب از آنجمله و
 شد از حضرت صادق علیه السلام قال قال رسول الله ان عظم البلاء بکافی عظم الجزا
 فاذا احب الله عبدا لبلاء بعظم البلاء من رضى فله عند الله الرضا و من بخل
 فله عند الله التخل و فی حدیث اخر قال لا احب الله فوما الا احب عبد الله
 علی البلاء صبا و لا یخرج من غم الا وقع فی غم فقال ثم ان لا اصل للبلاء فی الدنیا

و بدین فی الآخرة ما لا یشال بالأعمال حیث ان الرجل یقرب ان جمعه فی الدنیا کان
 بالمقام فی قیامی من حسن ثواب الله له البلاء قطع نظر از اخبار و آثار چون ملازم
 سوانح عمریه خاصان خدا و اصل و بنیان نموده می بینیم که در کاه احدیست تمام آن
 عمر خود را بشت و سختی گذرانده و اصل و بنیان غالب عمر خود را بتعبش و زحمت و کدورت
 صرف نموده این مطلب بر ما واضح میشود که بلیات بسیار شاق در جات و بلوغ
 باقصی القامات است چرا که معاند خلایق عالم را بپند کن خود نظیر موالی و عیال
 با عید خود چنانچه موالی هر چیز خوبه را برای خواص خود میخوانند خلایق عالم نیز
 هر صفت خوبه را برای خواص خود میخوانند و حکمت این واضح است خلایق عالم این
 کمال عدله با این خطه صلیت نوعی محنت و شدت افردید و کدورت عانت و مشا
 خلق فرمود و هر یک از ایندگان خود را ازین دو شربت کوار و نا کوار سهمی نصیب
 مقرر داشته پس هر کس در این عالم شربت نا کوار بلیات چشمه در این عالم از چشمه
 ابدی سیراب گردد و هر کس در این عالم نصیب خود را از لذت و نوبه و رضای خود
 شکار کند نمود در این عالم از لذت و لذت باقی بچشم و مانده چنانچه همین این مطلب
 است حدیث شریفی که از اینها سخن المؤمن و جنت الکافر و در جای دیگر میفرماید
 الدنیا حرام علی اصل الآخرة و الآخرة حرام علی اصل الدنیا پس از روی همین میزان
 میتوان فهمید مقام هر یک از اینها و اولاد و خاصان درگاه احدیست
 از آنجا که بلیات بیشتر مقاماتش رفیعتر و عاجز و در احوالات حضرت صدیقه
 صغریه نامت نموده که چه مصائب و غمها و بلیات و صدقات بر او وارد
 و کوه های بزرگ تحمل بکلی از چنین بلیات نتواند نمود چه در سدید زین ضعیف
 دو مطلب بر ما واضح میشود اول کمال شجاعت و استحکام مقام نوحدی تقریب
 اوید و کاه حضرت احدیت بدلیل ورود این همه مصائب در وقت و جبهه

برادر شده از حال طبیعی خارج شده و بار آورده و اسات نمود و فقط چنین باشد
بمقام الحاح و مصلحت بر حضرت سید الشهدا وارد شده انقدره نظر از ادب
و بر او وارد شده **خَصِيصَةُ سَيِّدِي** دیگر از جمله مکاتبت حسنه
او صاف مستحسنه صفت جمله غیرت است و از علامت ایمان است المؤمن غرور
و ایشار و در مدح آن بسیار وارد شده و این صفت در بعضی هاشم عمو و خاوند محمد
خصوصا جلی بوده و از اهل اهل است اول غیرت بر دین در قیام غیرت بر جان و مال
سیر غیرت بر حفظ اموال و هر یک از این مراتب را تفصیلی است مقام مناسب
ذکر آنها نیست و حضرت سید الشهدا را در این صفت مبالغه خاصی بوده و در این
این همه مصائب و نوائب شد برای غیرت در دین بواسطه غیرت حضرت یو
که در مجلس معاویه ای که در دست امیر المؤمنین بود چنان مکرر اتفاق
افتاد خطیبی که آنکه نسبت با امیر المؤمنین جرات می نمود بدین حد و
می نمود غیرت در دین حضرت سبب بود روز عاشورا پس از اتمام تحویل کمر
مناسب و فضا بل خود و ضد بوق نفوس لایم فرمودیم تقالونی در جوابش عرض
کردند ایما فانتا لک بغضا لایک در اینجا لایم بدای غیرت فرموده ان علی
الطهر من ال هاشم دفاع از خود نموده و میفرماید ای قوم با این تضایل و مناقب که
خود تصدیق نموده بد فخر میگویم که از اولاد علی هستم که طاهر از اناس و ارجاس
از این هاشم بوده و چنین پدری خیر و بیایم غیرت حضرت مانع شد باز بپایان
او بعد تمامید چنانچه فرمود و الموت ولی من و کوب الدار با جمله در و وارد عذابه
ظاهر شد غیرت دینی حضرت و اما غیرت حضرت نسبت بناموس باز وارد
مکرر ظاهر شد چنانچه تا زنده بود راضی نبود احدی نام چنانکه او را بر زبان
جاری نماید شاهد بر این خبر معروفست چون شریعت را از حضرت می شنید

اب سنان مدعی از اتباع شبا طین گفت ای حسین ثواب میاشای و لشکر بخیم
نموده انحضرت بالینکه میدانست عرض آنها خدع است غیرت مانع شد اب
بپاشان مدعیان بطرف چنانکه حرکت نموده و همچنین در موقعیکه از سبب دین
افتاد و از کثرت زخمها و جراحت و خروج خون از بدن او در حال حرکت ندا
لشکر در مقابل انحضرت مهات و شجاعت حسنی مانع از این که منوجه انحضرت
شوند و عدم حرکت انحضرت را حمل بر غدر و خدعه نموده چون غیرت انحضرت را
بناموس مسبولی بوده برای کشف مطلب جماعتی از لشکر را روانه بطرف چنانکه
فرستاده انحضرت چون ملتفت شد بان ضعف و نقاهت غیرت را و این
چند ندی استقبالی هاشم افتد و فرمود بانشعالبی سفیان ان لیکن لکم
دین ولا تخافون للعاد کونوا احرارا فی دینکم ما لکم ما لکم ما لکم ما لکم
و تقالونی و انما اعلی من جاح عجل فرمايش انحضرت نامن زنده هستم من
حرم محرم تقویله فرط غیرت شهادت خود را مقدم بر نصب عیال در صحنه
غیرت بر انحضرت سید الشهدا در خنجر کمرای حیدر فرید در هر دو عهد عصرت
چنانچه عجل این مصائب بواسطه غیرت در دین بوده و از کربلا تا شام خود را
سوار عیال و اطفال بوده بواسطه غیرت ناموس در این مسافرت در هر موقع که
ملتفت بآه و اجداد خود شنید فرط غیرت در مقام مدافع بر آمده بان اشکال
که برای او فراموش بود چنانچه غیرت و او را فراموش نمود چنان خطبه عزرا در بازار کوفه غیرت
او را داشت احتجاج با این زیاد نماید چون دین را بداند لکن بی غیرت نموده و کفایت
لله الذی یضحکم را کذب حد و شک انقدره بیان تضایل و مناقب خاوند خود و
زیاد و انباشت را بیان نمود و انهارا ارجان مفضی و رسوا که اراده قتل او نموده
چنین در شام و مجلس نرید در حال اظهار غیرت نموده **اشهد انک شهادت انحضرت**

موقوف نقل نمود از کتاب تیر المذاب که از مقامات و اشخاص شریفه و بزرگواران مفضل الله
 بزرگواران و مفضل نقل نمودند چون اسرار و احوال و شام نمودند در روز شام عایا
 حضرت زینب سلام الله علیها شمر را طلبیده فرمود حاجتی بودارم ما را از این روز
 باز و حاتم نیز باز و از حلقه داخل شام نماز شد تا معلوم اعانتا نمود و چند تا از بزر
 افتاده و زمان معدن صبر و غار از طرف غیرت مغلب و امر زمین نموده فرمود و با
 ارض خندید و احوال زمین شمر را تا که فرموده نگاه او از جان فزای حسنی بکوش
 خواهر سپید با اخاء حبیبی و احسنی فی مرضات الله انما مکره امر نمود زمین و را
 ره نمود مع التمسک بنی و این دو مفضل میگردانند و انداخته که علامه غایب و در نسبت
 بمقامات و افتخار این گونه که با استعاره عادات بهید نیست چرا که بنی مفضل
 کل و مادی سبل بوده از طفیل وجود جدا و موجودات خلقت وجود پوشیده هیچ
 اندیشه و توسل بجا آورده خصوصاً که در مقامات و احوال مفضل شده و الفصل باشد
 بهر آنکه **خصیصه‌های و درویش** از جمله طاعتات جمله و عبادت اهل
 محبت خوانده و محبت عموماً چنانچه خلافی عالم محبت نه از ابر کار عباد واجب
 نموده که اگر شخصی از ای جمیع عبادات باشد ولی صغیره عباد از این عبادت جمله
 خالی باشد که الله علی الناس در رجاء مقامات مکرر باشد از این عبادت است
 چنانچه در مقالات سابقه ذکر نمودیم و محبت حضرت سید الشهدا و اخص و صلی
 چنانچه قلوب مؤمنین به زمین شاهد است ما را و اجر و ثواب محبت آنحضرت را
 کس نتواند احصی نماید و لذت همراهم حضرت نبوی صلی الله علیه و آله و سلم
 که از او عالم طبع است بلکه بواسطه کمال او حسنی و تحصیل مقامات که بزرگ
 محبت آنحضرت معلاست و همچنین است علاقه بکلمه معصومین آنحضرت و در
 ابعالی و ظاهر شد چنان محبت و ارادت بحضرت سید الشهدا سال محبت حضرت

غضب و خند در سالک آنحضرت نوشتند بعضی مورخین او را یک حضرت زینب
 خیره و در کوه و خوابیده بود هرگاه حضرت سید الشهدا از نظر او غایب میشد
 گریه و بقراری می نمود و چون در بهار و بحال به مثال برادرانشادی نهایت مسرور
 و فرحناک میشد چنانچه بگوید حضرت صدقه شرح حال محبت این خواهر میسر بود
 را با ساخت مقدس نبوت معروف داشت و همچنین در وقت نماز قبل از اقامه
 اول نظر بصورت آن کعبه و مقصود و قبل از احاطه نگاه برادر و نیاز با فاضل الحاکم
 مشغول میشد و نیز از آنجا میتوان استکشاف نمود چنانکه از عجز و برادر بود که
 از حرم جدش آن محل امن و امان بیرون شدن و از جمیع علائق نموده عالم بجز مصائب
 روزا با دل جلوت باشد محض برود حرکت نموده و این عباس را اینکه از اهل اقصای میمانند
 از حمل نساء نمود و آنحضرت به او و منتهی چنانچه شرح آن گذشت و هم از این روی میتوان
 کشف نمود که در راه برادر چه بلاها و عجز را با تحمل شد که آنحضرت ضرورت خارج بوده
 و نیز از این روی میتوان فهمید که محبت آنحضرت علی اکبر داشت چرا که من احببت احب
 اناره چون علی اکبر را از جلیقه حسنی بود چنان او را دوست داشتند که با احدی از اهل
 بیت چنان محبت نداشتند و در مفارقت او چنان اظهار حزن و فرغ نموده که در مقام
 احدی از بنی هاشم چنان نموده با جمله عقول حاضرین در آن زمان از محبت آنحضرت مظلوم
 دخت که نامها با حاکم شهادت میبخش طوی از این برادر و خواهر نیامده و فخر اهدا مد
 چنین برادر و خواهر به سلام الله علیهما **خصیصه‌های و درویش**
 از جمله مقامات خصوصیه آنحضرت است بیابان خاصه از طرف برادر و این در مقام
 مقام امامت بوده و این مقام از طرف برادر و در کربلا و عاشورا با شهادت آنحضرت
 آنظالم از مفارقت برادر بکمالی و حزن می نمود آنحضرت و امر بصر و شکیبایی نمود
 مقام از آن مظلوم بعضی اعلام تصریح نموده و شاهد بر نیابت آنحضرت برادر و برادر است

روایت مسطور در کمال الدین و غیبت شیخ طوسی و عاشق مجاز علی بن احمد بن
مسئله ابن احمد بن ابراهیم قال دخلت علی محمد بن محمد بن علی الرضا علی الهی
علیه السلام فی سناشین و ثانیین بعد الاة مکملتها من وراء حجاب و سلمنا علیها
فمنعت من انما یرثهم قالت فلان بن الحسن یعنی آنکه خود را نام برد انگاه امام دروا
جین بن الحسن را ذکر نمود و گفت لها جعل الله فداک معاینه او خبر را گفت خبر
عن ابی محمد تم کتب الی الله فقلت لها فابن المولود فقال مسطور فقلت فابی من فرغ
الشیعة فقلت لی اجزاء ام ابی محمد علیها فقلت لها فتدی من فی وصیته الله
حاصل مراد اینست عرض نمودم امامت حجة بن الحسن را بنصائش بنده باطریق
اخبار فرمود بطریق اخبار از ابی محمد که نوشت امامت او را بآباد او پس عرض کرد
که ایستاد مولود فرمود در دروغ غیب مسطور است عرض کردم امروزه شیعه را خدا
احکام از که میباید و در شانند بکریا جویند فرمود بجهت او و الله امام حسن
عسکر به علیه السلام عرض نمودم بکسی اقتدا نمائیم که امورات و وکول برینست
اقتدی بالحسین بن ابیطالب عن الحسن بن علی او علی الی اخذت بنبی بن علی بن
ابطالب فی الظاهر و کان ما یخرج عن علی بن الحسین عن علم بنسب الی زینب بنت
علی تسرا علی علی بن الحسین فی قالت انکم قوم اصحاب اخبار افادوتم ان الناس من لدی
الحسین یقسمون بانه و فی الجواب فان ابن خبر معلوم بشود و در انصاف بنسب این محدث
مسک بوده و حضرت سیدالشهدا علوم را با آنکه سرسپرده ناز او نقل شود و حضرت
سجاد و سالیانند و نقل حضرت سیدالشاجد بن احکام را از آن محدثه سناش بنیست
بالیکه خود آنحضرت دارای جمیع علوم بوده زیرا که حفظ و جور مغدش و وفی
باین طریق بوده **در** از شواهد ضرات نکوینیه انظومه در قلوب نفوس
چنانچه یکی از آنها در بار او کوفت انشاء خطبه چنانچه ذکر شد در ضمن بعضی از

وهم

وهم از لغا بوده و در مجلس بزرگوار انشاء الخطبه و ذکر تبلیغ و زایل بنی بکریا
نصرف نکوین توان در آنجلس چنان بیانات فرمود **در** از شواهد مشورت
نمودن حضرت سجاد و امیر مولا با آنکه در چنانچه در بار احوال آنحضرت و از آن مولا
اشارت نمودیم و هم چنین واکدار نمودن اخبار امورات بعضی را بکفالت آنحضرت
چه از شواهد محمل انهمه مصائب و شدائد که احادی را اندر چنین
نخل بتشد مکر کمی که دارای ملک فداست و مؤید بنیایدات را بنسب باشد و
انبات نیابن برای آنکه هر منافات ندارد با بنوی مشهور و امثال در باب فضا
لا یفیلح قوم و لکن امره زبر که ان اخبار منصرف از مثل معصوم منصرف عقیله
رسالت و بعضی بنات هاشمیان که بیحالات فدا و بنات شان موضوع و فدا
نظیر حجت حضرت و ثاباتها ظاهر در فضا و شد و بنات در تشریح کام غیر
از فضا و شد و ثالثا چون حفظ امام اهم از جمیع مصالح مکره خطان
موقوف بر وکایت ذی چون حضرت زینب عفلها که است بر وجوب و
آنحضرت و چنانچه این جواب را خود خبر سابق الذکر استظهار میشود که لا یفیلح علی
الله و الله را بنه **خصیصه سی و چهارم** از جمله اخلاق حسنه
و اوصاف پسندیده حفظ شنوات است و حسن این صفت بدیهی است زیرا که
شرف و حقون و نظام بشر محفوظ نمائند مگر بعبایت شنوات چنانچه حکمت جعل
اکثر احکام از واجبات و مستحبات برای همین است از قبیل کفن و دفن و حد و دو
و بابت و این صفت را حبا و صیابرای مؤمنین خواستند چنانچه فرمود در حرمه المؤمنین
که حرمه حبا و اگر مراعات این صفت محتاج ببدل مال یا بد صرف نمود و بجز این
شخص مالی باشد که در چنین موارد صرف شود چنانچه فرمود بغیر المال ما صین
به العرض بلکه که شود در راه این مطلب جان را مبادا بآید نمود چنانچه حضرت سید

التهدا

در این صفت
که در حد و دو
و بابت و این صفت
که حرمه حبا و اگر
مراعات این صفت
محتاج ببدل مال یا
بد صرف نمود و بجز
این شخص مالی
باشد که در چنین
موارد صرف شود
چنانچه فرمود بغیر
المال ما صین به
العرض بلکه که
شود در راه این
مطلب جان را
مبادا بآید نمود
چنانچه حضرت سید

عمر مردان را بجا برای این بود چون مسوق بود از خانات منافقین که بجز در حالت
پیغمبر چنانچه با هر دشمنی وارد او شدند برای اتمام حجت لیکن من غیر اینست متعدد شد
ما بمقامات آن خاندان بصیرت و بهر از این بیان معلوم شد سر عدم و در اخبار کثیر
بر فضایل و مناقب حضرت زینب سلام الله علیها **خصیصه شیعی چنانچه**
از جمله فضایل نفسانیه حفاظت و حراست دین است زیرا که دین حافظ حقوق و
جامع شایسته کلمه شریعت در حقیقت صلاح عامه متدین است موجب
منفعت دین است معین حقوق و معین کفایت ارتباط بین ائمه دین است لکن
گفته اند لکن بانه سلطنته فی القلوب و تأثیر فی النفوس و سیادت و شرافت انبیاء
بر غیر بواسطه همین است که اعاضا حفظ دین و جامع کلمه شریعت چون دین است
از است بحکم عقل بر هر کس لازم است سعی در حفظ دین و هر کس زیاده را بباله
در نگه داری دین نمود بحکم و جلای اشرف و افضل از دیگران شد و هم چنین هر
کس بخواهد پیش زیاده را و اسباب و ضلالتش پیش براند دین است بحکم عقل
دین را بر این دین اسلام بواسطه جامعیت و از جهت امور معاشیه و معادیه از
سیاستات و عبادات افضل از دین و سایر دین و هیچ ان افضل از دیگران بر
هر کس واجب بحکم عقل باندازه قدرت خود حفظ قوانین آن نماید و موجب جهاد
و دفاع را همین حکم است چون این عقد مانت معلوم شد اند میگویم چون حضرت
زینب آن خدا را در رکب برده و داخل در لجن افغان شده و حامی دین مذکور
بوده و از رتبه النوع بشکر کرد پدید برای آنکه ندانید و از این جامع لفظا بناجا
را از کلفت مجاهده در حفظ دین نجات داد زیرا که بر فرزند واجب بود دفاع از
دین و چون آنکه مدافع بود که در ایام القیامه اسلام یافته و بر فرزند جمع از اد
را از چنین نعمت آسوده نموده و خود را محمل صدقات الهی باشد **آیه شریفه**

صعب است بر حضرت پیغمبر و عموم اهلبیت او خصوصاً حضرت سید الشهدا و اولاد
خدا رسالت که خود را فدای این دین و فتنه چندی ثبات و نجات برای روح این
امروز می نکردند مسلمین عموماً تائب برشته دین زده و هم خود را مصروف بضایع
ان بکفر حامی و باور برای اسلام میدانند بود بلکه اسلام غیر با امام عصر را در حق
از حرکات مسلمین در حیات بیابانها اگر بآن و الا ان آخرای مسلمین دمی ضعیف بود
و از خواب غفلت بیدار و کوشش فراموش نداشتند و فریاد جان کلام اسلام را چنان
استغاثه و استنصار می نمایند پس است لطفه بان زدن نزدیک است از حرکات شما
نتیجه نجات حضرت سید الشهدا و عتبه بنی هاشم مفضل شود و رقم بلب تشنه حضرت
سید الشهدا نماید و حسان بکلوی تبر خورده طفل رضع اید بسوزد بحال دلت
و اسبب من زینب میگویم که ناگفته بهر حال با وضع حاله مسلمین انچه البتة بایستی
فریاد است **آیه شریفه** و از این عاقلان خدعه زینب روحی و ارواح العالمین لها الفداء
این عالم را جاعنی را از کلفت مجاهده و دفع دفع از او نموده بواسطه زحمات خود در روز
محشر را از زحمات دنیوی و اخروی کثیر و از این جهت از او خواهد نمود چنانچه مادرش
حضرت زهرا سکاوت زینب از آن در این عالم شفاعت روز قیامت است **خصیصه**
شیعی و چنانچه از جمله کالات نفسانیه و عبادات مهمه بحفظ و نگه داری پیغمبر و امام است
عقل ما که بوجوب تحفظ آنها است زیرا که نظام عالم دین بوجود آنها است چنانکه اگر آنها
قلب عالم و قطب بنی آدم وجود آنها فضرر بعالیه میرسد باینکه حفظ آنها مستحق است
دین است و ان ملازم با حفظ حقوق شریعت و لذا حفاظت آنها از جهت مستحق
مستحب **اول** از جهت حفظ اساس عالم طبیعت **ثانی** از جهت نگه داری
دین **ثالث** از جهت تحفظ کرامات و اولیاء خاص خدا و ابرهه و از جهت اکران دین
و لذا فرمودند که اگر بپایه البیت میراث من است و انبیا اهل عالم قیامت نمایند همه مستحق

بهشت خوانند شد برای آنکه در انبیا پیغمبر را نکر داری نموده و علیا حضرت زینب
 سلام الله علیها و امام زاحی المهدی و نکر داری نموده اول حضرت سید الشهدا را زینب
 فریاد سلام نمود علی اکبر پیغمبر که رسید با انبیا علی علیه السلام حضرت زینب چون
 علاقه برادران است بفرزند مسووفی بود و نرسید هرگاه دیگر را در یکصد پاره پاره
 فرزند نمائند با آن حال که بطرف فلک کله حرکت نموده امام عم سکنت نمائید و لذا در مقام
 تدبیر برای حفظ برادر برآمد علاج انحصار این که خود را زود تر بشکاه نا چون برادر
 رسید تدبیر به نمایند و لذا همین خیال موقوف شد چنان بسخت خود را راسا سیدنا
 این که حضرت برادر رسواری و مظلوم پیا به مع ذلک نمکر زود تر رسید چون
 سید الشهدا وارد شکاه اول نظرش بخوار افتاده از فرط غریب ناموس فاری از
 آن حالت شدت علاقه غفلت و زبده و خواهر را پیغمبر بر کرد و اسید و خود را از دست
 نموده در حقیقت این تدبیر مانع شد از سکن نمودن برادر **اشیا و کلام** علقه حبس
 بفرزند در علقه باوت و سوت بود فقط بلکه بواسطه غایت کمال علی اکبر بود که کفر
 عارف ثنونات و مقامات و قهر او را دوست داشت چنانچه معاویه میگفت ای
 بخلاف علی بن الحسین است و انحصار امامت می نمود پس محبت حضرت سید الشهدا
 بفرزند از حیثیاتی بوده اول همان علقه محبت با اولاد دوم بواسطه کمال علی اکبر که
 بواسطه الهی الباقی امامت را داشته از انجمله تسلیفی که پیدا و در بین راه زمانیکه
 حضرت سید الشهدا آن خواب هولناک را دید با کمال دهشت از خواب بیدار شده
 و با اختیار که می نمود علی اکبر سبب را سؤال نمود چون خواب را بیان نمود علی اکبر تسلیف
 داد و پدر را عرض کرد او استا علی الحی حضرت فرمود بی مایه حق و حق با ما است علی اکبر
 عرض کرد انا لانیالی بالموث که شخص از روی بصیرت در این کلام غور نمائید می نمود
 این وجود مثله سرچشمه مقام توحیدی بوده و لذا حضرت سید الشهدا در حق او

دعا فرمود **اشیا و کلام** آخری چه بسیار شبستان این سؤال و جوابیکه واقع
 شد مابین حضرت امیر المؤمنین با حضرت پیغمبر زمانیکه پیغمبر را لای منبرضا بل راه
 رمضان را می فرمود بعد خبر شهادت امیر المؤمنین را داد علی عرض کرد ای منبرضا من
 دینی حضرت فرمود بی عرض کرد باکی ندارم در سؤال و جواب عرض اظهار مقام تو
 امیر المؤمنین بوده بالجمله سوتی بواسطه علاقه تنبیه و هم نای باید برزگوار و این یکی از
 موجبات محبت است چنانچه غفر سوم است چون پدر کسی از دنیا برود و او را
 دوست داشته چون حق پیری با و کرده نمائید اسم پدر را بفرزند دهند برای حیوان
 پدر و این مطلب سابقا نیز اشاره نمودیم چهارم بواسطه اینکه نایب از جلدش بود
 چنانچه گذشت و شبیه جلدش بوده خلفا و سپر را پس محبت جلدش باعث شده که او را
 اسبق در دوست داشته و در شهادت قتل این اندازه متأثر گردید دوم حضرت مجاور
 نکر داری نمود در موارد متعدده اول زمانیکه لشکر پیچند پیچ شمر ازاده قتل میاورا
 نموده انظار مسلمان نصرت و بینایی نا و انجات داد در قهر وقت قتل زینب پیغمبر
 اکبر مظلوم نبود علی سوخته بود ششم هنگام عبور از سرباط طرف شکاه در حاکم
 حضرت زینب مشغول و دایع برادر و بان حالت که عاجز از بیان آن از سنک بال
 خیزد و زود دایع با آن ملتفت میارشد دید بالایی شرفه قید بعد جامه حال
 بفرزند برادر و عارض شده برای نکر داری و عالت بیکه و بین جسد اخیه الحسین عرض
 کرد مالی از آن خود بفسک باقیه الما ضین و او را تسلی داده و حدیث ام این را نقل
 نموده باین تدبیر حضرت را نکر داری نموده چهارم در مجلس بشویم این زیاد پس افتخار
 بین علی بن الحسین و این زیاد انما لعون امیر شهادت مظلوم و انا نمکر دست بگردن
 علی انداخت و گفت نخواهم گذاشت و را بکشید تا من زنده هستم و اخی بود خود را
 ندای حضرت شهادت نمائید **اشیا و کلام** در این نکر داری پیروی نمود بنادر و حضرت

و صلوات الله علیها و بیکه منافقین امت نخواستند و امیر المؤمنین را اسجد به
 عدالت و حضرت صدیق علیه السلام را نیکو داری نموده **ایشان را آخری** نموده نیکو داری
 امام نیکو داری جمیع موجودات مکاتبه نموده توضیح این مقال امام قلب عالم امکان
 مثل او مثل روح است در بدن وجود موجودات فضل وجود او و برزق الوعد
 و به نیز که لغیب و به یقین است آلاء علی الارض چنانچه هرگاه روح منقطع از بدن چنانچه
 بدن متلاشی گشت هرگاه امام نباشد رشته وجود عالم منقسم چنانچه حکمت و زکات
 حضرت سجاده را بیکر بالا وجود شدت مرض رضعه مهین بوده که بعد از شهادت
 آنحضرت بواسطه آنهم ظلم وجود نبی صلی الله علیه و آله را از بین گرفتند و بر وی چون
 وجود حضرت سجاده مانع از نزول عذاب و خف لذت داری رحمت حبیبی باشد
 نبوده از نزول عذاب در این عالم بر اعداء حضرت سجاده را هم عالم خود آورده و از آنها را
 نیکو داری نماید یا رحمت الله الواسعه یا العبد الله دوست از آنجا که محرم نوکیده از آنجا
 نظر داری در انوقت که سبل بیان شکن درک باین غریب مجرود حضرت روح
 رو آورده ایم شوالی امید نا امیدان با بجز چون حضرت زینب باعث نیکو داری
 امام شد حقیقت مالک الدار همه موجودات عوالم امکانیه و اجر جبین علی الدار
 بر خلاف عالم فروعی وارو **العالین لها الفداء خبیصه** ششم
 از جمله تضایل نفسانی و عبادات مهمه امر معروف و نهی از منکر است یعنی والدین
 نمودن بامور خیریه و نگاه داشتن از ارتکاب تباهی و زایل و این دو از نعمات حق
 دین اسلام عطا و شرع آمده روح هر طایفه و قومیکه بدین ترتیب و تعالی در پیوسته است
 باین دو عبادت جلیل چنانچه هر طایفه این دو عبادت را هم عمل گذاشته و بواسطه
 و از سنده عزت بجا که ذات **ششم** این سعادت و شقاوت هر ملک باین
 دو عبادت جلیل و شاهد باین تزییات غیر منظره دین حنیف اسلام در آمد

پیست و رسال با هم روانه و اسکا لان و اعلاء و الطلوع و غار حیه چنانچه صفات تواریخ
و سیرتین بر ما نیست مدعی د اولاد فرمود مدعی که این امت متمسک به حق و الحق
امر معروف و معروف را بن نگرفتند و در و با خطا طاهر المؤمنین در
ن دم رفتن ناکند بیکه داری این دو مطلب شریف میفرماید و در قرآن مواردی
اصرا اهتمام در این دو حدیث آمده غوده قال الله تبارک و تعالی و لنکن منکم امت بدیعون الی
الخبر و یامرون بالعرف و ینہون عن النکر و در جای دیگر میفرماید یا المؤمنون بعضهم
اولیاء بعض یامرون بالعرف و ینہون عن النکر قال رسول الله ص و الذی نفسی سید
ما اتفق من نفسه احب من قول الخیر و عن امیر المؤمنین ع قال فی حدیث و ما اعمال البرکات
و الجهاد فی سبیل الله عند الامر بالعرف و النهی عن النکر الا کفطه فی بحر الخیر و این
حدیث تفصیل مبدی هدام معروف و نهی از منکر را بر کلیه اعمال بر تیر و حجت ان هم
واضح است زیرا که امیر معروف کلیه عبادات حبا امتیوند و این مطلب هم معلوم
باشد امیر معروف را در مرتبه است فوق و فعلی و اولی است که بکنار خود دیگران را غلب
و پیچید با موخر و نهی از زنا و قتل و سایر منافی است که برضار و ذکر از خود امیر
و نهی از منکر نماید و این مرتبه افضل و اشرف است از مرتبه سابقه زیرا که در مرتبه
ممکن خود را عظم غیر متعظ باشد دیگر از نهی از منکر و خود منکر محض باشد چنین
طایفه مورد عتاب و عقاب حضرتنا حدیث چنانچه میفرماید یا مومن التائب الیه
و ینشون انه سمکم چنین طایفه را توبیح میفرماید بلکه میتوان گفت و لکن اضر الی الله
الیزید مسلم است کلمات چنین اشخاص را نیز بسیار این لازم است و عاظ بد و خود را
منزه از زنا و نکاح دیگر از نسیج غوره و حقیقت منزل و سستی امروزه مسلمین و
نزد امیر معروف و نهی از منکر است کلیه اصناف از وظایف خود دست برداشتن و
نزد الهام معروف و معروف تر از آنها منکر شده هر یک از آنها تائید خود در مقام

اسلام سلاطین و احرار حکومت نظام و جور و ظلم بر لباس خار جگر خود را بکفایت مقبضه
نموده و امورات مسلمین را با آنها مقوض و اسباب خود را صرف ملاهی و مناهای و ارتکا
محرکات ملایمانان بیدل و لبس و تشابه کاری و تصدیق حقوقی علماء ربانی و بدلا
در امور بیک خارج از وظیفه خود و بحالت با امر و نهی نمودن آنها از ارتکاب محرمات
و اهل منبر بصدیق شوائب منبر و ترک امر معروف و اقرار باین بخل و پیغمبر و ارتکاب
بعضی معاصی که در آنها موجب تصدیق وقت و تدبیر این کتاب تجار با اشتغال تجارت
بامور تجر و هر چه چنین باقی اصناف مردم هر کس با اندازه قدرت خود پیشه پیشه اسلام
زده چنانچه باین حال ضعف و سستی رسیده چنانچه در عصر نبی متنبه باین حالت
رسیده نهایت در انصر اسلام را فدا می نمود چون حضرت سید الشهدا بود خود را فدا
اسلام امری می نمود چون حضرت زینب بود که خود را فدا و فدا صرف در امر معروف
و نهی از منکر می نمود در خواهر دست همت هم داده اسلام را از چنگل عدل و همت
ثبوت و صورت سلطنت باطله را شکسته چنانچه خطبه انظالم و مدد بجهل برید
حضور پیغمبر و ضارعی و مجوس ندانست معاویہ را ظالم و مخالف و مغضوب اسلام
و با امر معروف و نهی از منکر در این عصر حاضر که بفرار و پناهی برای امام زمان پیدا
نمیشود تا دست بدست هم داده و اسلام را از کرباب بن صد مات بجات دهند
بالجمله دل پروردگار این ضعیف باعث طغیان ظلم مطلب را در و کد داشته و موضوع
خارج شده امواج الاوج امری معروف و نهی از منکر و در جمیع ممالک و لغتند
بواسطه امری معروف و نهی از منکر موجود از بعد از وفات کریم الله الی یوم القیامه فیما امر
معروف و نهی از منکر است خدا با ما راه هدایت کن و توفیق عطا فرما تا امر معروف و نهی از منکر
و برادران ایمانی ما را کوشش شجاعانه فرماید تا بشوند کلمات حق را از او جلای و
براه هدایت بدلا و با محبت و الی الله و محسوس شوم خصیصه ششم و هفتم

باد خاوی عالم شرافت و برتری و داده زمین کر بلا را بر باقی زمینها برای اینکه احب باشد
در او بن مسین و لا تا چون ام الفخر زمین کعبه فخریه و میاهات نمود بر سایر زمینها
اینکه بیست الله و امان عباد الله است خطاب امیر از مصدر رز و الجلال بدو
ساکت باش و بخود سال از نو شریف و بجز زمین کر بلا است و سرفصلت و شرافت
کر بلا بر کعبه واضح است چه اگر وفات کر بلا فراموش شدی و حضرت سید الشهدا در آن
شهدت شد و باین کیفیت مظلومیت مدفن نبی کریم بدان شماست نبی متنبه و حادی
یافت شد نامشروع کعبه شود و خدا را بر ستم نماید پس چون احادیث بن مسین
در آن شده مخصوص شد بکر اما چون اقل مدفن را رفته شد در مقام ارتفاع
و عبادت شد چنانچه هیچ پیغمبر یا وصی پیغمبر نبوده مگر اینکه مأمور شد بر زمین کر بلا
تقریب او بدو رکعت احدیت شود حتی حضرت پیغمبر علیه السلام و امیر المؤمنین و حضرت
سید ماس مدینه بن شد چنانچه محبتین الی محله هرگاه کناه کار باشد و در کر بلا
بدون حساب بلکه بدون دادن عقیبات محسن بهشت خواهند رفت چهارم
بجز این در جات بهشت خواهند بود و نیم خاکی و مدفن جمیع ائمه معصومین شد چنانچه
در قبر هر یک از ائمه و مدفن در خاکی کر بلا فرست نمودند ششم محل اسباب دعوات
هضم خاکی و در روز عاشورا مخلوط شد بخون شهدا چون بار و زید هجران خاکی
او رسید مسجدی نباشد هشتم شفای امراض در خاکی او قرار داده شد نهم طاف
و زارتگاه انبیاء کریمه اگر کعبه سالی یک مرتبه مطاف کر بلا جمیع اوقات سال خاصه
در شبهای جمعه در خاکی او مانع از عذاب فرشت است و مانع از ایجاد کرب و کرامت
آنها نمودیم و حضرت خلیفه خدا و رسالت حضرت زینب سلام الله علیها را در کر بلا
تخصیل نموده اقل تا ثلث شد بقاعا تا کعبه انبیاء و اوصیاء در زمین جنت مکان
تخصیل نمودند و در مقام تخصیل شویات بر آن برای نازلین بکر بلا معین شد

بهر عنوان ستم بالشد مقامات و کرامت خاصه که برای او و بعضی از اهل بیت
معین شده و آنها چندین مقام بوده بطریق اشاره مختصری بیان شود اول مخصوص
بصلوات آن طریقی حضرت حق شده بعضی این شریف را و آن که جلایم صلوات من ربهم و
این کرامت شریک با عبد برزگو و خود حضرت پیغمبر چنانچه این شریف است ان الله و
صلوات علی النبی چنانچه خلاقی عالم را بخدایه صلوات فرستد ملائکه بالا و لوتیه
صلوات فرستند و چون انکه مژده زال محاسبان مؤمنین هم بر او صلوات میفرستند
و دریم مورد عنایت رحمت الهیه که بید نبض همین این مژده کوره من ربهم و حمد
چون انکه هر مورد رحمت الهیه است سر او است طالبین رحمت و توسل بان مظهر
شوند آنها الطالبون لرحمته یم هلقوا الی النبی و شکوه الی لایه و درود و تحیات
و حمد الواسعه الالهیه السیده الجليلة و النبیه الجمله و الرسله علیهم السلام افضل
الصلوة و الغیره و درم مژده معین مژده بانی نبض همین این مژده و آن که هم الهیه است
فی الهیه المهدیه و درین مقام شریک شد با جمیع انبیاء و مرسل که سادات انبیاء
بر غیر بواسطه این است که سبیل هدایتند بلکه این مقام از خصوصیات و اشیاء
چنانچه مینویسند یا نامد بنه السبل و در جای دیگر میفرمایند یا انک لا تعدی لمجید
ولکن الله یعدی بریشاه چه مقام از این بالاتر برای این مکرر که از امثال الهیه است
فلا امثال علیا و اکبریا و الا و انیست لا چون این برادر و خواهر براسطه مختل
انهم مصائب و شلالت باعث هدایت نفع شدند لذا هر دو چراغ هدایت نامند
الحسن مصباح الهدی و مشکوفا الدجی الزینب مصباح الهدی و مشکوفا الدجی
و اصل شده مقامات انکه احصاء آنها از حیطه تصور خارجست کما به مدد بک فوله تعالی
انما یوفی القابرون اجرهم غیر حساب مکشوف باد چون صبر انکه بر از حیطه تصور
خارج اجر و موانک و نیز از حد وحدانیت و لا شفاعت مذنبین و اعطاء سوا فی

موسلین و اتصال با اهل مقامات طیبین کثیرین و باینست نسبت بمقامات و درین
انکه هر مژده اگر چه اینها مژده و در و جانات این مکرر غیر محدود و این خصیصه را ختم
نمایم بدو حدیث شریف و در حضرت فاطمه عیسی بن عباس قال اذا کان يوم الغیة
نادی مناد یا عیسی خلانی غصوا ابصارکم حتی یمطر علیکم من السماء و انکم
بستقبلها من الفردوس اثنتی عشر الف حوراء و یستقبلوا الحدیث قبلها و لا احد بعد علیها
فجاء من یفوی اجنتها و از تمام اللؤلؤ علیها و احادیث من قد علی کل رحمة من انهم
سند و در کتب این حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
البحران و فی بطنان الفردوس و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
القصور فیض لبین الفردوس منزل و ال محمد فجلس علی کرسی من نور و یجلسون
حولها و یبعث الیها ملک لریعته الی احد قبلها و لا یبعث الی احد بعد هانقول ان بک
تبرکات السلام و یقول سلینی اعطک فتقول فادع علی نعمه و صفاتی کرامته و ابانحی
اساله ولدی و ذریتی و من بودهم یعطیها الله ذریته و ولد هان من بودهم لها و عظام
فیها فتقر الحمد لله الذی اذهب عنی الحزن و افرغ عنی ال جفیر کان الی قول کان بن عبده
از آنکه حدیث ثلاثه و الی بن امیر و اضعفهم ذریته بایمان الحشاهم و ذریته
لرحمة حدیث واضح است و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
نموده حضرت زینب و ام کلثوم بیان طهره فاطمه زهرا ان جلالت در خدمت مادر
خود خواهند بود و اینها سادات بنی فاطمه و محبت آنها نیز در مقامات و در حدیث و در حدیث
عبره شریف در خدمت جد خود با کمال شغف و سرور خواهند زیست الهی اگر بیا
مهریانا چون روز محشر شود و معصومین صد یفتین فاطمه سلام و زینب کبری
با نهایت عزت و جلالت داخل صحرائی محشر و مخلوقین بعضی اصحاب بین و جمعی
اصحاب شمال چون این و ملکه ملک ملکوت در مقام شفاعت برانند این غیر

خود را از شفاعت آنها بی نصیب مگردان **خَصِصْ صِهْرِي وَنَهْمِي**
 در میان شباهت بعض حالات این مجرم را با برخا از انبیاء عظام مگرد در کلمات
 سافید ذکر شده این محذره را استغفار و توبایستی بوده که خدایا اگر نتواند فرموده
 باش را و مصائب این مظلوم در جور مقاماتش بوی پس قیاس کن مصائب انکار را
 با انبیاء اگر آدم مبتلا شد بمقارنت بخت و حوائج مصیبت های این مظلوم مبتلا
 شد بغیر از حرم جد و برادر و مادر که بمنزله روضات بهشت بوده و بغیر از برادر
 و مصیبت او مصیبت دو هابیل اگر نوح مبتلا شد بخت قوم خویش و بیکرک خنساء
 طیب نجات یافت این مظلوم مبتلا شد باهل کوفه و شام که بدتر از قوم نوح بود و غیر
 مدعیان بیلیات کرد بدتر از ابراهیم مبتلا شد بائش نمرودیان و ماور شد بغیر از فرزندان
 مبتلا شد بائش بدتر از نمرودیان روز عاشورا ابتلا شد زدن خیمها ائش را بر ابراهیم
 کل و پیمان ابراهیم در احوال در فکر بهار و اطمینان نبود این مظلوم و اسماعیل بنی زکاه
 فرستاد به قیوب مبتلا بجزایان یوسف و در مقارنت او چنان کریک نادیده ها اینها
 اخو وصال یوسف رسید این مظلوم مبتلا شد بمقارنت دو فرزند چون دو یوسف
 و شش برادر و چند تن جوان ها شمی که آنها را عدیل و نظیر نبوده و هر را بچشم خوگشته
 دید و سبب محسوس مبتلا شد بفرعون و فارون با آخره با آنها نفرین نمود بعدلی مبتلا
 شد بدین مظلوم مبتلا شد بپسر زانه و بنده که هر دو بدتر از فرعون و فارون بود
 بلا ها از لغزاید و در هر حال صبر نمود اگر زکریا را امتحان و نفرین خداوند این مظلوم را
 اینقدر زبان و کعب بنه بر سر و گشتش زدن و ناروم نموده بچه را سربیده و در حضور
 سلطان حاضر نمود بدین مظلوم را اسیر نمود و سر بر اندا و او داخل مجلس بنیید
 جز مجلس و دیگر پیغمبران را بدلا از اینهای فراوان گشتند این مظلوم را نیز بعد از آنکه
 بسیار اسیر نمودند که هر یک از مصائبش اصعب از قبل بوده و سلیمان افت دیوی بد

این مظلوم نیز بدندان این زیاد و خرابه شام میآوردند حضرت رسالت سیدالشوهر
زدندان مظلوم هم از کثرت غم و الم و مصیبت پستان خود را بجای میبرد و حضرت
خاتم را دنداناش را شکستند این مظلوم کوشش را در پیداندا که پیغمبر را مشرک بخواند
بر سر پا و کش پا شد ندانست که هر دو دستهای خنثی از زده بر سر پیغمبر زد
اگر پیغمبر را نسبت هر زبان که کند و دندان این مظلوم را کنند کذب با عدو و الله چه
و مادر و برادر و همه را مشرک بود مثلا امیر المؤمنین را در میان بگردان انداخت
و بمحضر دندان این مظلوم را هم باز و بسته و هم در میان بگردان انداختند مجلس این
زیاد و پیچیده رفت مادرش صد بقره کبری را سبلی زدندان مظلوم را هم سبلی
زدندان مادرش را زبانه و غلاف شمشیر زدندان مظلوم را با ناز و ناز و کعبه از دست
نمودند مدفن مادرش مخفوف است مدفن این مکرهم هم معین نیست شایسته نماز
از خلیج حانات است بر اهل تنقیع پوشید نیست حضرت عیسی بن مریم زبانی زدند
این مظلوم را نیز زبانی زدند حضرت عیسی را نیز چراغ جگر مبارکش را قطع
نمودند این مظلوم را بداغ جواهر جگرش را پاره پاره نمودند با حضرت سید الشهدا
که در جمع صائب و شلاند شراب و سهم بوده هر داغ برادر و بدخواهر نیز پدید
هر مصیبت که برادر و بدلان خواهر نیز پدید تقصیل اغیار را بیان نمودن نوعی ضحاک
و بیان بدیهیات نمودن است پس چنانچه در صائب برادر شراب بوده در آخر
و مؤبوت و مظلومیت و خصوصیات نیز شراب بوده هر جری برای تو تسلیم براند
در تو تسلیم مظلوم نیز عطا شود در اینجا کتب را ختم نموده و خاتمه برای آن افتد
و در آن خطه کوفه و خطه شام حضرت زینب را بیان نمودم

چنانچه چون از بکارش فهرست شریفه از فضایل و فواصل کوکب اسماعیل عفت
و طهارت در ضمن خصائص مسطورہ فراغت حاصل شد و تیمنا و تبرکات بکارش و

وخلص لك سلطاننا فملا مكره لا ينظر جهلا انيت قول الله عز وجل ولا
 تحسن الذين كفروا انما عملهم جبر لا ينفعهم انما عملهم ليزا والذاتما بعد
 نعمين امر البديل بابين الطلقاء فخذ به حرارك وسوقك بناب رسول الله سبلا
 قد هنتك سورهم ولبدت وجوههم فخذواهم من اعداء من بلد الى بلد
 وليستهم اصل المنايل ويبرزن لاهل المنايل ويصنع وجوههم القريب
 والبعيد والغائب والشهيد والوصيع والشريف والدين والرفيع ليس معهم من
 رجالهم ولا من جواهرهم حميم غوامك على الله ومجود الرسول الله ودعاليما
 جاء به موحى الله ولا غر ومنك ولا عجب من فعلك ولك من ربي مراقبة من حفظ
 فوه اكباد الشهداء وثبت لحيه يد ماء الشهداء ونصب الحرب لسيلا الانبياء
 وجمع الاخراب وشعر الحراب ومن الشوق في جبر رسول الله استل العرب
 الله جونا وانكرهم له رسوخا واطهرهم له عدوانا واعانهم على الرب كفر وطغنا
 الا انما نتيجة خلال الكفر ونصب بجر في الصدر لقتل يوم بدر فلا تبسط
 في بعضنا اصل البت من كان نظره البنا شغفا واشنانا واجنا واضعانا بطهر
 كفر برسوله ويقص ذلك بلسانه وهو يقول فرح بقتل ولده وسى ذريته
 غير محبوب ولا مستعظم لاهلوا واستملوا فرحا ولغاوا بالبريد لانشل
 متجها على بنا الى عبد الله وكان مقبل رسول الله هم يتكلموا بحصن تلك التمع
 الشرور بوجهه لغره لقد تكاثرت الفرحة واستأصكت لثافة بارائك
 دم سيد شباب اهل الجنة وبين يغسول العرب وشمس ال عبد المطلب
 وصفت يا شياخك وتقرت يدمه الى الكفرة من اسلافك ثم صرحت
 بيدك ولعمره لقد نالهم لو شهدوك ووشكنا شهدهم وان شهد
 وتودعيتك كانعت شكك بك عن مرفها وحدت واحببت ملكك

تحملك واباك لم يلدك حين نصر الى سخط الله وخاصتك رسول الله صلى الله عليه وسلم
 حد يحقنا واسقم من ظالمينا واحلل غضبك بمن سؤك يماثنا ونقض زمارنا
 ومثل حاشنا وهتك عنا سد ولنا وفعلك فعلك التي فعلك وما فرقت الا
 جلدك وما جزت الا حنك وسرت على رسول الله بما تحنك من ذريته وانك
 من حرمته وسفكت من حرمته دماء غير حرمته حرمته سبهم وبلم يد شعهم
 وينقم من ظالمهم وبأخذهم بحقهم من اعدائهم فلا يستفرك الفرح بقتلهم ولا
 الذين قتلوا في سبيل الله امواتا بل احياء عند ربهم يرزقون فحين يماثهم الله
 من فضله وحسبك بالله وليا وحاكما ورسولا الله حصما ويحرمك طهيرا
 وسبهم من بواك وممكنك من رفايت المسلمين ان يلس للظالمين بلاك وانك
 شر مكاما واصل سبيلا وما استصغاري قدرك ولا استعظامي بغيرك
 فوهما لا يخالج الخطاب فيك بعد ان تركت عبود المسلمين به غيري فصدك
 عند ذكرك حري فاك فلوب فاسبه ونفوس طاعية واجسام محسوة بكنهه
 ولعنه الرسول قد عشرينه الشيطان وفرج ومن هالك مثلك دج مادح
 ونقص والعجب كل العجب لقتل الانبياء واسباط الانبياء وسبيل الاوصياء
 يا بذي الطلقاء الحنية وسبل العهدة العجوة نطقا لهم من دماينا وتجلد
 انواهم من حومنا والحنث الزاكية على الجيوب الضاحية تنالها العواويل و
 تعمرها الفراعيل فلن اجد سماعنا لجد بنا وشكنا مغرنا حين لا نجد الاما
 قد مت بذلك وما الله بظلام للعبيد فالى الله الشكر والمعول واليه الحياء
 والمؤمل ثم كد كبدك واحمد جهلك فوالذي عرفت بالوحي والكتاب والسنة
 والانتخاب لا نذكرك امدا ولا اولنا ولا نبلغ غايتنا ولا نحوا ذكرنا ولا نعرض عندنا
 رهل رابنا لا نندد وابا ملك لا عذر ورحمك الابد يوم يبادي لنا دي

أَلَا تَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ الظَّالِمَ الْعَادِي وَالْحَدَّ الَّذِي حَكَمَ الْأَوَّلِيَّةَ السَّعَادَةِ وَحَمَّ الْأَوَّلِيَّةَ
 يَبْلُغُ الْأَوَّلِيَّةَ وَصَلَهُمْ إِلَى الرَّحْمَةِ وَالرَّافِدَةِ وَالرَّضْوَانِ وَالْمَغْفِرَةِ وَكَهْ تَسْقِيَهُمْ عَيْنُ لَا
 وَلَا تَسْقِيَهُمْ سِوَاكَ وَتَسْأَلُهُمْ أَنْ يَكِلَ بِهِمُ الْأَجْرَ وَتَجْزِلَ لَهُمُ الثَّوَابَ وَالْحَرُوكَةَ
 حُسْنَ الْخِلَافَةِ وَجَمِيلَ الْأَمَانَةِ إِنَّهُ رَحِيمٌ وَدُودٌ

جون بنوفى زردانى زين مقالان خود بد و خطبه فصيح و بلغة حضرت
 فارغ شديم بر اى اينكه خنامه مسك باشد قصيدت زبنيه جناب عده العلماء الافلا
 و تحفه الفضلاء القام الجامع بين العلم والعمل والدين من كل مهن وشين الحاج شيخ
 البرجندى القافى دام تاييده كه قصيده ايت در طبابت فصاحت و بلاغت
 و حاوى فضيلت و شرافت بلكه ميتوان گفت مجراست اين شعر يا شعر جلال
 صانق و دبا بن سخن يا جبرئيل چنين قصيده بد بعد از درج نموديم چنانچه بر
 اهل ذوق معلوم خواهد شد چه بيانات شيرين و بدايع دل نشين و روشنه
 نظم در آورده و ما در ستايش افاضات ابرار دام دوامه اكل امرئ عند الله
 بلونه الملبس ثياب اذ العبيد حلى البياض في يوم ذي القعدة بهم انقرب فانهم في الارض مثل الكوا
 كبا كوكبا اذا غاب كوكب عليهم سلام الله ارحمهم
 من اشرك والذخاير صحت فلو عرضت كبريا كوي
 و سجد لاله صفت في تلك الاكل من والا هم فاجبه
 و ارجو من الرحمن ما لم يطلب اذا انبلت تحو الشدايد ان
 هلايم الكبريه و طم الطيب كبريا و عبقله هاشم
 فان طامس و فاه الرطب و كبريا و قول الدج في القفا
 فقال على في البر يخطب و تحو البر يركعها
 عطاها لهما من عندنا تسع و تبارك الله حين تحو القفا
 و لا في حكايا الذكربها انكبت و ليدت في الحى و رعا
 سرور و حلاله لا يكون من لافقت او ساهل و صفا
 و فيه من كل الخرافات و تحو فواقه ما انشور و طم
 انك صديقه العجايب و قلانه لا تدا ذل منهم
 من بعد هذا اليوم المشرق غيبه كوكبا بكه و ابدامى

Handwritten marginal notes in Arabic script, including phrases like "هذا شعر..." and "هذا قصيده..."

ارشد و س. ق.
سید مرتضی
۱۳۵۸ هجری

